

G. MERVLAE
IN LIB.
DE HOMINE
SALEOTI MARTII

S.N.T.

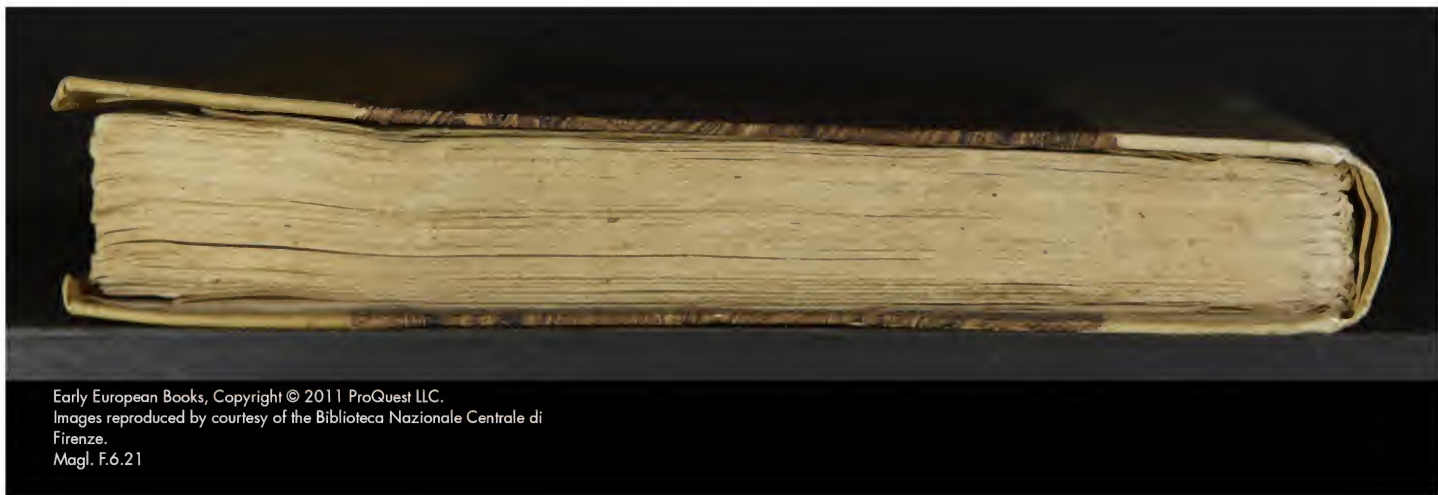
INCUNABULI

F
6
21

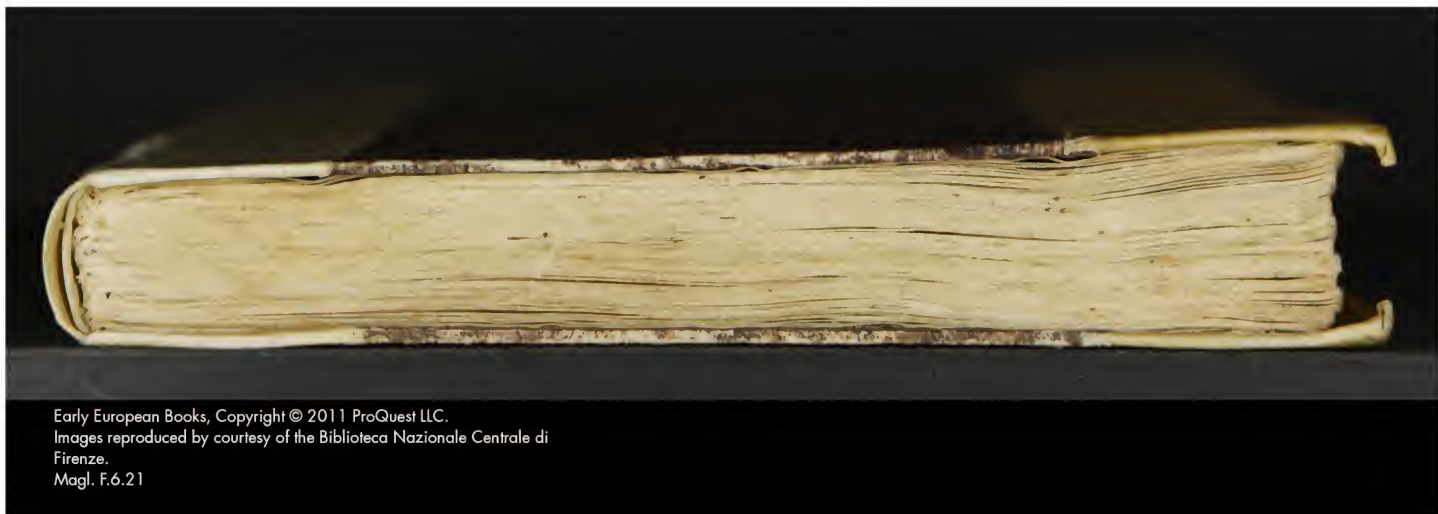
Biblioteca Nazionale
Centrale - Firenze

Handwritten:
F. 6. 21

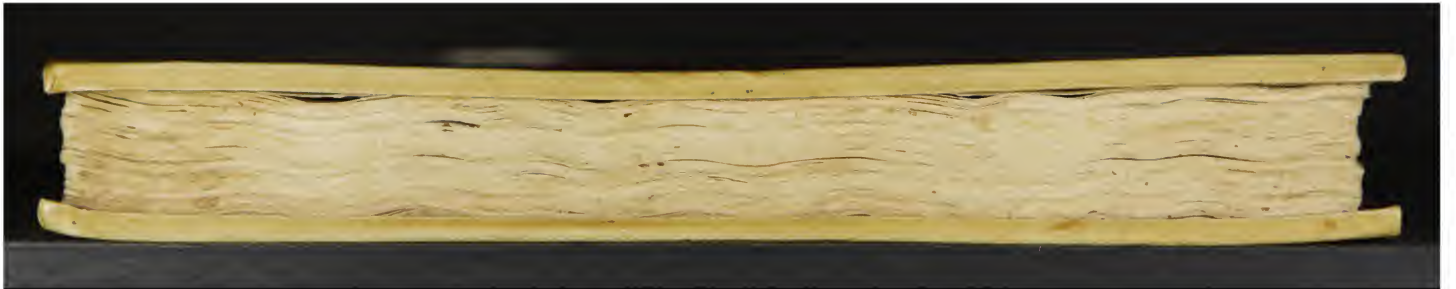

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. F.6.21

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. F.6.21

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. F.6.21

INCUNABULI

F

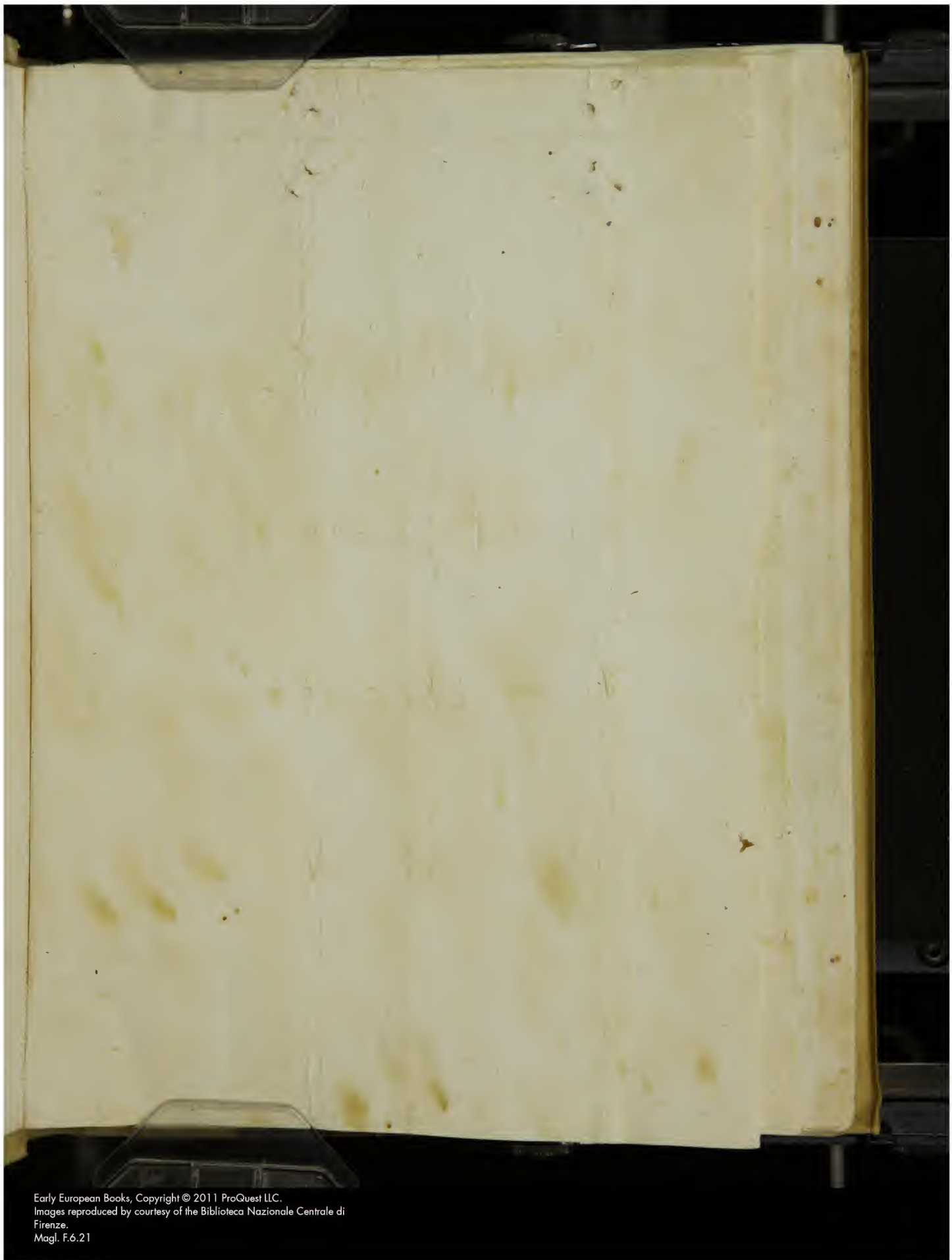
6

21

Biblioteca Nazionale
Centrale - Firenze

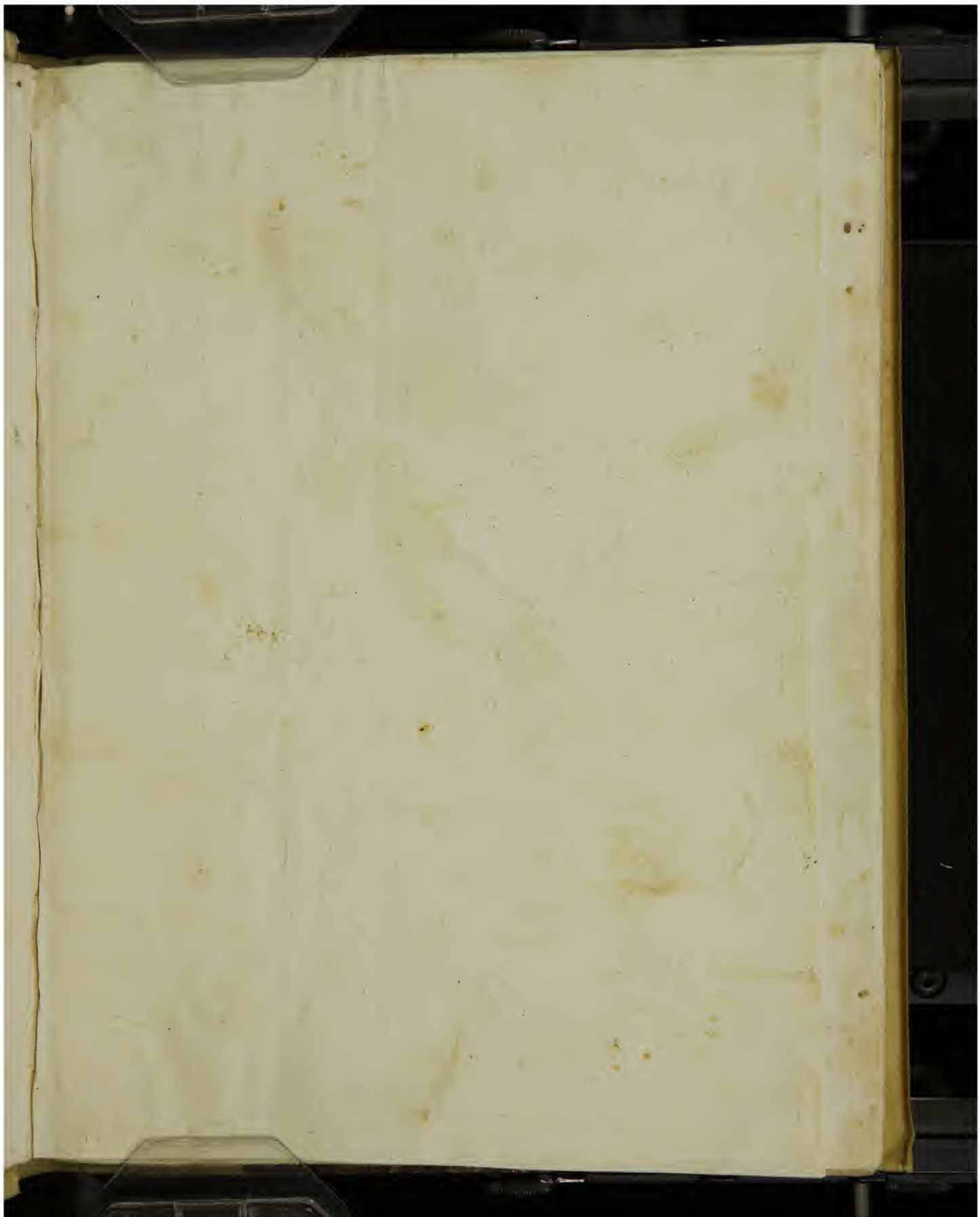
F. 6. 21

8

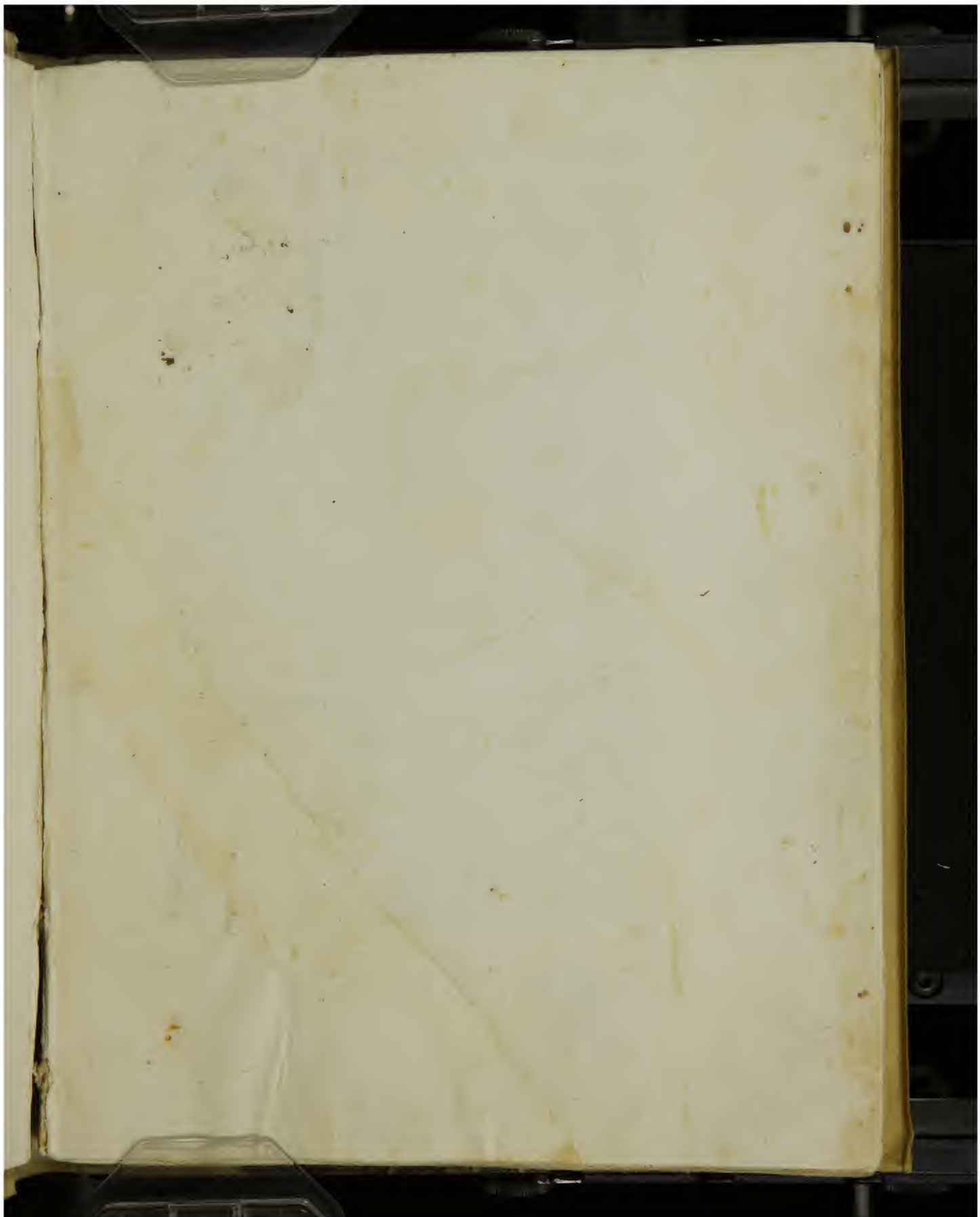
INCU

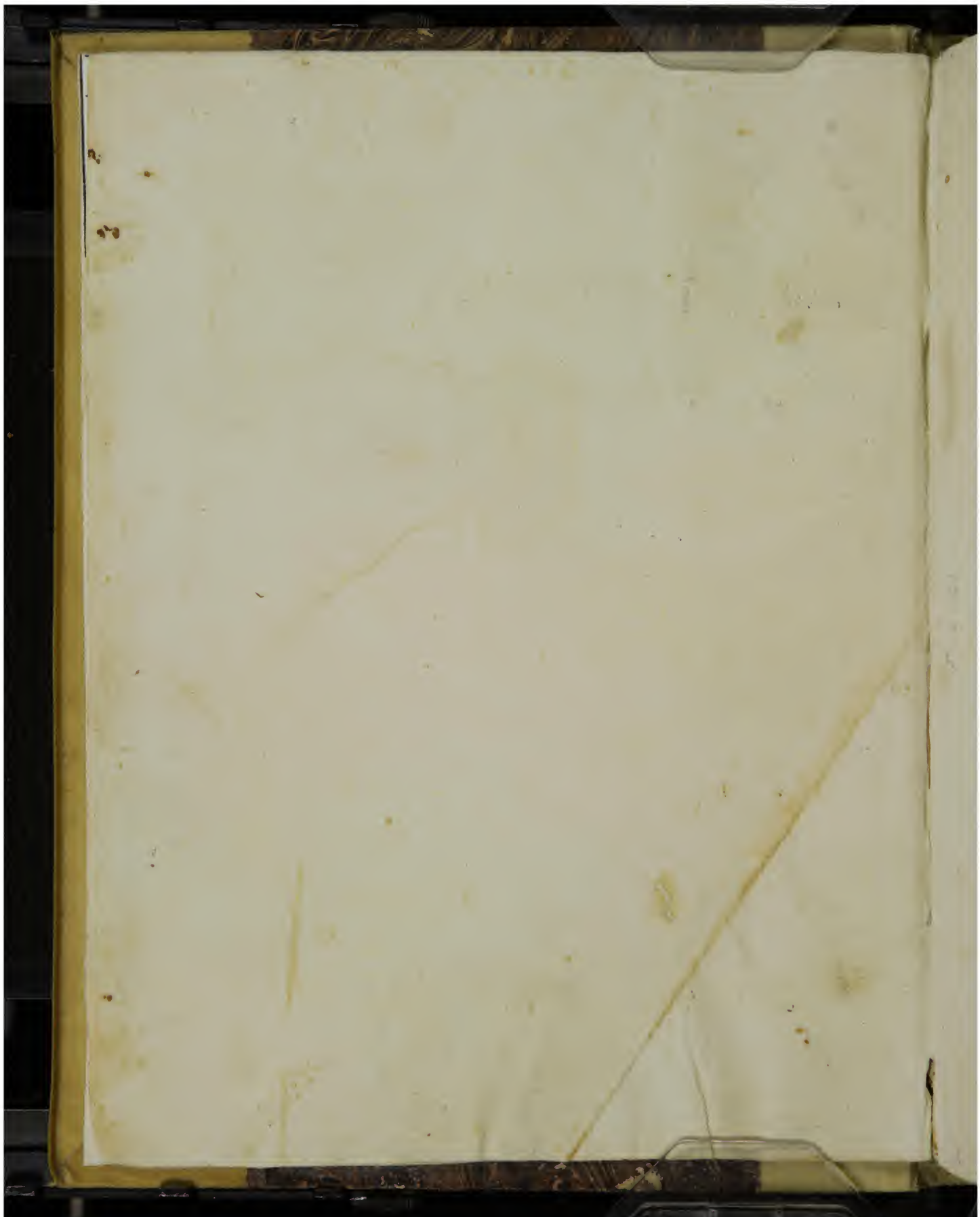
Bibliot
Centr

INC

Bibli
Cent

Georgius Merula Alexandrinus Laurentio & Iuliano Medices Salutem.

u Eterem legimus professorum morem
fuisse:quem posteriores crescentibus sibi
inde disciplinis seruauerunt: ut ueri habendi gratia: si quid a scriptoribus perperam dictum fuisset: id corrigere & emendare uellent. nec uel amicis: uel preceptoribus parcerent modo ueritati consulerent. Sic Aristoteles Platonem Varro Lelium: Cassellum Sulpicius: Hilarium Hieronymus. Rursum Hieronymum Augustinus reprehendit. Alii quoque permulti leguntur: quorum concertatione bonae artes & illustratae sunt & creuerunt maxime. Hos ego imitari cupiens cum opus Galeoti: quod de homine inscribitur. legissem: plurima quae non dico minus eleganter dicta: uel parum docte tractata: sed plane falsa offendissem: ueritus ne lectio noui operis auido lectori imponeret: & eo magis cum non deesset qui mendose & uitiose precepta defenderent: quod uere rum auctoritate Galeoti niti uideretur: Non potui sane pati bona ingenia sic decipi: & turpiter errare. Opem itaque cum ueritati: tum amicis ferre uolui: atque ea refellere: quae plurima temere & sine iudicio dicta in eo opere leguntur. Tum in libellum coacta Laurentio & Iuliano medices priuatim dedicare statui. In quorum sinu nostra etate maxima spes & studiorum ratio fouetur. Sic enim uos partes litterarum suscepistis: ut litteratorio gymnasio in nobilissima Italiae parte

bz

nuper constituto: iam leges sanctissime & liberales di-
scipline: sic Laurentium & Iulianum parentes appel-
lare possint: quemadmodum Florentia Cosmum sa-
lutis & oculi sui auctorem publico decreto patrem pa-
trię dicit. Cuius urbis fato nimirum gratulandum est
q̃ negotiis publicis auum: filium: & nepotes p̃fe-
ctos continua serie habuerit: per quos certa quędam
& solida florentini populi felicitas perdurauit. Et ita
nunc urbs pulcherrima & opulenta floret: ut non mi-
nus e re florentina sit Laurętio & Iuliano medices ur-
bis tutelam per manus traditam fuisse: q̃ Cosmum
& Petrum illi p̃fuisse: quorum prudenti consilio et
magnifica opera undiq̃ prementibus bellis tutus &
incolumis status ciuitatis seruatus fuerit. Sed nec uos
poeniteat qui in administrandis rebus urbicis occupa-
ti semper magna tractatis: ad hęc legenda descende-
re: quando memorię proditum sit Illustres rerũ publi-
carum principes hoc fecisse. Sic Cicero post peroratas
causas & curas publicas Antonii gnifonis scholā fre-
quentauit. Et Iulius Cęsar: siue in bello: siue i ciuili ne-
gotio: de analogia libros conscripsit. Nos autem etsi
in errores hominis sibi plurimum arrogantis: & qui
omne genus scriptorum tractare audet: inuehamur.
tamen nec petulanti: nec cōtumelioso sermone res agi-
tur: sed litteris & eruditione certatur: ut scilicet aliquā
do recte diiudicari possit: uerius ne Galcotus: an Ge-
orgius de re latina differat.

Georgii Alexandrini in librum de Homine Galeoti
Narniensis opus.

S Ripturus de homine: Immo potius de mem-
bris humani corporis Galeotus si latinos gre-
cosque scriptores imitatus: opus suum confecisset.
Non a diuisione corporis: neque membrorum quorum-
dam nominibus incipere debuit. sed multa de conceptu:
& hominum etate illi altius repetenda fuerunt: ut iu-
re inde exorsus fuisset: unde conceptus & prima nostri
corporis forma trahi solet: quando paulo diligentiores
in hoc genere scriptores: tum ut legentium gratiam per-
ditiore sermone acquirant: tum ut enucleate magis rem
enarrent: multis supra repetitis: huiusmodi materiam
aggressi fuerint. Sed magistro parum diligenti hanc cul-
pam facile ignoscamus: cum non tam quae omiserit: quam
quae scribendo admiserit: in communem sane rei littera-
rie utilitatem & notare: & pro doctrina nostra corrigere
in animo sit. Ergo quanta sit preceptoris noui crudi-
tio: facile in praefatione demonstratur: non eruditorum exem-
plo apposita. Sic enim ait.

Gal. His diebus proxime elapsis.

Geor. Quo sermone imperiti quidam: & in forensi iur-
gio detriti rabulae utuntur. Exactis siue superioribus dicē-
dum erat.

Gal. Galeoti Martii Narniensis liber de homine in-
choat primus.

Geor. Titulus hic iam lectoris spondet auctorem operis
perquam rudem esse: qui praeter doctorum consuetudinem cum

bz

manifestatio soloecismo inscriptionē fecerit. Nā apd idoneos accusatiuo casui semp iūgit inchoat: utpote actiue significatōis uerbū. Virgilius in georgicis. Te sine nil altū mens inchoat. Idē. Inchoat aras. Cicero. In choatum opus reliquit. Suetonius. Emissariū fucini lacus inchoauit. Quos secutus diomedes inter accusatiui idiomata enumerat. Inchoo opus.

Gal. Caput dicit totū illud: quod collo sustētatur: cuius sūmītas quia ad occipitiū in decliue uertit: nūcupat uertex. Iuuenalis. Tot res ipositas capiti: quas recto uertice portat. Geo. Nec uertex dicit: quia ad occipitiū in decliue uertatur. nec Iuuenalis uerba hoc probāt. Sed propter flexū capilloꝝ. Quītiliano tradente: uertex dicitur: cuius hęc sūt uerba de octauo oratoriarum institutionū: ut uertex est cōtorta in se aqua: uel quicquid aliud similiter uertit: inde ppter flexū capilloꝝ ps sūma capitis. Apuleius tamē id uerticē dici sentit: quod tenui cute capillisq; cōtegit: in dogmate platonis sic scribens. Deniq; ipsius capitis uerticē specta tenui cute cōtectū: capillisq; hirsutū uidebis: aduersus uim frigoris & caloris. Plinius. & binos hominū tantū ali quibus uertices dat: & quibus ossibus coagmentetur caput: elegāter in undecio naturalī historie sic exp̄ssit Vertices bini hominū tantū aliquibꝫ: capitis ossa plana tenuia: sine medullis: ferratis pectinati structa cōpagibus: p̄fracta nō queūt solidari. Sed exēpta modice nō sūt letalia: iuicē eoꝝ succedēte corporea cicatrice ifirmissima ur̄sis: durissima psitacis. Gal. Capitis anterior psinciput. Iuuenalis. Comedā ego flebile nati

Sinciput elixi. Quousq; tendat: quadam generali diu
siōe declarauit Persius. Mibi festa luce coquatur. Vr
tica & scissa fumosum sinciput aure.

Geo. Nisi eos hic putaret uel amētes: uel īpitos esse
ī quoz manus scripta sua pueniūt: aut plane silēt: aut
quē diceret: testimoniis iis pbaret: quibus sentētia sua
cōfirmari nō redargui posset. Nā dicat quēso: an duo
in satyra clarissimi poetę anteriore capitis ptē: siciput
dici probēt? Sane nō. Immo iter edulia sinciput annu
merari inuūt: sine discrimīe anterioris aut posterioris
ptis. nā fere apud doctos: siciput ptē significat capitis
porcini dūtaxat cōditā: & ad edēdū patā. Plautus in
menēchmis. Sinciput aut polimēta porcina. Plinius ī
octauo naturalis historię. Interdicta quoq; cēnis ab
domina: glādia: testiculi: uulue: sincipita uerina. Ma
crobius saturnalioz libro. iij. In cēna sūma sinciput
aprugnū patinā pisciū. Sed ut ex diuisiōe quā ueteres
& eruditi fecere ptes capitis distiguamus: iā primū
uerticē eminētiore ptē appellabim⁹: tū coronā capitis
ex Lactāti uerbis tritariā diuidemus. In frontē ante
riorē & occiput posteriorē ptē: media uero sūt tēpora
quibus aures inherēt. Pręterea quicūq; latē locuti sūt
frōti sēp occiput opposuerūt: Cato in re rustica. Frōs
propior occipitio ē. Tu quoq; exponēs tā ābitiose illd
Frōte capillata post hęc occasio calua: māifeste doces
frontē occipitio opponi. Phocas grāmaticus. Siciput
quasi semicaput: ex etymologia deducit. Idē sentire ui
detur Diomedes grammaticus. Recētiore qdā qd
βπέχμα gręce dicit: sinciput iterptātur: ptē uidelicet

eā: quā se frons ad uerticē attollit. In qua iterptatione multa diligētius requirēda forēt: pręfertī cū Celsus in octauo: capitis ossa: & ipsā caluariā describēs: ubi de sanādo uulnere: qđ ī osse fit pręcipit. Occipitiū frōti uelut e regione positū locet: Sici pitis nusq̃ mētionem faciēs. Plinius itē mēbratī historiā p ptes corporis tractās de sincipite ī totū filet. Gal. Caput nudabāt antiq ob reuerētiā ostēdentes nudata pricipaliori parte tanquam inermes sese dedere.

Geo. Tecū nō sentit Plinius i. xxviii. naturalis historie sic dicēs. Capita aut apiri aspectu magistratuū: nō ueneratōis cā iussere: sed ut Varro auctor ē: ualitudinis: quo firmiora ualitudie ea fierēt. Pręterea idigna est dictio: pricipaliori qua tu utaris: qui tātope dictōes nitidas: & tersā latinitatē ames. Nā apud quē pricipaliorē & pricipalius legisti: nisi forsan germanę & pannonię gētis familiarē uocem romanā putasti. Et qñ de caluitio nō paz multa anxie cōquisiisti: cur magis ea nō subiūxisti: quę Plinius in. xi. naturalis historie notauit & apud poetas legūtur. Esse uidelicet gentes naturaliter caluas: quales Miconii qui capillo carētes gignūtur. Vnde illud Lucilii Miconii calua oīs iuuent? & gręce φαλακροί μυκόνιοι λέγονται. Nimisq; affectate auctore donato: dixit Terentius: Miconiū hospitē Crispū. Gal. Calindrū uitta: mitra mulierū: aut molliū uiroꝝ: aut pueroꝝ: sicut clare ostendimus in inuectiua contra philephum.

Geo. Iniuria afficis ueterū religionē: quoꝝ sacerdotes uittati deos placabāt: utpote qui ex tua sentētia molles

& mulieres: non homines forent. Nostri quoque sacer
dotes atque pontifices mitra & vitis capita redempti
molles & effeminati erunt: tum precipue cum rei di
uine operam dant. Mitra preterea nescis quid signifi
cet: que apud grecos non solum pro ornatu capitis: sed
pro fascia in lorice modum contexta: ad latera defende
da accipitur. At contra Franciscum philelphum Ga
leotus: $\kappa\epsilon\ \pi\rho\acute{o}\varsigma\ \tau\eta\nu\ \delta\epsilon\ \theta\acute{\alpha}\nu\eta\nu$: hoc est sus in pallade.
Hic plura non dicam nisi te non minus hoc homine
& ista tua in hominem eruditissimum petulantia: lu
dibrio litteratis uiris ita fuisse: ut si Thersites Hecto
rem ad singulare certamen prouocasset. Gal. Caput
infestat precipue psora. Nam & aliorum membro
rum est. Est autem psora cutis asperitas squamosa a scabie
differens Plinius in. xx. Scabiem: pruriginem psoras
Geo. Hic ego Galeotum eiusdem scriptoris auctoritate
coarguam: quoniam quam satis per se reuincitur: quando
Plinius scribens scabiem pruriginem psoras: non conti
nuo uelit asperitatem cutis eam esse: Immo ex huius
sensu sibi repugnat: cum in eodem. xx. libro ubi de cu
cumere siluestri: & elaterio loquitur: psoram & liche
nas greca uelit esse uocabula: & latine impetiginem
siue scabiem significare: hoc modo: Arida cum resina
impetiginem & scabiem: quam psoram & lichenas
uocant: sanat. Et recte sane: nam utraq; hec dictio gre
ca est: fitque a uerbo greco $\psi\acute{\omega}$: quod est scalpo: siue palpo
Nam qui psora laborant: ulcera siue pustulas supra mo
dum contingere: palpare & scalpere cupiunt.
Gal. Est quoque huius & aliorum membrorum porrigo: sic

b s

dicta: quasi porcigo. porcos enim afficit. Est autē por-
rigo minutus furfur. Horatius secundo sermonum.
Vngere si caules oleo meliore caputq; Coeperis ipexa
foedum porrigine.

Geo. Quod porrigo sit aliorū mēbrorum q̄ capitis: si
caput accipimus: ut tu asseris: quicqd collo sustinetur
negat Corneli⁹ celsus in sexto medicinē libro: qui ī ca-
pillo: barba: & in supcilio tātū nasci hoc uitium dicit.
Nec itē minut⁹ ē furfur: imo squāmule quēdā a cute
inter pilos resolutę. Et q̄ porri go dicat quasi porcigo
huius ethymologię auctore p te discere cupio. Sed ut
magis indiligentia tua cognoscatur: Corneliū uerba
subiiciam⁹. Porrigo autē ē: ubi inter pilos quēdā quasi
squāmule surgūt: hę quoq; a cute resoluūt & interdū
madēt multo sepius sicce sūt. Id euenit modo sine ulcē
modo exulcerato loco huic quoq; modo: malo odore
& modo nullo accidēte. fereq; id in capillo fit: rarius in
barba: aliquādo etiā in supcilio. Nec minutū furfurē:
nec a porcis nomen trahere hoc uitiū corporis: tantus
medicinę auctor significat: quē nō relegisse diligenti⁹
Galeoto turpe fuit.

Gal. Sed a capite capitat⁹ est. Luci⁹ Columella. vii. alii
capitatas uineas: alii brachiatas magis probāt.

Geo. Per hęc uerba: nemo qd capitat⁹ sit intelligit. at
q̄to recti⁹ dixisset: a capite deduci capitatus. ta. tū. qd
significat in caput crescēs. id qd Virgili⁹ inuere uidet
in priapea. Nō brassicay fero gloriosior caules: betas
ue quātas hortus educat null⁹: Crescēs ue semp in suū
caput porrū. Et Martialis de porro capitato. Mittit

precipuos ne moralis aritia porros: In medio uirides
stipite cerne comas. In Moreto. Et capiti debētes no/
mina porri. Luci⁹ columella in. xii. Cultus autē porri
capitati assidua sarritio & stercoratio est. Plinius. capi/
tato maior est ad eadem effectus. In tot scriptoribus
hunc capitatum hominem capitati porri mentionem
crebram non obseruasse: pro miraculo habendum est
nisi forte cecutiētibus oculis: & puerili studio grauissi/
mos latine rei scriptores reuoluit.

Gal. Capitis diminutium: ut in Terentio legim⁹. O
lepidū capitulū. hinc capitula parua quēdā rerū initia
nūcupamus.

Geo. Ut a capite capitulum fit per diminutionem sic
parua initia in libris: potius capita q̄ capitula dicunt^r
& precipue in legibus. Suetonius. Capiti legis papię.
Cicero tum in epistolis: tum in actionibus in uerrem
capita semper: capitula uero nūquam: quod exponēs
Asconius. Capita proprie in similibus dici asseuerat.
Aulus Gellius. Quod in capite superiore a Critolao
scriptum esse diximus. In capite dixit: non in capitulo:
sed apud Plī. Capitula ea legimus: quę colūnis addūt^r
Vnde in. xxxvi. Proximū colūnis spirę subditę: & capi/
tula addita.

Gal. Capillus quo caput tegitur: multa sortit^r nomīa
Nam cirrus uocatur. Persius. Ten cirratorum cētum
dictata fuisse pro nihilo pendas. Ouidius. Cirris & a
dempto nomen sortita capillo. Et cirrinam Virgili⁹
sub hoc nomine dedit: quia de filia: nisi mētionē facit.

Est autem cirrus plusculi capilli coadunati in modū
caudę pendentis. Vnde cirres ostrea quędam capilla
ta dicta sunt. Nam multa huiusmodi in mari reperi
untur. Et Plinius cum de conchis meminit: iam disti
ctione unguata: crinita: crispa. Martialis. Teq; iuuāt
cirres: & pelle melandria cana.

Geo. Q₂ cirris a cirro dicatur: ut tu sentis: nec res ipsa
nec poetę sensus hoc uolunt. Siquidem a uerbo grę
co κείρω: quod icido latine: cirris deriuatur: quod poe
tę uerbis declaratur: & a dempto nomen sortita capil
lo: quasi q̄ capillum patri adempserit: cirris appellet̃
S₃ tu cum dicis cirrum esse plusculos capillos coadu
natos in modū caudę pendentis: tecum pugnas: quia
in capite auis. quam galli Alaudam: alii Gallericum
quidā Cassitam dixerunt: plumę i modum caudę nō
pendeant: sed in galeri formam in acutum arrecte stēt
hincq; nomen Varrone auctore trahat. Sic enim ait.
Galericul⁹ & motacilla altera q̄ in capite hēt plumā
elatā: altera q̄ semp moueat caudā. Porro q̄ temere &
i docte legis illud Martialis. Teq; iuuāt cirres & pelle
melandria cana. Interpretaris enī ostrea esse cirres: in
gerēs iscitissime uerba quędā Plinii: nihil ad hęc rem
ptinētia: cū ubiq; nisi in iis codicibus qui te emēdatoꝝ
deprauati fuerāt: legatur. Teq; iuuant gerres: & pelle
melādria cana. Cui nꝛę lectōi affētiť Plinius in. xxxij.
natural^{is} historię ubi enumerat plima aialia i mari ui
uēt ia. Gonger: gerres: galeos: garros: hipus: hippiros:
hirudo. Et idē Martial^{is} in .xij. fuisse gerres aut iutiles
menas: odor ipudicus urcei fatebatur qualem marine

misit aura piscine.

Gal. Cincinus etiā dicūt plusculi capilli itorti : quos
Martialis annulos uocauit secundo epigramatum.

Geo. Q. aut capilli plusculi itorti sint cincini: quos
Martialis annulos uocet: nemo nisi tu dicit. Ergo cū di
ctio græca sit: a græcis scriptoribus querēda est: apud
quos legim⁹ cincinū a κίκι specie olei deriuari: eosq; dū
taxat esse capillos: q̄ ita demū itorti sint: ut oleo pfusi
madescat. Cratim⁹ uō σιμὸνίαν cincinos dixit: auctore
polluce: quod sint stamini propter tenuitatē similes.

Gal. In medio fere frontis uena quedā recta: quā per
cuti ut sāguis effluat: ī delirio medici iubent. Nā si fre
neticus sāguis dīnutōe eget: piculosū ē brachiū ma
nūue icidē: ne delirās ille uenę ligamētū turbet: ac iter
cidat: sibiq; ipsi mortis cām afferat. Ideo Iuuenalis ut
oīo isanū ostēderet: & furiosū dicit O medici mediam
pertundite uenam.

Geo. Magis isanire & furē se his uerbis arguit Galco
tus q̄ Iuuenalis Vrsidiū. Cui nō frōtis uenā: s; brachiū
ad phrenēsi tollēdā uulnerari iubebat: qñ nulla in frō
te sit uena ī furore feriēda: aut quę media dicatur. Im
mo hercule pitissimi medicoꝝ ī brachio eā aiunt esse
quę q̄ epati & cēbro sanādo coīs sit media dī. Nū cu
rādis insanis uicula defunt & custodes! qui eos seruēt
manusq; cōstringāt: aut nō eque facile frōtis ligamēta
ac brachii aut manus dissoluē ac abiicē furēs ualet.

Gal. Supercilia in tutela iunones ueteres esse dixerūt.
Nam his oculi proteguntur: per quos luce fruimur:
quam ianoni tribuunt: unde lucina dicta.

Geo. Hęc Pōpcius festus ait: nō Galeotus iactabūd⁹
& pinde idiligēs. Nā si sedulo Pliniū legiss³: uel quę
legit obseruasset: uel meminisset: q paulo añ ī ostētā
da doctria dixit: quippe defraudās laude sua Pliniū:
& loton illā uetustā romę capillatā dixerūt: quia ad eā
capillus uestaliū uirginū ferebat: illud subdidisset: qd
ī eodē loco sequit^r: diuersū scilicet a festo. Romę uero
lotos ī lucinę area āno q fuit sine magistratib⁹. cccclxix.
urbis: qde cōdita: icertū ipsa quātū uetustior: esse qde
uetustiorē nō ē dubiū: cū ab eo lucina nōiet^r: hūc circi
ter ānū hēt antiquiorē: si icerta eius etas quę capillata
dicitur: quoniā uestaliū uirginū capillus ad eā defert^r.
Cōueniens erat uel ad ostētationē: ī quo dissideāt duo
non incelebres scriptores ostendere: atq; adeo magis
cum particulam uerborum Plinii & annotauerit: & ī
explicationem sententię suę protulerit.

Gal. Glaber enī sine pilis dicit^r. unde facetiay^z suarum
memor. Plautus ī aulularia. Tu istū gallū si sapias gla
brionē reddes mihi. Gallus gētē & pullū significat. &
glabrionū familia romę erat. Vnde acili⁹ glabrio uir
romanus fuit. hic sermo uidebat^r īsinuare: ut ex gallo
rōanū facēt cū dicēt: ut depilar³ glaby^z pullūq; reddēt
Geo. Si lepidissimī Plauti hoc mō sales enarrētur: ex
facetissis nō mō infaceti & insuaues sed uanissimī: &
īsulsi cuiusdā ipudētij: ne dicā affectatōis deridiculę
forēt. Nā qd uicitatis hēt: aut similitudis uenustę: Glabri
onū familia cū gallis gallinaceis: aut gēs gallica cū fa
milia rōana: An magis ego iuxta tecū desipe uidebor
si de rōne salū atq; facetiay^z: hac ī pte quicquā egero.

quando non glabrionē: sed glabriore quippe a glabro
cōparatiuū legat̃. Est enī glaber carens pilis: uñ gla
brior nascit̃: atq; glabell⁹ in dinutōe. Quod sic esse cō
firmat Nonius marcellus: quē optarē tā hunc homi
nē: q̃ nescio quosdā nostri tēporis grāmaticos accurati
us lectitasse: ne festiuū dictū de historia theatrāli sū
ptū obturbassent itēptatōe uanissima. Respōde que
sō bone p̃cepteor. Nōne sequit̃. Reddas q̃ uolsus lu
dius ē. Quod si glabrionē legeris: & sēsus inconditus:
atq; diuulsus & fluctuans fuerit: & soloecō facies nul
la ratōe excusandū: aut ulla licentia ferēdū. Ergo in li
bro de doctorū indagine sic legimus: q̃ ludis p̃sulis
pueri essēt glabri ac depiles propter etatē: quos antiq;
ludios appellabāt: ut ē in primo uarronis de uita pat̃z
Iō Plautus in aulularia. Tu istū gallū si sapis glabrio
rē reddes: q̃ uolsus ludius. Hinc satis noscīt legēdū eē
glabriore: nō glabrionē. Et qua ratōe Plaut⁹ hēc dixe
rit: in enarrationē huius loci plura dicemus: cū aulula
riā Plauti interpretabimur: cuius an hic uersus foret:
prisci grammatici concertarunt.

Gal. Sed nasus pro signo uituperationis ponitur. nā
ita Plinius in proboemio naturalis historiē. Quod si
hoc Lucilius qui primus condidit stili nasum legerit
quasi abusionem reputabit. Plinius enim satyricum
carmen cōdidit. In quo utiq; uituperatio uniuscuiusq;
continetur. Nasum autem dixit quasi uituperationis
signum. hactenus Plinius.

Geo. Adeo caret naso Galeotus: ut illi non subleat
hanc compositionē uerborū Plinii nō esse: & nequeat

romana uerba a puerili interpretatōe discernere. nā illd
solum Plinii ē. Quod si hoc Lucilius qui primū cōdi
dit stili nasū: dicēdū sibi putauit: cicero mutuādū: pre
fertī cū de repu. scriberet: quanto nos causatius ab ali
quo iudice defēdimur. Cētera a grāmaticulo in expla
natōe nasi iterposita fuerūt. Nasus enī sagacē sapiētīā
recte representat: sūpta trāllatōe ab aīalibus. nā canes
& uultures olfatu īquirūt & quedā animātes sola odo
ratōe suos ab alienis discernunt. Sapiēs ergo & caut⁹
est: q odoratu obstrusa queq; itelligit. Martialis. Non
cuiq; datū ē hīe nasū: hoc ē sagacē itelligētīā. Horat⁹
primo sermonū. Vt pleriq; solēt naso suspēdis adun
co Ignotos: ut me libertino patre natum.

Geor. Quo plura de naso anxie congeris: hoc inept⁹
& magis cōfuse loqueris: scilicet ignorās cui⁹ grā eru
diti uiri iocātes totiēs nasi meminerūt. Immo a te ipso
dissentis. nā qui paulo añ scripsisti: nasū p signo ui
tupatōis accipi: supposititia quedā de probocmio pli
nii uerba proferens. Nunc illud Martialis in Ceciliū
uituperationē dictum. non cuiq; datū ē hīe nasum:
hoc est sagacē itelligētīā exponis. Quod si hic sensus
esset: Garrula nimirū & stulta numerosa illa ad urba
nitatē Ceciliū comparatio iure dici posset. nec minus
horatianū illud: ut pleriq; solent naso suspēdis adūco
p isulsiō hēretur. S; dicet quispiā quid fētīt poeta
festiu⁹ cū dixit. nō cuiq; datū ē hīe nasū hoc uidelicet
cum risu & contracto in rugas: uelut uituperanti naso
alios incessere: quando non sagaci itelligentiē: sed s; dolo
īrisioni: Plinio tradente noui moris nasū dicauē

Cui interpretationi consentit: tum illud. Et pueri nasi rhinocerotis habent: tum illud maxime quod sequitur: ludit qui solita procacitate: non est sextius ille; sed caballus. Fuit sane Sextius hic parum liberali ioco; & mordaci dicto: nimis uehemens & acer. unde sextiana dicta sibi ascribi. Cicero in quadam epistola ad Volūnium conqueritur. Apud Senecam. Item in declamationibus testium legimus declamatorem dicacem ad modum: Vnde non incommode Testius legi posset. Gal. Polypus nasi morbus est. In naribus enī caro corrupta radices agit plurimas: quę tanquam pedes sunt. Et hinc nomen accepit. Nam polypus piscis est: quę latini remoram uocant.

Geo. Nimis audaci licentia: ne dicam arrogantia est Galeotus: qui sibi id licere putat: quod priscis & eruditis uiris nunquam cōcessum est: ut ex sua sententia rem quampiam definirent. Nimisq; sibi arrogat ī interpretatione dictionum. Nam quem medicine scriptores usquā legimus: sic polypu; morbum definisse: ut sit caro corrupta radices agens plurimas: quę tanq̃ pedes sint? Quod si gręcorum scriptorū illi copia nō fuit: saltem a Cornelio celsō in. vii. hoc discere potuit: ubi de morbis qui nares exulcerant atq; infestant: paulo latius præcipit. Polypus uero est caruncula: modo alba: modo subrubra: quę narium ossi inheret: & modo ad labra pendens narem implet: modo retro per id foramen quo spiritus a naribus ad fauces descēdit adeo increfcit: uti post uiam conspici possit: stranguatque hominem: maxime euro aut austro flante.

fereq; mollis est raro dura: eaq; magis spiritum impe-
dit & nares dilatat: quę fere carcinodes est. Cornelius
longe aliter a nostro præceptore morbum hūc descri-
bit. Sed quia de causa nominis certari potest: hoc est
cur polypus dicatur: Pauli ægynitę medici clarissimi
uerba subiungemus latine ut potuimus interpretata.
ὁ πολὺ ποῖσ ὄγκος ἐστὶ πᾶρα φύσιν ἐνταῖς ρῖ-
σιν ἰσταμενος ὀνομασμένος ἀπὸ τῆς τοῦ
θαλάττιου πολὺ ποῖος ἐμφερείας ὅτι τε τί ἐκει-
νον προσέοικε σαρκί Polyp⁹ tūor ē p̄ter naturā ī na-
rib⁹ cōsistēs a sīlitudīe marini polypī νοίatus: q̄ eius
carni similis sit. Hic affirmat morbum a carne poly-
pi: quę mollissima est denominatū: assentiēs uidelicet
Cornelio celsō: quem ī primis imitari mihi uidetur.
Hic ego quando me tempus & res ipsa morbi admo-
nuit non præteribo. Nasum hominis duob⁹ uitiis: uel
potius duplici ulcerum genere laborare: quod utrunq;
malum de marinis piscibus nomē accepit: hoc ē Oze-
na & Polypo. Ozenam dicit esse Cornelius celsus cū
ulcera circa nares sunt pluresue crustę: & odorem foe-
dum habent: cui malo uix potest succurri. Et Plini⁹
in. ix. naturalis historię. Polyporum genera & ozena
dicta a grauitatis odore. Polypum uero iam a pisce
denominari docuimus. Sed ne quispiam de similitu-
dine carnis addubitauerit: illud addimus ab Aristote-
le & a plinio semper polypum ἰτερ μάλα κτᾶ: hoc ē
mollia annumerari. At quam non dico īpropria: sed
longe alienę significationis dictione: Polypū Remorā
latine Galeotus uocat quando polypo: etsi gręcum ē

tanq̃ recepto: & ciuitate Romana donato: latin⁹ utat̃
Et remora is piscis latine dicat̃: ut ait Plini⁹ natural
historiē. xxxii. quem grēci ἐχίνον uocitent. Quas aut̃
partes tanq̃ pedes ait esse: Grēci πλεκτοίνᾱς: nostri
uero flagella cirros & acceptabula appellāt.

Gal. Ipsę malę ab antiquis genę uocabantur: huius rei
testis est Plini⁹. xi. natu. hist. his uerbis. Malę hominū
tantū: quas prisci genas uocabant: ex duodecim tabu
lay interdicto: radi eas ī foeminis uetātes: pudoris hęc
sedes: ubi maxime ostendit̃ rubor.

Geor. Pro falsario hic accusandus: qui uerbis Plini
addat non nihil diuersissimū: sane a scriptoris sentētia
Nam in. xi. naturalis historiē: ubi hęc legūt̃ in foemi
nis: nūq̃ habet̃. Sed ubi repertū est: malas foeminarū
radi. Quin poti⁹ aut purpurissatę: aut cerusatę: uel cū
opprobrio: illis obiciūt̃: nisi fortasse hic olim putauit
foemias fuisse barbatas: & cultris tonsoriis indiguissē
Gal. Pupula diminutiū pupilla: illud significat: quo
intuemur. Vnde in sacris litteris legit̃. Et pupillę ocu
loy eius nō uidebunt.

Geo. Nisi auctorem ostenderis: apud quē ratōe metri
cogar pupillam legere penultima producta: potius te
stimonio & auctoritate Lucretii: Virgilii: & Horatii
ductus: contendam pupulam tatum dici: penultima
correpta: quorū uersus ideo adducere supsedeo: qđ tu
eos ānotaueris. Sed quādo tā multa de pupula loque
ris: illud miror te siluisse: quod in. xi. naturalis historiē
Plinius ait. Adeo absolutam uim speculi in oculis esse
ut tam parua illa pupula: totam imaginē reddat hōis

Ea causa est: ut plerique alitum e manibus hominum oculos potissimum appetant: quod effigiem suam in his cernentes: uelut ad cognata sua desideria tendunt.

Gal. Est etiam oculi malum glaucoma: Tunc enim oculi liuidi & plumbei coloris apparent: quod curari difficillimum est.

Geo. Qualitatem huius morbi inscite atque imperfecte expressit: id quod miror factum esse ab eo: qui se Cornelii celsi assiduū lectorē iactet. Nam hic auctor sub uitio: quod suffusionē appellat: glaucoma locat. Sed Paulus ægynita glaucoma & hypochyma: uetēs medicos unū existimasse dicit. Recētiōres uero putauerūt: Glaucomata esse passionē humiditatis cristalline commutate in glaucū. Hypochymata uero: quæ Cornelius celsus suffusiones appellat: cum humores infusi: inter corneam & cristallinā tunicā cōgelant. Sed de glaucomate diligētius scribemus: cum illud plauti in milite interpretabimur glaucomā ob oculos obiciemus.

Gal. Celsi autē oculi: quasi celsi id est cianei coloris a ueteribus dicti sunt: & ii quoque flauī appellat quales Minervæ fuisse dixit poeta in priapeis.

Geo. Expectabam hoc loco commemorari a Galeoto: quæ de pallade celsia: & de glauco colore. A. gelli in. ii. noctiū atticarū cū fauorino tractata scribit: hoc ē glaucopin dici minervā: quæ a latinis dicitur celsia. & quomodo glaucus color cū flauo cōuenire dicat. Nā non minus uidetur dissentaneū: grecos glaucopin dixisse pallada hoc est glaucorū oculorū. Et Virgiliū in priapeis dixisse. Minerva flauo lumine est: quod illud Ennii: de quo

fauorinus dubitasset: nisi uarietate flauī coloris enar-
rasset. Est enim uersus ennii talis. Verrūt exemplo
placide mare marmore flauo. Ceruleum spumat ma-
re confecta rate pulsum: Sed cui libuerit discere: quo
modo ceruleum mare cum flauo conueniat: Legat at-
ticas noctes.

Gal. Anguli oculorum de quibus Iuuenalis. Si prurit
frictus ocelli angulus: alio uocabulo hirci: siue hircu-
li a Suetonio de uitiis corporis: ut ait Seruius dicti sūt
Quod Seruii ac Suetonii dictum confirmat festi au-
toritas: qui hircitalos pueros dici ait: qui primo ui-
rilitem suam experiuntur.

Geo. Festi uerba nequaquam cum Seruii & Suetonii
sententia conuenire possunt. Nam hircitali pueri
ab hircis animali olido nascuntur: non ab hircis an-
gulis oculorum. Quod ut apertius cognoscatur: que
ensorinus ad Cereium de uarietate etatum nostrarū
conscribat: apposui. In secunda ebdomade: uel incipie-
te tertia: uocem crassiolem & inequabilem fieri aiūt.
quod Aristoteles appellat τρᾶγιζεν antiqui: nostri
hircitalire. Et inde ipsos hircitalos appellari quod
tunc corpus hircum olere incipiat.

Gal. Licet pterigium etiam de aliis dicatur. Nam ca-
ro superuacua unguis digitosq; crescendo operiēs hoc
nomine appellatur.

Geo. Hec nō diceret Galeotus: si sextum Cornelii cel-
si librum perlegisset: ubi de digytorum ulceribus hec
scribit. In iisdem recedere ab ungue caruncula: cū ma-
gno dolore cōsuevit: pterigiō grēci appellāt. Carūculā

c

discedere ab ungue non crescendo operire dicit. Et sane ab etymologia dictionis hoc non discrepat: siquidem pterigion diminutivum videtur esse a π Τέρον idest ab ala: quam tunc maxime efficere videtur caro ab ungulis discedens.

Gal. A mala maxilla est diminutivum uoce: non significatōe: non enim sic uocatur quia sit mala parua: sed quia infra malam locatur.

Geo. Quauis Priscianus præcipiat figura diminutiva maxillam a mala deriuari: Tamen apud me plus momenti habet Cicero in libro de oratore perfecto ad Brutum scribens per detractionem medię litterę: uel potius syllabę: a maxilla malam esse factam.

Gal. Os osculum facit: quod duo significat. Est enim osculum os paruum. Ouidius primo metamorph. Videt oscula quę non est uidisse satis. Et huius quoque diminutivum apud idoneos constat. Virgilius primo georgico. Oscilla ex alta suspendunt mollia pinu.

Geo. Cum tam multa hic magister undique conquirat ut nihil omnino docens aliquid docere uideatur: quę in enarrationem uirgiliani uersus Seruius & Macrobius dicant: reticere non debebat. Sed ego ut lectori hac in parte satisficiam: quod nup apud pomp. festum de oscillis pluribus expositis uerbis offenderim: id subiiciam. Oscilla sanctra dici ait: quod oscellent idest inclinent: præcipientesque efferantur, oscillantes. At Cornificius ab eo quod oscelari sint soliti personis per uerecundiam qui eo genere lusus utebantur. Causa autem eius iactat ionis proditur Latinus rex qui prælio: quod ei

fuit aduersus mezentium ceritum regem: nusquā ap-
puerit: iudicatusq; sit iupiter scūs latiaris. Itaq; sic eius
diebus feriatos liberos seruosq; requirere cum non so-
lum in terris: sed etiam qua uidetur cælum posse adiri
per oscillationem uelut imaginem quandam uitę hu-
manę: in qua altissima interdum in imum deprimū-
tur: interdum infima ad summum efferuntur: atque
ideo memoriā quoque redintegrari initio acceptę
uitę per motus cunarum: lactisq; alimētum: quia per
eos dies feriarum: & oscillis moueantur: & lactea poti-
one utantur. Nec desunt qui exemplum gręcorum se-
cutos putent italos: quod illi cum iniuria interfecto
icaro Erigone filia eius dolore impulsā: suspensio pe-
risset: per simulationem puellam quererent: atq; ma-
nes eius placarent. Sed de hac fabula plura non dicā:
quando uirgilianus interpres exactissime eā cōscribat.
Gal. A radice inferioris labii mentum sumit initium
quod licet homini tantum tribuat Plinius: Tamen
apud Plautum legimus in menechmis. Glandionica;
suillam lardum pernam itidem: aut sinciput: aut men-
ta porcina.

Geo. Et uera dicit Plinius: nec Plautus illi repugnat:
Nam siue librariorum uitio: siue corrigentium igno-
rantia: ubi polimenta legebatur: menta scriptum est.
quemadmodum in eadem comoedia pluribus in lo-
cis lectio uera demutata fuit: ut illud Schatamia pro
spatalia. & ubi spurcatur nasum a summa: Et cygno q
lucet patre: mosco prognatum patre: & alia mltā que
suo loco confutabimus. Sed dicit quispiam: Cur hic

CZ

Polimenta potius quam menta legēdum esse ais: hac
nempe de causa: quod testiculos porcinos auctore fe-
sto: polimenta legimus a priscis appellari. Esto dicet
Galeotus. An statim inter pręciosa edulia porcinos te-
sticulos annumerabimus? Quid ni: quando in octauo
naturalis historie de sue Plini? hęc dicat. Neq; alio ex
animali numerosior materia ganeę: quinquagita pro-
pe sapes: cū ceteris singuli: hinc censoriarum legū-
pagine. Interdicta quoq; coenis: abdomina: glandia: te-
sticuli: uuluę: sincipita uerrina. Ex hac Plinii sentētia
materiā ganeę pręstitisse testiculos: uetitosq; fuisse le-
gibus sumptuariis satis constat. Quare si polimenta
legerimus: ex nepotum iudicio desiderio gulę satisfaci-
emus. Et duo peregregii auctores conuenientia nō di-
screpantia dicent. Sed illud filere non sustineo. Si men-
ta porcina petiuisset mulier: quę unctius ac delicatius
quiddam sibi dari cupiebat: quo pacto menta porcina
uel studiosius & opipare ualde condita incitamentum
gulę fuissent. Verum plura destinato huic enarratio-
ni loco in hoc genere scribemus.

Gal. A uultu uultuosus quod tristem significat: ut ait
Nonius allegans Ciceronem: In quo cum effeceris ne
quid ineptum sit aut uultuosum.

Geo. Infrequens nimirum & negligens Ciceronis le-
ctor fuit Galeotus: utpote qui non obseruauerit: in q̄
ciceronis opere hęc legantur: quę ī libro Ciceronis ad
Brutum de optimo genere dicendi habentur.

Gal. A collo autem decollare uerbū: & collare nomē
descendit. Primum omnibus notum. Secūdū autem

pro uinculo colli accipi sentit Nonius.

Geo. Verbi significationem quam omnibus notam esse ait tantus latine lingue magister. uel sponsioe grādi facta: contenderim eum ignorasse. Nam decolare non solum significat securi cedere: sed & decipere. hic nos pro more nostro auctoritatem afferemus ei9 grāmatici: qui hęc dicat. Diomedes itaq; in primo de arte grammatica hęc ait. Decollo decollauit: hoc uerbum apud ueteres decipio significat: ut apud Plautu3. Vna est quę decollauit. Item Lucilius. xij. quibus fructibus me decollauit. Quę significatio apud Feneſtellam aliter inuenitur: in epitomatum secundo: quemadmodū Cęsar a piratis captus sit: utq; eos postea ceperit & decollauerit. Veteres autem securi cesos dicebāt. has ubi significationes cur Galeotus non explicuit? An quia temere pleraq; omnia erudit: an quia nullum illi comertium nec fuit: nec est cum his scriptoribus qui lingue latine proprietatē: & remotiorum uocum significationes indagauerunt. Cur item aliud uerbum a collo factum non protulit: quo Varro & Suetonius utuntur: hoc est subcollo subcollas. Suetonius in Othonis uita. Donec omiſſa mora subcollatus: & a pręfēte comitatu imperator conſalutatus subcollatus quasi subiicientibus colla militibus sublatus. Varro in tertio rerum rusticarum libro: de apibus loquens. Regem suum sequuntur: quocunq; it: & fessum subleuant: & si nequit uolare subcollant q̃ eum seruare uolunt.

Gal. Sed inter omnes acutissimus est: qui quodam rigore neruorum: modo scapulis: & hunc episteton: mō

mētū corpori:& hūc prostoton:modo rectā & imobi
lē ceruicē itēdit:& hūc τῆτανον grēci appellant.

Geo. Hęc morborum genera grēcis uocabulis a nris
expressa ita ut grēce leguntur scribenda erant: atq; eo
accuratius q̃ iisdem Cornelii celsi uerbis illa explicet
Erat pręterea etymologia dictionum subiungenda:
tum ut lucidius morbos aperiret: tum etiam ut ex rati
one orthographię: res ita pateret: ut posthac confundi
nō posset. Ergo opisthotonon dicimus rigorem quo
caput scapulis itēditur ab ὀπίσθεν quod retro signi
ficat:& τόνοσ quod est rigor. Emprosthotonō quādo
mētum pectori ānectitur ab ἐμπροσθεν qđ est āte.
Tetanon uero quod immobilem ceruicem intendit
ἀπό τοῦ τεταῖναι qđ ē intendi.

Gal. Segmentū autē hac ratōe ornatiore torquē signi
ficat: quia collum circuit. Nā segmentum circulus est
Geo. Infirma sane ratio: ut quę nulla etymologia: nul
laq; docta auctoritate nitatur. An non longe melius
sic dixisses. Segmentum a secando natum uidetur. nā
ea figura a seco fit segmentum: qua a fingo figmen
tum: a pingo pigmentū: a stringo strigmentū. Quod
testimonio Plinii confirmari potest: qui de ratione se
candi marmoris hęc scribit. Crassior enim arena laxi
oribus segmentis terit:& plus erodit marmoris: ma
iusq; opus scabricię politurę relinquit.

Gal. Et apud scilauinos nūc ī usu ē mod⁹ ille ātiquorū.
Geo. Audaculo uerborum fictori tanta nō cōceditur
licentia citra analogię ratōnem: aut auctoritate non al
lata. Nā etsi licuit semperq; licebit: Signatū presente

nota producere uerbum. Tamen non permissum ē uo
ce noua: immo barbara latinum sermonē contamina
re. Quare ut & præsentes Galeoti uerba non improbēt:
sed potius secundo gratulentur ingenio: & posterī sibi
uirtutibus nouis rebus: linguam nostram locupletare nō
formident: uelim a Galeoto doceri qua figura: quauē
auctoritate fretus sclauinos dixerit: cum hūc populi
maris adriatici accolę pro littoris positione liburni: tū
illyrii atq; dalmatę a priscis historicis appellentur.
Gal. Horatius flaccus ī libro sermonum fasciolas cu
bitale focalia.

Geo. Diligentior quiuis pręceptor quid sint focalia
exponere tentasset. Et enim locus hic non uulgarem
explanationem postulat: quanquā id uerbum pro no
to flacci interpretes pręterierunt. Ergo quid sint foca
lia quantum ex uaria & diligenti lectione affectus
mibi uideor fuisse aperiam. Focale est uelut fascia quę
dam collum ambiens: quod fauces perfringere nō si
neret: quippe pronuntiationi conducens. Seneca ī ter
tio naturalium quęstionum. Videbis quosdam graci
les & paliolo focali: q; circundatos pallentes & egros
Quintilianus in. xi. paliolum sicut fascias quibus cru
ra uestiuntur & focalia & aurium ligamenta sola excu
sare potest ualitudo: Illudq; affirmauerim: de focali in
tellexisse Valerium Martialem cum ait. Quid recita
urus circundas uellera collo: Conueniunt nostris auri
bus ista magis. Legitur eiusdem hoc distichon: quan
uis a quibūdam expunctū. Si recitaturus dederō tibi
forte libellum: Hoc focale tuas afferat auriculas. Ne

abnuero a fauce nasci focale: quēadmodū & focaneus
palme apud columellam: qui in fauce uitis nascitur.
Gal. Palmā autē arborē propter frondis similitudinē
dixerunt & caricas uocauerunt dactylos: quia dactyli
sunt digyti: & carice palmarum digiti uidentur.

Geo. Palme fructus nunc dactylos alibi palmulas at
que scandalides: nec non margaridas: atq; etiam care
otas siue careotum in neutro genere: siue careotidas
apud idoneos scriptores gręcorū & latinorū legim⁹ ap
pellari. Caricas uero ī ficorum genere auctore plinio
deprehendimus his uerbis. Syria præter hanc peculia
res hēt arbores ī nucum genere. pistacea nota prodes
se aduersus serpentium morsus: traduntur in potu &
cibo. In ficorum autem caricas minoris eius generis
quę costana uocant. Quę uerba immemor hic Galeo
tus aduersus sententiam suam paulo īfra de ficis præ
cipiens adducit. Ouidius quoq; in primo fastorū: Ca
ricas aliud esse a palma hoc uersu ostēdit. Quid uult
palma sibi rugosaq; carica dixi.

Gal. Dextram supplices osculabātur Lucanus. Oscu
la polutę fixisse trementia dextrę. Et qui iurabāt per
dextram: tanquam fidei sedem: & uirtutis ministram
deierabant.

Geo. Nec soli supplices dextram osculabantur: cū hu
iusmodi osculum uenerātis magis esset quam suppli
cantis: nec dextra nisi auersa: osculi gratia petebatur:
In fide uero Plinio auctore porrigebatur: & ut idem
in. xxviii. ait. In adorando dextram ad osculum defer
rim⁹: totūq; corpus circūagimus quod in leuū fecisse

gallię religioſius putant. Quanto ergo diſtinctius ſcripſiſſet hoc modo. Dextram uenerantes auerſā petūt: nō ſupplices: Nam qui dextrā reducis Marii oſcula bant non ſupplicatiōis: ſed ueneratōis grā faciebāt: cū id ſigni ad diſcernendos amicos Marius ſuis dediſſet Gal. Digitorum percuffus uocatur condylus: digitis enī complicatis: aut medio digito ab ipſo poplite eū te condylus eſt.

Geo. Demoſthenes in feſtis liberi condylo percuffus a Midia: ſi condylus eſt is: quem Galeotus diffinit iſo mode & inepte tantos affectus: & grauem illam inuidiam ex parte percuffi corporis: ex uultu ferientis: & ex habitu aduerſario queſiuit. Plutarchus quoque ſcribens eum quem caſtor condylo percuffiſſet: ſtatī mortuum: in cacozeſiam incidit: Si digito iſtus animam expirauit. Sed arroganter & indocte de dictione gręca hic pręcepit. Ergo ex gręcis auctoribus & ſignificati onem & etymon ſumemus: qui dicunt iuncturas articulorum in digitis: & eminentes ſtriſta in pugnum palma: nodos condylos appellari: quatuorq; digitū: auctoribus Ariſtotele & polluce. ternos habent condylos: pollex uero duos. Igitur per condylum percuffio fiet: cum manu compreſſa nodis digitorum aliquem cedimus. deducitur autem hęc dictio ab κόνδυλος παρατό την κάμψην τῶν δακτύλων οἰοῦναι καὶ δυλοὶ ὄντεσ . περίαντονσ γαρ κἀ κάμψησ τῶν δακτύλων ἐγγίνεται.

Gal. Condylomata autem a quadam ſimilitudine dicūtur cęcę hęmorroides: & tubercula quędā corporis.

c s

Geo. Non uidet hic magister: si condylomata sunt tubercula quædam corporis: nihil cum suo condylo similitudinis haberi. Sed nec cecæ hæmorrhoides sunt condylomata: immo aliud de quibus suo loco dicemus. Nam Iulius pollux de morbis corporis scribens: condyloma inquit nascitur circa coronam podicis: tuberculum uidelicet sanabile: & circa sedem fiunt condylomata magna: sed non laboriosa. Iuniores præterea medicos si consulueris: disces condylomata non esse hæmorrhoides: sed eminentes tumores: nunc molles: nunc duros figura rotunda & nihil emittentes.

Gal. Collum insertum est corporis trunco: Nam truncus sine pedibus & manibus ac capite græce thorax dicitur. Cornelius celsus tertio. Sudor autem & consuetudine: & modo: & tempore extoto thorace & ceruicibus atque etiam capite erumpit: pedibus tantummodo & cruribus siccioribus atque frigentibus.

Geo. His uerbis Cornelius ne minimum quidē signare uidetur: id græce thoracem dici: quod latini truncum auctore Galeoto uocitent. Nec Virgilius truncum Priami appellauit: quod ei defecuiſſet Pyrrhus manus & pedes. Sed tantum sublato capite dixit. Iacet ingens littore truncus: Auulsumque humeris caput: & sine nomine corpus. Sed quid thorax? Idem Iulius thoracem appellat quicquid anterioris duntaxat partis a collo usque in coxendices protenditur: quem conficiunt crates costarum qui & ὀλμοσ hoc est mortarium dicitur. Medici tamen in resectionibus

humani corporis thoracem accipiunt inane quiddam
in pectore extrenas costarum partes utrinque contin-
gens. Vnde legimus Plinium sepe dicentem thora-
cis uitia purgat: & idem ad uitia thoracis: Quę signi-
ficatio non tam late patet: ut de omnibus morbis:
qui in trunco corporis Galeoti more nascuntur intel-
ligatur: sed de his duntaxat qui intra septa pectoris
continentur. Dormitabat nimirum Galeotus cum
celsum legeret. Nam si uigilans fuisset: quę subiicie-
mus uerba de Corneli quinto libro sumpta: non pre-
teriiisset. Itemque si fistula os: uel cartilaginem: uel ner-
uum: uel musculos lęsit: si articulum occupauit. Si uel
ad uesicam: uel ad pulmonem: uel ad uuluam: uel
ad grandes uenas arteriasue: uel ad adinania: ut gut-
tur: Stomachum: thoracem: penetrauit. Abunde-
iam ex his patet Cornelium celsum thoracem acci-
pere pro parte concaua: de qua diximus: & rursum de
tussi loquens Cornelius thoracem tussi obnoxium
docet. Ergo thorax pro ea parte corporis: quam Iuli-
us terminat: & ea concauitate quā medici aiunt: apud
illustres scriptores accipitur.

Gal. Thoracem quidam iuniores & imperiti diploi-
dem nuncupant: cum diplois aliud sit. Nam Hiero-
nymus in expositione illius uersus. Et operiantur si-
cut diploide confusione. sic ait. diplois genus est palii
denique in ebreo comitra dicitur. Diplois igitur dicitur
quia duplex est palium.

Geo. Si alios arguis quod significatio diploidis ingrauerit

debebas planius quid diplois eēt enarrare: nec cōfufe
& indiscrete dicere palli genus esse diploidem: quāto
que enarratiſſeſ ſcripſiſſeſ diploidē dici a grēcis uesteꝝ
duplicem quam latini abollam appellant. Eſt enim
abolla duplici pāno confecta uestis: id quod declarat
Seruius enarrās illd' uirgilii. Et duplicē ex humeris re
iecit amictum: Nixus uidelicet testimonio Horatii:
q de Diogene cynico ſic ait. Contra quem duplici pā
no patientia uellat Mirabor uite uia ſi conuerſa dece
bit. Et Martialis de cynico quodam. Cērea quem nu
di tegit uxor abolla grabati. Ergo cuz duplex ſit abol
la uestis: ex officio & interpretantis munere ad diploi
dem reducenda erat: quando ſi grēca cum latinis con
ferre uolumus: id latine dicitur ab olla quod diplois
grēce. Nam & grēci milites & philoſophi palliati ſi
ue chlamydati incedebant. Noſtri quoq; nunc abollā
p militari amictu capiunt ut Seruius expōit: & Mar
tialis inuere uidetur ſcribens. Nescit cui dederat tyriā
Crispinus abollam. Dum mutat cultus induiturq; to
gam. Nunc pro ueste philoſophi: ut apud eundem de
cynico ſupra tetigimus. Et Iuuenalis. Tranſi gymna
ſia: atq; audi facinꝝ maioris abollę. Stoicꝝ occidit bareā
Gal. Et manicę dicūtur & ferreę & lanceę. Virgilius.
Et tunicę manicas & habent redimicula mitrę. & hęc
dicitur tunica manuleata. Plautus in pſeudulo. Is tū
ab aliis manuleatam tunicam habere opōrtet.
Geo. Virgilii carmen adducens Galeotus: quid Au
lus geliꝝ de huiuſmodi tunicis dicat ſubiicere debebat
hoc eſt poetam: has tunicas quaſi foemias & pbroſas

criminatum fuisse laudatē priscos romanos qui st-
strictas & breues tunicas citra humerum desinentes
primo portauerint: pręterea illud Plauti legēdum nō
erat: his tum ab aliis: sed usque a cunabulis: ut alio lo-
co clarius dicemus.

Gal. Vbi collum desinit incipit iugulus: qui quasi la-
cunam quandam efficit.

Geor. Si iugulus quasi lacuna est: quomodo de mor-
bis iocineris signa tradens Cornelius celsus recte &
latine dixit: pectus atq; humeri circa iugulum utrūq;
extenuantur: & rursū i octauo exponens ossa corpo-
ris: iugulum autem ad ipsum tecuruum: ac neq; inter
durissima ossa numerandum: altero capite in eo quod
posui: altero in exiguo sinu pectoralis ossis infidit: pau-
lumque motu brachii mouetur: & cum paruo osse
scapularum infra caput eius neruis & cartilagini con-
nectitur. Ouidius in .xij. metamorphoseos: cum loqui-
tur de perichimene quem in aquilam cōuersum Her-
cules in aere cōfixit: Et qua leuis hēserat alę corporis
affixi pressa est grauitate sagitta: perq; latus summū
iugulo est exacta sinistro. Ex his Cornelii & Nasonis
uerbis: os esse iugulum non lacunam: & duplicem eē
constat: q̄re egregius hic scriptor suo Cornelio fretus
iugulum os appellare debebat: tum subiungere cōca-
uitatem illā se recuruantū iugulorū iugulū nōnunq;
uocitari. hoc in loco non ab re fuerit puerbiū illud atq;
quorū addē: q. locū i agēdis causis nacti firmissimi &
acutissimi cuiusdā argumēti: quo prolato cōfoderet
uelut letali uulnere: aduersarius: dicebant iugulum.

nideo: hoc est locum letalis ulneris.

Gal. Mamme uero pro uberibus ab antiquis tate uo-
cate sunt. Mar. prio. Mamas atq; tatas h3 afra: S3 ipa
tataru dici & mamaru maxima mamma potest.
Geo. Nihil dignum suo promisso Galeotus profert
utpote qui publicum assertore nostraz dictionu se
pmittat: tu ignorata uocum origine: falso atq; ridicu-
le eas interpretetur: quale hoc est qd' tata ubera signi-
ficare contendat: Mar. distico fretus: cuius iocus festi-
uus si mamas atq; tatas pro uberibus exposuerimus:
hebes insipidusq; iudicari poterit. Quid enim salis he-
ret inferre: Afram esse maximam tatarum atq; mama-
rum uixq; risum moueret piperis & nucis emptori.
porro quid sibi uellet rei eiusdem repetitio: Veru;
ut studiosis iuuenibus satisfaciam quid hoc loco ma-
me & tate significant: exponendum est. & primu qui-
dem dictiones grecas esse dicimus: atq; polluce tradē-
te. sic enim scribit. *ἡ δὲ πατὴρ ἢ μάτρος μὴ τῆρ
τῆς καὶ τῆς μάμης δὲ καὶ μᾶμης ἐπὶ τῶν
τῆς παραληπτέον* nunc patris nunc matris matrē
significare: quanquam apud Nonium marcellū hec
Catonis uerba legimus: in libro de liberis educandis:
cum cibum ac potionem buas ac papas docēt & ma-
trem māmam: patrem tatā. ex quoz scriptoz scētia
colligimus: festiue & acute poetā fuisse iocatū in eam
mulierē: quę cum esset uetustissima: & p annorū mul-
titudinem omniū matrum uel auarū maxima foret
se tamen auderet dicere tatas & mammas adhuc ha-
bere in argumentum uidelicet iuuentutis: quippe cu;

ūeterrima iure dici illa non possit: cui uel utraq; auia
uel uterq; parens' supersit.

Gal. A papilla expapillatus dī teste Nonio: q; allegat
Plauti textū ī milite glorioso: expapillato brachio.

Geo. Indigna dictio latinitatis assertore: & eo qui bel
lum barbaris indixerit: nam textum nemo nisi indo
ctus & plane barbarus dixit.

Gal. Ala autem axillam facit: sicut mala maxillam

Geo. Cicero ad Brutum contra sic ait: quin etiam uer
ba sepe contrahuntur nō usus causa: sed aurium: quo
mō autem uester axilla: ala factus est: nisi fuga littere
uastioris quā litterā etiā e maxillis & axillis: & uexillo
& pauxillo consuetudo elegās latini sermonis euellit.
Cicronis itaq; sententia ab axilla fit ala: non autem
ab ala ut tu dicis axilla.

Gal. Ventrē uexant tormina & uermina & paulo in
fra uermina sunt dolores corporis & uētris maximi.

Geo. Qui tam multa de uerminum significatōne scri
psit: miror cur uerbum a nomine factum siluerit: pre
sertim cum illud legerit in apophoretis: ubi Mar. ait
Si tibi morosa prurigine uerminat auris: Arma da
mus tantis apta libidinibus Est enī uerminari: ut ex
ponit Nonius positum pro torqueri a uermibus q; fa
cile se torqueant.

Gal. Constat enim uenter ex pelliculis quibusdā: quas
uocant pantices.

Geo. Hoc nō dicit pompeius festus: qui pantices flu
xus uentris esse ait. Ex te item hoc discere cupio: de
quo uentre intelligas exteriorine: an interiori: ut tuo

more loquamur.

Gal. De libro quoq; umbilicum dici Catulus ostēdit uelata cartę regię nouē libri noni umbilici lora rubra mēbranę: & in hac significatione accipitur: quia illuc tanq̃ ad centry libroꝝ mēbra cōueniunt.

Geo. Cur illud siliuisti quo frequenter poetę elegātissi me uſi leguntur: ut cū exactū opus significarēt ad ūblicos se uenisse dicerent. Horatius i epodo. Promissū carmen iambos ad umbilicum adducerem: quod sic exponit porphyrio. ad umbilicum adducere: pro finire & consummare opus posuit Horatius: quia in fine libri ex ligno: aut osse umbilici solent poni. In quē sensum & Mar. finē tertii libri clausit. Ohe iam satis est ohe libelle: iam pertuenimus usq; ad umbilicum. Tu procedere adhuc: & ire quęris. Et alibi idē poeta. Nūquam grandia nec molesta poscit: Quę cedro decorata purpuraq; nigris pagina creuit umbilicis. Et puto id esse ad umbilicos peruenire quod gręci dicūt επειθειναι την κορωνην hoc est coronam imposuisse. Soliti enī fuerant gręci: consumatis operibus: coronam apponere. Vnde prouerbium natum επεθεκα την κορωνην ad quod respexit Mar. nimietatem sexti libri quodammodo arguens. Si nimius uideor sęraque coronide longus Esse liber: legito pauca libellus ero. Gal. Et digitis inter se pectine iūctis: quod est i octauo metamorphoseos: satis intelligitur pro insertis ad similitudinem pectinis dictum.

Geo. Hoc loco expectebam Galeotum ueneficiorum causas curiosius indagantem atq; in propatulo nimis

libenter de magia differentem: quid momenti atq; uirum occultarum pestinatim inserti digiti habeant: aperire praesertim cum ovidii uerba de parturiēte alcumena dicta: Immo potius de lunone: quae partum herculis impediēbat: cōueniāt cum iis quae Plinius in: xxviiij. naturalis historię notat. Assidere grauidis: uel cum remedium adhibetur: digitis pestinatim iter se amplexis ueneficium est: id compertum tradunt Alcumena Herculem parturiente.

Gal. Lumbis nates comtermine. Horatius primo sermonum. diffusa nate ficus: & uocat sedes. Plini⁹. xxiiij. Cinis sarmentorum uitiumq; & uinaceorum cōdylo matis: & sedis uitii medetur.

Geo. Quis praeter Galeotum doctissimi Plinii uerba ita proferre auderet in confirmationem sententię suę ut ad id quod sentit nihil pertineant: nec significatōē uocis apperiant: an dicere cinerem sarmentorum uitii sedis mederi: est explicare quid sit sedes. Sed ut Plinium & celsum legentes: quid sit sedes intelligant: rē primum a grecis auctoribus sumptam explicabim⁹. Hi enim & imprimis Iulius pollux & Paul⁹ eginita ἔδραν hoc est sedem ipsum dactilion hoc est anni circulum appellant: quorum pollux sic ait καὶ τὸ μὲν εἰς δακτύλιον ἡγουν τὴν ἐδρὰν νενευκόσ' αὐτοῦ latine quod in dactylion hoc est sedem uergit. Galienus exponens illud Hippocratis ὑπὲρ τὴν ἡλικίαν ταύτην ἄσθματα πλευρίτιδες περιπνευμονίαι: λίθαργοι φρενίτιδες κἄνσοι χολεροὶ διάρροϊαι χρονίαι δυσεντερίαι αιμορροϊδες.

super hanc etatem asthinata: pleuretides hemorroides
sic ait. Hemorroides proprius sane huius etatis mor-
bus quemadmodum melancholicus. fiunt enim de ni-
gra colera quando in uenas circa sedem densius inci-
derit. Et Paulus eginita ubi de curandis fistulis: quæ in
sede nascuntur præcepta tradit: manifeste docet sedem
esse podicem: uel partes illi finitimas quod idem ex
celso colligimus.

Gal. Ceuere est molliter & obseque clunes mouere: &
hoc cynedi facere consueuerunt: cum turpia patiuntur.
Vnde Persius tanquam de uiriliter Romuli dubita-
ret dixit. At non Romule ceues.

Geo. Qui sermone tam illiberali & impudico quid
sit ceuere exponit: non aliter debuit satyricum sensum
aperire. Res enim turpis: quæ nimis per se intelligit:
breuibus & testioribus uerbis explicanda erat. S; Per-
sij dictum tantum a sensu Galeoti distat: quantum
ipse a modestia & uerecundia abest. Ergo quod parum
uirilis fuerit Romulus satyrus dubitat: quin potius
cum uenuste carpit: qui adulatorio gestu nimium poe-
tam laudat. nam querit bellum hoc: bellum hoc: an Ro-
mule idest romane nostri temporis: ceues: hoc est agi-
tando clunes adularis: quippe qui ut assentator uix
ferendus non solum uerni uoce: sed illiberali motu cor-
poris fidem cum gratia apud credulum poetam queris.

Gal. Cum pyga mentula nuncupatur: est ratio extremæ
me partis: pyga enim extremam partem tam anteriorem
quam posteriorem significat. hinc est quod nates significat: &
membrum truci. n. utrumque extremum est. Horatius prius s. monum

Ne nūmi pereant aut pyga. Martialis & anatis hēas
orthopygium macre idest rectam pygam.
Geo. Pygam mentulam significare in opere Galeoti
tantum legimus. Nam grēci auctores quorum ē hēc
dictio pygam posteriores partes circum sedem signi
ficare uolunt. Illudq; horatianum quod in confirman
da sua opinione: hic adducit magis a grēca interpreta
tione stat: p̄sertim cum adulteri: non reciso tantum
pene: sed interim podice poenas darent: quos scilicet
mugilis & raphanus intraret: quod tetigit Iuucialis
cum dixit. Quosdam & mugilis: intrat. & Catul
lus. Ha tum te miserum maliq; fati: quem attractis
pedibus patente porta: percurrent raphani mugilisq;
quod genus poenę grēci comici ραφανιδειν appellāt
P̄terea de pygis ab horatio mulier dicitur. Nō carēs
mentula: sed poti⁹ pyga gracilitate ani. Quo conuitio
ut tradit pollux: olim comici solebant athenienses in
cessere lipopygas eos dictitantes. A pyga item fit
πυγίζω. Vñ apud Mar. uetus legit̃ epigrāmatif̃ iscri
ptio: philopygista: quę uoces pluribus uerbis a pudē
ti & bene instituto uiro appericiendę non sunt: ne gale
otum imitemur: qui uix sibi a parum honesto sermo
ue temperare potest. Sed non minus indiligenter &
imperite senarium Martialis iambicum exponit: q̃
improbe ingerat: cum dicat orthopygium idest rectā
pygam: cum orropygium uel urropygium secundum
pollucem legi debeat: sitq; urropygium angusta & ul
tima spinę pars: siue ut pollux sphondiliū finis podici
eminentis: diciturque urropygiū quasi tēmius pygę.

Gal. Psoleon ut in priapeis est. Psoleon ille uocat qđ
nos psoleta ceraunon: gręcum est: nam pęputium di
citur: & de pęputio non est sermo faciendus.

Geo. Rustico qui hęc loquitur ignoscere merito debe
mus: cū pęfatōe uenit: uerba gręca idōcte pronūciet
ut qui dicat. da ueniam libros non lego: poma lego. S;
Galeotus qui sibi omne disciplinarum genus attribu
it: uenia nequaquam dignus est. Nam potuit si gręca
ignorat: gręcos de uocabulo gręco consulere: a quibus
didicisset quid psoleon significet: simulq; uenuste uir
giliani ioci uim enarrasset. Nam psoleon pęputium
gręce non dicitur: sed ψωλή. & rusticus opica &
imperfecta uerba gręca in risum scilicet: nunc trunca
ta: nunc mutata profert. Nam dicit dominum per
mutilationem extremę syllabę solere proferre psoleō
per quod intelligimus eum: qui fractis est testiculis:
p psoleonta: qđ genus esse aiūt fulminis celeriter ru
entis: & omnia confringentis. hoc item pacto duas re
liquas dictiones ad significata gręca alludens: cum ri
su non ingrato apposuit.

Gal. A radice membri dependent hernia: sic eum uo
catur theca testiculorum. Martialis. Ingens iratis ap
puit hernia sacris. Iuuenalis. Laumeduntia des aut Ne
storis hernia posset.

Geo. Testium receptacula oscheon gręci: nostri sero
tum uocauerunt: quam rem miror Galeorum assidu
um alioquin Cornelii celsi lectorem: ut ubique iactat
non animaduertisse. Nam ubi de his morbis tractat
qui in naturalibus circa testiculos oriri solent sinus &

tunicas: his appellationibus diuidit. Sinus qui cōspi-
citur a nobis: oscheon a gr̃cis dicitur nostri serotum
uocant. hernia uero cōmune est nomē duobus morbis
hoc est ēterocelē: & epiplocelē: de quibus mox dicem⁹
Sed dicat quēso Galeotus an Mar. & Iuuenalis satis
proben herniam esse testiculorum thecam.

Gal. Aliquando hernia ipsa dicitur ramex. Iuuenalis.
Iacet exiguus cum ramice neruus:

Geo. Ramex tantum ab hernia: quantum a theca te-
sticulorum ipsa hernia distat. Est enī id ramex: quod
gr̃ci cirrocele appellat. Sed ut apertius res omnis
explicetur: quando etiam in enterocelico morbo infā-
tissimus hic habetur: quē Cornelius celsus: paulus egi-
nita medicus prudentissimus Iuliusq; pollux de hu-
iusmodi morbis differant: paulo numerosius subiiciē-
da sunt. Igitur si pondere abiupta fuerit tunica: quē
diducere ab inferioribus partibus ītestina debuit eoq;
deuoluitur omentum aut ītestinum cum tumore se-
roti: enterocelen siue epiplocelen uocant gr̃ci: nostri
uero herniam. At cum integris membranīs interdu-
eam partem humor distringit: uel inter tunicas: uel in
membranīs: gr̃ci cōmuni uocabulo utranq; speciē
modo hydrocelen: modo hygrocelen appellant: cuius
dictionis īmemor esse non debebat Galeotus: si pau-
lo accuratius Martialem lectitasset: hoc endecasylla-
bo fabianum mordentem. Derisor fabianus herniaz
omnes quem modo colei timebāt dicentem tumidas
in hygrocelas Quantum nec duo dicerēt catulli ī ther-
mis subito neronianis Vidit se miser & tacere cepit.

d

Q, si itēgris tunicis uenē intumescunt: hē quē intortē
sunt & conglomeratē ad superiorem partem: uel ip̄s
serotum implent: uel mediam uel imā tunicam: Inter
dum etiam sub tunica circa ipsum testiculum neruū
que increscunt. Ramex hic morbus a latinis dicitur:
a grēcis autem cirsocele appellatur. At cum super ip̄s
testiculum neruūq; eius id malum increuit aliquan
to longius testiculusq; ipse descendit: minorq; altero
fit: utpote alimento amisso: raro: sed aliquando tamē
inter tunicas caro increscit sarcocelen uocat grēc. Quā
do uero ex inflāmatione dolor ad inguen & ilia perue
nit: partesq; intumescunt: neruus ex quo testiculus de
pendet plenior fit: simulq; indurefcit: super hēc inguen
eamq; nonnunq; uarices implent bubonocelen appel
lant. hēc erant de hernia & enterocelis notanda & su
scribēda: uel si breuius & strictius rem percurrere uo
luisset: sic erat prēcipiendum: partes circa testiculos in
festāt hēc morborum genera: enterocelē: quē latīe her
nia. hydrocelē siue hygrocelē: cui morbo latini nomen
nō habēt. kirsokelē quem nostri ramicem. Sarcocelē
quod nomen latinus nō habet. Bubonocelē: quo item
nomine latinus caret. hēc omnia corneliana lectio exi
gebat.

Gal. Hēc pars quā excernimūs morbis uariis afficiē
Sed duobus maxime: hoc est ragadibus & fico. Raga
des enim sunt fissurę ī circulo ani. Plī. i. xxiij. natu. hi.
Ragadum uulneribus liteolus imponitur. Ficus au
tem ad similitudinem dicta est. Est enim quēdam res
ulcerosa quasi semīa ficoꝝ: & hic ficosus q̄ huiusmōi

morbū patitur. Hanc ficū Iuuenalis ad speciem
reduxit. Cēduntur tumidē medico ridēte mariscē.
Geo. Quid si docuero ueterum & illustrium medico
rum testimonio ficū magis in capite: quam in ano
nasci respondebit Galeotus: atque adeo magis p Cor
nelium celsū: quem in manibus diutius hic habuissē
uidetur: cuius uerba subiiciam de sexto eius medici
nē sumpta. Est etiā ulcus: quod a fici similitudine
συκοσις a gręcis nominatur: caro excrescit: sub quo
duę species. Nam alterum ulcus durum & rotundū
est. Alterum humidum inęquale: ex duro exigū qd
dam & glutinosū exit: ex humido pus mali odoris
fit utrunque in his partibus: quę pilis conteguntur:
Sed id quod calosū est & rotundū maxime est in
barba. Id uero quod humidū pręcipue est in capillo
hactenus Cornelius: qui non ulcerosā rem: sed ulc?
esse ait: nec habere quędam semina ficorum: & in bar
ba atque capillo fere nasci. Pręterea cum morbos qui
bus tentatur anus enumerat: & curationes atq; reme
dia adhibet: de fico in totum filet. Nequaquam fuit
nomen auctoris suppressendum. Vnde hęc sumpse
rit hic martius Galeotus hoc cognomine sibi placens
nisi forsan diligentius hoc genus morbi: quam prisci
medici pertractauit: & ut aiunt linceis oculis inspex
rit: atque ita uel specillo rimatus fuerit: ut in ea pene
trauerit: quę priores medicos latuerūt. Ego enim cel
si auctoritate alioquin maxima: nō contentus: gręcos
scriptores adiui: atque apud Paulum ēgynitā ī ter
tio ubi de his loquitur morbis: qui solēt cutē capitis
dz

infestare hęc comperi σύκα ὀνομάζουσι βράση
 ματα ἐλκώδη. σρογγύλα ὑπόσκληρα. ἐνερευ
 θη οἷσ' ἀκολοῦθει καὶ ὀδύνῃ. φύεται δὲ τὰν τὰ το
 μὲν πλεῖστον ἐν κεφαλῇ. Quę ut potui latina feci.
 Ficos nominant germina quędam cum ulcere rotun
 da cum rubore: quę dolor sequitur. Nascuntur autē
 hęc plerunq; in capite. non in ano: sed in capite ficum
 nasci hic peritissimus medicorum tradit. Iulius pręte
 rea pollux in hanc fere sententiam sycon hoc est ficu;
 describit. Sed horum nullus hoc uicium podicis: imo
 capitis esse peculiare scribit. An Galeotum uecterina
 rius forte docuit? Sed hoc uix credo quando uecterina
 morbo huiusmodi laborare lectum adhuc non sit.
 hic queri uideo cur Iuuenalis dixerit. Cęduntur tumi
 dę medico ridente mariscę. Cui sane quęstioni respon
 demus: per festiuam translationem: etsi duriusculam
 satyrę tamen non inconcessam: ut rem parum hone
 stam aperiret: appellasse poetam mariscam tubercu
 la quędam cum ulcere ex turpi confricatione circa se
 dem nata: quod sint morbo similia quem sycon in Cor
 nelius celsus: duo reliqui scriptores sycon gręce uoci
 tent: hoc est latine ficus. At non continuo licuit mor
 bum uī quadam: & magis alibi q̃ in pudendis nascē
 tem peculiarem latentis partis facere: nomen illi attri
 buens nunquam lectum. Hic ego non pręteribo qđ
 idem Celsus ait. In sede ulcus simile fungo nasci sole
 re: quod uel cęrato tollitur: uel medicamentis uehe
 mentioribus: uel ferro adurendum est: quem fungū
 medici quidam putant eum esse: quem iuniores ficu;

appellauerunt: Sed illud ante omnia miror non ani-
maduertisse hunc hominem: neminem ueterum scri-
bere podicem a fico infestari: præter Iuuenalem: qui fe-
stiuitate poetica mariscas scripsit.

Gal. De marisca iterum Martialis. Infanti melimel-
la dato: fatuasque mariscas. Na; mihi: quæ nouit pū-
gere: chia sapit. Vult enim hæc duo ficorum genera
sapore differre. Nam idem. xij. chia seni similis bac-
cho: quam setia misit. Ipsa merum secum portat: &
ipsa salem. Nam cum merum dixit: ad uiam rettulit
quæ chia: unde & chium uinum. Cu; autem salis me-
minit de fico intellexit: utraque enim chia dicitur.

Geo. Nec ficus nec uini saporem Galeotus discernere
aut scuit: aut potuit. Quare factum est ut eius exposi-
tione nobilis poeta a se ipso quodammodo dissensit
se: aut inconstantia locutus fuisse uideatur. Nam qui
in epigrammate melimella: atque mariscas: prædulce
dine succi: infantibus relinquat. chiam uero ficum ap-
petat: quippe quæ acore placeat. In xenii deinde: ficū
chiam eis mare setiæ natam persimilem uino ueteri:
scribens: quod secum afferat merum & salem: Si ex
tua expositione intellexerimus merum de uua intelli-
gi debere: a fico ita uini saporem remouebit: ut iam
chia baccho seni similis non sit: qui sapor ab hac ficu
remouendus non est: potiusque distichon illud sic a di-
ligenti litteratore enarrandum fuit: ficus chia: quæ de
setinis agris mittitur: simile quiddam inueterato uino
habet: utpute quæ secum portet merum: hoc est succū

d 3

referentem uinum & salem idest acorem non ingratum: quo leui & austero pariter sapore: non solum ficus chie commendari solent: Sed auctore Seneca epistolarum libro octauo: poma quedam sunt suauiter aspera: quomodo in uino ueteri: ipsa nos. amaritudo delectat.

Gal. Ficum pro pomo quartę & secunde declinationis esse testes sunt antiqui. Nam Suetonius in uita Augusti sic & pisciculos minutos: & caseum bubulum manu pressum: & ficus biferas maxime petebat.

Et Plinius in ficorum autem caricas.

Geor. Hic Galeotum suis auctoritatibus confodimus: atque docebimus eum habere commune quidam cum lupo: quem ceruarium appellant: cui grauius in fame mādenti si respexerit: obliuionem cibi surrepere aiūt: digressumque aliud querere. Nam si memor superiorum fuisset: non tam cecus & temerarius hoc in loco contra sententiam suam Plinium adduxisset in ficorum genere caricas ponentem: Cum supra is dixerit: caricas dactylos uocari: quia dactyli sunt digiti & carice palmarum digiti uidentur. Nimis est Galeotus immemor: atque si licet dicere immemorissimus.

Gal. Notandus est lepos & mordacitas pariter poete in Cecilianum. Nam Martialis a Ceciliano irrisus: quia ficus quartę declinatōis dixerat: respondet quartę & secunde declinationis; hoc pacto. Cum dixi ficus

rides quasi barbara ūba. Et dici ficos Ceciliane iubes. Secundę enim duntaxat declinationis Cecilian⁹ ficos putauit esse. Dicemus ficos quas scimus in arbore nasci: hic secundę esse confitetur. Dicemus ficus Ceciliane tuos: hic quartę esse ostendit. Sed eo modo ut Cecilianum mordeat: & hoc modo intelligit. Dicit enim o Ceciliane dicemus tuos. idest familiam tuam esse ficos: tuus enim & meus non semper adiectiua sunt. Virgilius in quarto. dulcesque meorum reliquias colerem. Idem in. iij. Cape dona extrema tuorum.

Geor. Omitto quod in hac tota questione de ficu: sermone parum latino: & uix coherente uteris: dic rogo quisnā sotadi cynedo: & Alexandro etholo adeo additus fuit: aut licentior quam ethologi mimi: quibus summa illa superfuit licentia: si uel minimum: aut prudentię: aut pudoris haberet: epigrammatis sensū in quo de cruditione agitur: & utrum barbare: an latine dicatur in diuersa declinatione: diuersoque genere ficus: non in frigidum atque accersitum iocum: sed in scelus nequandissimum conuerteret. Tum si in tāto tuo corpore esset mica salis: animaduertisses profecto quid: aut falsi: aut amantudinis: in hoc epigrammate poeta ostenderet: quem cum candore fel: & sale habuisse. Iunior scribit Plinius. Cicerone & Quiniliano auctoribus: hęc lex facetiis: atque salibus datur: ut non solum modestiā ad civilem usum excutiendū

d 4

retineant: sed acumen & arguta; uenustatem: quę omnia a foedissima ista tua: & absurda interpretatione absunt: quando ineptus & inconcessus esset transitus a generis & declinationis controuersia: in conuiuium illiberale atque scurrile. Ergo quantum Prisciani & Laurentii sententiam probamus: tantum tuam damnā⁹ expositionem; indignam sane homine liberaliter instituto. Et quia niteris approbare; in masculino genere ficum apud idōneos non haberi: auctoritate Varronis: & Lucilii te reuincemus. Nam in libro de re rustica legimus fici quem edimus granum. Nonius Marcellus docens clare id esse: quod petere: hęc de Lucilio affert: sicuti cum primos ficos propalam recentis protulit: precio ingenti dat primitus paucos. Sed quoniam Laurentium arguis: ipse te: & reliquos barbare: an latine masculino genere dicatur ficus: in antidoton libro docebit.

Gal. Sed circulum ani quidam antiquorum locum nominant.

Geor. Apud antiquos ani circulum locum nominari adhuc sane non legi: sed locos pluraliter dūtaxat uulgam latini ueteres dixerunt in muliere. Cato in re rustica. Si mulier locos fouebit. Varro in origine latinę linguę: quid locus sit scribens: subdit. Sic loci muliebres in quibus nascendi initia consistunt. Plinius

in.xi. naturalis historie . Feminis eadem omnia præter uesicam : & intus utriculus : unde dictus uterus : quod alio nomine locos appellant . hoc in reliquis animalibus uuluum . Verum locos eam proprie dixerim genitalem partem : quam græci υσερικην . appellant id quod collatis hippocratis & nostri Cornelii uerbis cognoscetur . Hippocrates in apophorismis γυναικί υπό των υσερικων ενοχλουμένη η δυσοχουσι ο παρμος ε πι γενομενος α γαθος . Cornelius ita interpretatur : quæ locis laborat : aut difficulter partum edit : sternutamento leuatur . & in quinto : si uero concidere uitio locorum mulier solet . Plinius item in .xxvij. Imponitur hyosciami semen ex uino locis : & paulo infra : callithrix fotu locis medetur . apud Iulium pollucem υσερά uidetur id significare quod latini secundas dicunt . Et quidam nostri temporis solers harum dictionum indagator uir sane doctus sed diligentie sue nimium gratulatus : uix unum : aut alterum his temporibus esse scribit : qui recte nouerit quid loci significant . Huius igitur sententiam super hac dictione intelligere cupio .

Gal. Sed ad anum perueniunt uenæ hæmorrhoides appellatæ a fluxu sanguinis : sed cum cæcæ sint : tunc sunt tubercula quædam : quæ uocantur condylomata de quibus diximus supra .

Geo. Aliud esse hæmorrhoides a condylomatis : nec cæcas

hēmorroides condylomata uocari: Si per Paulum
 Iuliumque pollucem: Galeotus discere non potuit:
 Celsum suum diligentius reuoluere debuit: Et ea im-
 primis exquirere: quę tantus medicine scriptor in sex-
 to notauit: ubi cura eorum malorum legitur: quę mī-
 ta tediūque plena anus recipit: didicisset enim primū
 morbum esse ragada: quando pluribus locis cutis
 scinditur. Secundum morbum esse condyloma: tu-
 berculum scilicet: quod ex quadam inflammatione
 nasci solet. Tertium uitiū esse cum ora uenarum
 sanguinem fundunt: quas hēmorroides gręci uocant
 Nec solum supradicti morbi sedem uexant: sed in
 ora uulue foeminarum incidere consueuerunt. Verū
 ut magis hę morborum species aperiantur: nonnul-
 la subiiciemus ex quarto Pollucis libro αἱ μόρροισ
 γίνετῃαι μεν κατὰ τὴν ἡδραν ἐν τοῖς ἑσσι Δε ομοία
 μόρροισ ὥμοισ. πολλάκις δὲ καὶ ὑπεροχῆσ
 ἄνευ γίνετῃαι. ραγασ αἱ μόρρα γονσᾶ. τυφλή αἱ
 μόρροισ. οἱ δὲ μαλειον ἐρυθρον ἐν τοῖς τῆσ εδρασ
 οὐτῷ κληθεν. ἐπεὶ ἔσθωτε οὐ καὶ μόρροει κον
 δύλωμα περὶ τὴν σφαγνὴν τοῦ δακτυλίου ἐν
 ατον οἰδήμα. hoc est hēmorrois fit secundum se-
 dem intus. est autem similis moro crudo. sepe etia
 sine extantia generatur: Rhagas cum sanguine rum-
 pēs. Cęca hēmorrois tuberculū est lene: rubicūdū itra
 sedē natū: sic dictū quoniā cōtigit aliquādo q sanguis
 enim non emittat. Condyloma uero circa coronam

ani sanabile tuberculum: & circa sedem condilomata magna non laboriosa nascuntur. Ex tot nobilium scriptorum dictis satis constat quid inter se differant hi morbi.

Gal. Hanc sciam quidam uocant: & sciaticos dicunt qui coxendice claudicant.

Geor. Peto abs te qui sciam sint dicentes: græci latini ue? si nostros dixeris: sciam legisse plane non memini si græcos dixeris: ischia hoc est ἰσχία. legunt græci κυχ. aspirata. forsan barbaros dices: sed si mores barbarorum tibi placent. & lingue commercium: non erat latina dictio corrumpenda. Nec est quod crimen impressores deriuēs: quando sine mentione græcorum: latinorumue scriptorum quidem scripseris. Ergo cū sit græca dictio: quid ipsa sit: Pollux nobis aperiat: qui tradit carnosas post lumbos utrinque eminentias ἰσχία appellari. Quæ uero post hæc crescunt γλουτοι hoc est latine nates. Duo illa ossa circa quæ uersura fit: ita distinguuntur: ut concavum illud superius κοτυλη dicatur: latine acceptabulum. Inferius uero os ἰσχία: quod nostri coxendicem dicunt: quam distinctio nem his Plinii uerbis colligimus libro. xxviii. Item ossa ex acceptabilis: qua coxendices uertuntur. Ergo coxendix erit uertebra cotyle infixa: quam pixidem appellant: neruis quibusdam ita illigata: ut facilis coxarū motus atq; flexus fiat. Vnde qui coxēdice laborāt ἰσχιatici: nō sciatici: uel ἰσχιαδικοὶ dicūt

Varro tamen in libris de origine latinę linguę coxendices gręcum esse contendit: adducens ueterem comicum dicentem: circa coxendices sunt nobis: id gręcum est ob eius loci uersuram.

Gal. Sed hęc tegumenta pudendorum quidam imperiti braccas appellant: cum braccę dicantur longa uestimenta ex pellibus facta. Ouidius in libro de tristibus. Pellibus hirsutis arcent mala frigora braccis. Oraque de toto corpore sola patent. Idem in eodem. Pellibus & laxis arcent mala frigora braccis. Oraque sunt longis horrida tecta comis. Idem in eodem. Hos quoq; qui graia geniti dicuntur ab urbe Pro patrio cultu persica bracca tegit.

Geo. Hunc habet Galeotus morem: ut fere ueterum auctoritates: aut contra sciunt nihil ad pręsens negotium facientes afferat. Si quidem Ouidii uersus: nec uestes longas: nec ex pellibus braccas constare probat. Immo diuersum: cum scribat poeta. Pellibus & laxis arcent mala frigora braccis. Nec facile idoneum scriptorem quispiam inuenerit: qui ex pellibus braccas absolute confici tradat. Quod si latini: uel potius gallici eas uestes braccas appellant: quas gręci anaxiridas uocitent. Tegumenta quędam accipiēda sunt: a coxendicibus & umbilico: ad crura usque producta: quib; interdum genua: interdum crura ipsa teguntur. Eaque Hieronymus in Daniele ait Sarabara a caldeis uocari. Ad Fabiolā uero de ueste sacerdotali scribēs ipsā

braccarum formam: & quos usus in tegendo corpore braccę prestet: adeo aperte exponit: ut de sententia nostra dubitandum non sit. Quare tanti scriptoris uerba ipsa subiiciemus. Discamus primum communes sacerdotum uestes: atque pontificum lineis foeminalibus: quę usque ad genua & poplites ueniunt: uerecunda celantur: & superior pars sub umbilico uehementer astringitur: ut si quando expediti mactant uitimas tauros & arietes trahunt: portantque onera & in officio ministrandi sunt: etiam si lapsi fuerint: & femora reuelauerint: non pateat quod opertum est. Inde & gradus altaris prohibentur fieri: ne inferior populus ascendentium uerecunda conspiciat: uocaturque lingua hebreæ hoc genus uestimenti Maschinafse: gręce ἀναξυρίλασ. a nostris foemialia: uel braccę usque ad genua pertigentes.

Gal. Hinc galca braccata dicta est. renonibus enim urebarur. idest uestimentis ex pellibus: quod etiam tangit Propertius. Illic uirgatis iaculantis ab agmine braccis Torquis ab icisa decedit unca gula. Sed Virgilius de gallis locutus est. Virgatis lucent sagulis. Braccas idest uestes pellicias. uirgatas tamen habuisse uidentur galli: quandoquidem textus duplicem recipiat expositionem: ita ut uirgatas in uirgarum modum deductas intelligant. Quidam uel uirgatas purpureas: ut ait Sexuius. Nam uirgę gallorum lingua purpura dicitur.

Geo. Satis te una dictio iperitum legis interpretatū

arguit. Nam dic queso quis ueterum textū aut dixit :
aut scripsit: sed tibi sepius hoc nomīe peccanti plane
ignoscam⁹. Verum grauius es obiurgandus: qui cla-
rissimorum poetarum uerba: non dico inepte: sed fal-
so interpretaris: quando propertius uirgatas braccas :
pellicias esse non significet: Nec item Virgilius : nec
expositor eius Seruius intelligant pelles fuisse uirga-
tas siue purpureas. Quare ut sententiam tuam longe
a ueterū scriptorum sensu abhorrentem refellamus
quę Diodorus siculus de habitu & ornatu gallorum
scribat subiūgemus ἑσθησι δέχρωνται καταπλη-
κτικαῖς. κιτῶνας μὲν βαπτόντες. κρώμασι πάν-
τοδαπτοῖς διηνησμένοις. καὶ ἀναξυρίσιν. αὐ-
τοὶ βρακάς προσαγορεύουσιν. ἐπιπορπὸν
ὕνται δέ. σάγουν παβδόνον. ἐν μὲν τοῖς χει-
μοσι δασεῖς. Vides hic Diodorum affirmare lin-
gua gallorum braccas dici: quas gręci anaxaridas uo-
cant. Et in omni genere uestium describendo: ne uer-
bum quidem unum de pelliceis uestibus fecit: Immo
de pellibus in totum filet. Nasonis porro uersus si cū
distinctione: quod est proprium huius poematis: lege-
rimus: sensum aliquem congruentem habebunt: &
contra te stabunt: quod idem poeta manifeste demō-
strat: copulatiuam particulam interponendo: cum ait
Pellibus & laxis arcent mala frigora braccis. & rursum
Pro p̄rio cultu p̄fica bracca tegit. Quod si p̄fica bracca ē:
n̄ continuo erit pellicia uestis: imo uelamē illud siue lineū
siue laneū: siue etiā scorteū ab ūbilico incipiens: & ad cru-
ra usque protendens: quo nautę imprimis: & gentes

frigidioris plagę: ad arcendū frigus frequētissīe utūt
foeminas quoq; egyptias siue assyrias: tum pro more
prię: tū ornāmēti gratia braccatas incedē accepimus.
Gal. In cruribus uitia sunt: & morbi plurimi: nā uari:
& uaricę dicūt q̄ introrsum habent obtortos pedes.
Geor. Duo morbi non sunt plurimi: sed te decipit q̄
olim plinium correxit: qui uix intelligens: quid uarus
significaret: uaciā: uacienū: & uatinum: nobis erripuit
hec enī sunt Plinii uerba. uola homini tantum exce
ptis quibusdam: nāq; & hīc cognomina inuenta plāci
panlē: scauri: sicut a cruribus uari: uacie: uacieni: & ua
tinii: quę omnia modo peruertens immo truncans in
aliū sensum trāffers q̄ Plinius senserit: sed ut error
iste tuus refellatur: hoc primū dicimus: ut uari dicūt
obtortis cruribus: separatis uero & distortis pedibus
sic uarici: non idē sunt qui uari: nec item a uaro uaricę
fiunt: quādo in hoc prima pducit: quę in uaricib⁹ cor
ripitur. Illud tamen non negamus legi uaricum pro
eo qui ampliore passu graditur ut apud Ouidium in
tertio de arte amandi. Illa uelut coniunx umbri rubi
cunda mariti Ambulat ingentes uarica fertq; gradus
Nimirum nomen Plinii ideo suppressit galeotus q̄
harum dictionum se auctorem & explanatorem ha
beri uoluit. Verum cur de uacia siluisti & uacienno: nā
uacię illi mihi uidentur dici: quorum pedes in exte
rio rem partem torquentur: quantum colligimus ex dōis
Varrenis in secundo rerum rusticarum. Ait enī cum
canis formam describit pedibus potius uaris q̄ uaciis
& cognomē uacię in quadam Senecę legim⁹ epistola.

Seruilius uacua latere sciebat non uiuere. Apud Hieronymum in Eusebii cronicis Vaciennus nobilis narbonensis orator habetur: de quo Martialis. Docti patria narbo Vacienni. Hec erant aperienda atque explananda: uel potius alterius imperitia latinis surrepta: uindicanda.

Gal. Avaro quoque uaricor cuius compositum in usu est preuaricor.

Geo. Ergo insitatum protulit uerbum uaricare. Quintilianus in uoce actiua: cum dixit in .xi. oratoriarum institutionum. Varicare supramodum & instando deformee est: & accedente motu obscenum. Et item Marcatto de olea ferenda precipiens. Ternas talias ponito: easque diuaricato supra terram. & Cicero in uerrem. Sopatrem hominem summum domi nobilem summo magistratu preditum diuaricari ac deligare iubet: quod Nonius pro distendi exponit. Ergo uerius & uberius de hoc uerbo sic preceptum fuisset: a uaro uarico fit uerbum: & uaricor: quod usu probatissimorum scriptorum confirmatur. Preterea cur Laurentium gloria sua fraudas: qui de uerbo & preuaricatoris significatione ea omnia scripsit: quae tu in te conuertere conaris.

Gal. Sed pernam petasum quoque diximus appellari. Plautus in amphitrione. Ego has habeo usque in petaso pinnulas: tum meo patri torilus ierit aureus: Sub petaso id signum amphitrioni non erit. dicitur etiam petaso petasonis. Martialis. Capparin & putri cepas alece natantes: Et pulpam dubio: de petasone uoras.

Geo. Grammaticos quosdā tum superioris seculi: tum
 nostra etate: hęc Plauti uerba: uano quodā sensu: expo-
 nentes: minus olim damnaui. q̃ uidelicet ratione qua
 dā nō nihil pbabili uterent̃. Sed Galeotū acius corri-
 piendū cēseo: qui duorū nobilium scriptorū uerba lōge
 inter se diuersissima compans: ineptissimā & perinde
 falsam expositionē obscuro loco fecerit: Nam apud
 Plautū petasus tegimē est capitis: pileo: siue gallero
 p̃simile. Petasōnē uero Martialis p̃ pede portino cū
 coxa salito accipit. Sed ne mirent̃ quidā q̃ petasum
 gallex dixi: originē dictionis de gręcis auctoribz p̃fe-
 remus Fit itaq; petasus: a gręco πῆλινον quod est
 extendo: cuius ἀπὸ γοῦ est petasa: inde petasus: quod
 alio nomīe Schiadian dicūt: hoc est umbellā. Iuniores
 qdā ex nr̃is: gręci imbuti litteris: a πτό τοῦ πῆλινον
 quod est uolo: nasci hoc nomen rati: pro calciamento
 Mercurij: hoc est talaribz: it̃pretati sūt. Putauerūt
 enim Mercuriū: qui se Sotiam simulat talaria babu-
 isse: & id esse petasum: qđ talaria: nō cōferentes paria
 paribz: hoc est nihil respicientes ad ea: quę alibi apud
 eūdem Plautū legunt̃: nec nō apud poetas & histori-
 cos. Si quidē in pseudulo ubi in subditiū militis ser-
 uum simia exornat̃: querit Pseudulus ipse a carino.
 Sic etiā opus est chlamyde: & machera: & petaso: Q̃
 hęc tua essent militaris hominis ornāmēta: Et rursū:
 cum arpagam uel militis nūtiū eludit ballio leno.
 chlamydem. macherā. & petasum. tanq̃ emētia & cō-
 ducta precio opprobans: sic ait. Quid mercedis hodie
 domino demeret petasus: Quę uerba somniculosus

c

Galeotus nō aīaduertit: qui p̄ximos duos uersus īpu
 diciſſimi ioci: & obſeruauerit: & in testimoniū addu
 xerit. hoc eſt. quid hoc qđ te rogo? noctu in uigiliam
 qñ ibat miles: cum tu ibas ſimul cōueniebat ne ī uagi
 nam tuā machera militis. hęc q̄belle: quod ſpurciſſia
 & dictu turpiſſima ſūt: interpretatus eſt galeot⁹. Su
 periora uero: quę eruditionē hñt: tanq̄ cecus: & īpro
 uidus: pertrāſiuit. Plini⁹ quoq; in naturalis hiſtorię li
 bro. xxxv. de italico labirintho ſic ſcribēs. in uno latere
 pedum quīnum ſeptuagenū: alte centenū quinquage
 num: ita faſtigiāt: ut in ſūmo: orbis ęneus: & petafus
 unus omnib⁹ ſit impositus: ex quo pendeant excepta
 catenis tintinabula: quę longi agitata longe ſonit⁹ re
 ferāt. Suidas item gręcus auctor imprimis de ſignifi
 catione & ethymologia dictionū celebratiſſimus: his
 uerbis quid ſit petafus oſtendit. πέτασος ἐὶ δόσ
 ὕφασμαστος ἐπιρραψάντων τῶ νομοθέτη Δρ
 άκοντι τῶνα θηναίων πετάσουσ πλείονας καί
 χιτῶνας ὡς ἀποπνιγῆναι ἐν τῷ θεάτρῳ
 S; qđ Plautus itellexit: cū dixit: in petaso pīnulas. Et
 ſi ſuo loco enarrandū ideſt: hic tamē breuib⁹ apiem⁹:
 exploſa pri⁹ grāmaticoz ſnīa: qui petafum calciamē
 tum Mercurij īterpretant⁹: cęci ſane hom ūtiones: ut
 qui nō uident: & Ioui: & Mercurio petafum dari: ſi ita
 differre inter ſe: quod Ioui ſub petaso: aureus eat To
 rulus. Mercuri⁹ uero uſq; ſub petaso pīnulas habeat.
 Quibus ſignis ita diſcernere debebāt a calciamēto pe
 taſū: quēadmodū olim ſpectatores Iouē a Mercurio
 diſtinguebāt: cum uterq; pileatus in ſcēnam prodiret.

Sed illud ante omnia in Galcoto miror: quod Suetonii
uerba diligentius non prospererit: & tam expertus delitiae
nostrae sit: ut putet ad arcendum solem caldamentis nos
egere: quoniam & prisca: & nostri temporis homines: tum um
bella: tum galero: a sole se defendat: subdit. n. galeotus.

Ga. Petasus pro petasi calciamento ponitur: nam eam pete
regit: & hinc petasatus deriuatur. Suetonius in uita Au
gusti: Solis uero hiberni ne quidem patiens: domi quoque
non nisi petasatus sub diuo spaciabatur.

Ge. Si solis hiberni impatiens erat Augustus: caput te
gere non pedes debebat. Nam nudis pedibus per frigus
incedere: aut egentissimi: aut insanissimi hominis uidetur
esse. An tibi non succurrebat illud Ciceronis in epistola
ad Tironem querentis de importuna celeritate tabella
riorum: qui nihil spatii ad scribendum darent. Sed petasati
inquit ueniunt comites: ad portas expectare dicunt. Et
nonius Marcellus adducit Turpilius sic dicentem: quid
puer rogasset: & petasatus capite annuisset: ac discedens
numero uenire ait adolescentem. Ex tot clarissimorum
uiorum testimoniis plane colligi potest: nec petasum esse
pnam: nec calciamento genus: sed capitis uelamentum in mo
dum pilei: aut metaphoricos in galeri formam superpo
situm quiddam edificium: ut apud Plinium.

Ga. Maiores nostri talos uocauerunt cubos & tessera
ras. Sunt. n. tali ad ludum. Proptius. Me quoque per talos
uenerem querente secundos Semp damnosi subsiliere
canes. hinc diminutiuum taxillus.

Ge. Talos non esse tesseras martiali facti declarat: cum dicit.
Non: sum talorum numero par tessera: dum sit: Maior quam

c z

talis alea sepe tibi. Et item cū steterit nullus uultu
tibi tal⁹ eodē Munera me dices magna dedisse tibi.
Quare cubos græce: latine tessaras: auctoribus gelio
& Macrobio dicimus. Talos autem a tessaris: tum
forma: tū iactu distare credimus. Nam iactu talorum
Venus senio: & canis otinebat: extra punctoy⁹ nume
rū. Tessera uero & quadrata erat: & puncta hēbat. id
quod colligit ex illo Martialis distico: ubi tabulā luso
riā exprimit. sic. n. ait. Hic mihi bisseño numerat⁹ tes
sера pūcto. Calculus hic gemino discolor boſte perit.
de talis Suetoni⁹ ī uita Auguſti. talis iactatis: ut qſq;
Senionē: aut canē iccerat: ſingulos denarios ponebat:
quos oēs auferēbat: qui Venerē iccerat. Forma hac ta
los putamus fuiſſe: hoc eſt quadrata figura & cōcaua
ad ſimilitudinē uidelicet tali. Nā os illud qđ talu⁹ uo
citam⁹: qđ tū in. xi. na. bi. legim⁹: nō eſt ea figura qua tu
ſcribis. Immo talus rect⁹ eſt in articulo pedis: uentre
eminēs cōcauo: in uertebra ligat⁹. Nec oīa aīalia talos
hnt: nā eodē auctore: quę ſolidas hnt ungulas: & quę
nō ſūt cornigera ungulā hnt: nō talos.

Ga. S³ græce tripos tripodis dī triū pedū iſtrumētū:
qđ ob auxiliū tertij pedis forti⁹ ſe ſubſtētat: qđ ſi bipes
eſſet: & pter h⁹ græcia uiros fortes tripodib⁹ donabat.
Ipli. n. nō facile ſuccūbūt: nec calamitatib⁹ cedūt: imo
ita ſe gerūt: quali adminiculū habuerint maius qđ cę
teri: ita ut quali tertio pede ſuffulti: alios uicerint.

Ge. Nō ſatis idonea ratio cur tripode fortes donarē.
tur. nec ſolum hoc munere hi donabant⁹: qui fortiter
quippiā feciſſent: ſed poetę tripodē accipiebāt ī pmiū.

Quod Hesiodus retulit deuicto Homero in laudati
 one Amphidamantis & ijs q. ditbyrābicū carmen ceci-
 nissent: ut grēci scriptores tradūt: trip⁹ dabat: ad imi-
 tationē uidelicet Apollinei tripodis: quē pitbia īscen-
 debat: ut diuino numie. s. afflata: cōsultatoribz rñdēt
 Hec itē tripas dī p. o. sed tripus p. n. quā rē a Prisiano
 discere potuisti: ubi de huiusmōi nominū desinentia
 tractat. Vñ preterea sūt ueteres tripodes: tū ad delicias
 tū ad edēdi necessitatē: quibz delphicas īponebāt: quę
 & cortinę dicebant. Plin. in na. bi. li. xxxiij. ex grē facti-
 tauerūt & cortinas tripodū nomie delphicas: & Val.
 Martialis in epigrāmaton libro. xij. Argentū atq; au-
 rū nō simplex delphica portat. Porphyriū quoq; ex-
 ponēs illud Horati in sermonū. li. i. lapis albus Pocu-
 la cū cyatho duo sustinet. delphicam dicit ab Horatio
 significari.

Ga. Carbuncul⁹ ē quēdā suppuratio sic appellata ob
 similitudinē carbonis. Carbo autē dī ignit⁹ & extinct⁹
 Ge. Celsus medicorū illustrissim⁹ diuersissimā ab ista
 tua diffinitione snām pfert: in qnto medicinę libro:
 sic dicēs. Nō aliud carbūculo peius ē: ei⁹ hę notę sunt:
 rubor est supq; eū nō nīmīū pufule eminēt: maxime
 nigrę. Interdū subliuidę: aut pallidę. In bis sanies esse
 uideēt. Infra color est niger. Ipsū corp⁹ aridū: & durū
 q. nāliter oportz. S; nūq. d. Plin⁹ nō enucleate. ut solz:
 descripsit in. xxv. na. bi. nascit in occultissimis corporibz
 p. tribz & plerūq; s; līgua: Duricia rubēs rarū modo:
 s; nigricās: capite alias liuido: corpus incēdens neq; tu-
 mescēs sine dolore. hęc saltē Plinij uerba annotasset:

e z

qñ que is auctor in eadē libri pagina de elephantia
tradiderit: hic excerpserit: atq; in uolumē suū contulerit
Ga. Sumit aliquā carbuncul⁹ pro terra: ubi tessellē la
pideę & nigre repiūt. Rutili⁹ palladi⁹ ī Ianuario mē
se carbūculus nisi stercoreť macras uineas reddit.

Ge. Nimis cōfidenter & temere qd sit carbūcul⁹ iter
pretat⁹ ē: qñ a snia Varrois & pl nñ nō solū discedit:
si cōfictis qbusdā xbis paladij sniam īplicat. Ergo uar
ronē audiam⁹ in p rez rusticay: ubi terray gñā enar
rat: atq; in species terrā ipsā diuidit: In illa. n. cū sint dif
simili ui ac potestate ptes pmultę: In quis lapis mar
mor rudus. harena. sabulū. argilla. rubrico. creta: car
būcul⁹. i. que sole pferuet ita: ut radices satoy cōburat.
Ergo temere & īpite dixit Galeot⁹ carbonē cōtinere
tessellas: atq; adeo magis q tessellę poti⁹ p artē fiunt:
qñ nāliter nascāt. Plini⁹ itē de hoc genere terre scribēs:
de tessellis filet. sic affligit & uitē carbūcul⁹: que terra
ita uocat.

Ga. S; hydropis tres species a medicis & a Plinio & a
Cornelio ponūt. ascitis ex humore. tympanitis quia
corpus ut tympanū. hypofarcha: cū caro subcrefcit:
corpusq; tumefacit.

Ge. Nō licet tibi galeote: & si iā licētior fact⁹ es q̄ saty
roy greges sniam nobilissimoy medicoy & īprimis
Cornelij Celsi: demutatis corruptisq; xbis: inuertere:
īmo nobilis scriptoris snia: grecis plata xbis: latinis di
ctioībo erit apienda: ne ex obscura: te pceptore: obscu
rior fieret. Quare hac ī pte pulchz duxi xba ipa Cor
nelij subiūgere: qui in tertio sic ait. Aquā iterutem

bydropa gręci uocāt: atq; ei⁹ tres sūt species: nā mō uē
tre uehēmēter intēto: creber it⁹ ex motu spīrit⁹ sonus
ē: mō corp⁹ iēqle ē tumorib⁹ aliter: aliterq; p totū ori
entib⁹: mō itus in unū aq; cōhibē: & motu corpe ita mo
uet: ut ipetus ei⁹ cōspici pōt. p mū timpaniten: secūdū
leucopblegmatia uē byposarca. Tertiū ascyten gręci
nomināt. Cōmunis tñ ē oīu; humoris nimia abūdan
tia. Hęc bac ten⁹ Corneli⁹ q humorē nimiū oīb⁹ acci
dē scribit: cōtra quę ōba: falso itēpretat dictionē grę
cā Galeot⁹: cum dicit ascyten ab humore dici qñ ἀπὸ
τοῦ ἄρκου. i. ab utre nomine ē nā tāq; i utre aq; cōtra
hibē: & moto corpe mouet: leucopblegmatia siue by
posarca a tumorib⁹ & iēq̄litate corporis nomē traxit
Timpanite uō nō solū dī qđ uēter itēdat in modū
tympani: si q creber ē son⁹ ex motu spīritus.

Ga. Nā ipetigo ē quēdā cutis foedatio spens cū pruri
tu: q̄propter quidā min⁹ idonei spiginē nūcuparunt:
& q uolare. i. celeriter crescē uidet: uolatican scabiez
uulgo appellāt.

Ge. Turpe nimiū ē galeoto i huiusmōi ōba prupisse:
atq; adeo turpi⁹: cū Corneli⁹ cellus species plēs ipeti
ginis tēdēs: nullā similē galeoti ipetigini dicat: saltēq;
noster iste magi: si reliq; suppressē uoluit: hęc pauca
dixisset: Impetiginis uō species sūt q̄ttuor: q̄s nos ipis
Cornelij ōbis subiiciem⁹. Minime mala ē: quę simili
tudie scabie rēp̄sentat: nā & rubet & durior ē: & exul
cerata ē: & ē similis papule fere: S; aspi⁹ rubicūdiniq;
figuras uarias hñs. Rubrica hęc cognominat. Tertiū
etiā nū deteri⁹ ē: nā & crassior ē: & durior: & magis: tū
in summa cute fundit: & uehementius rodit. Ipa quoq;

squamosa & nigra procedit: huius nigre cognomen est.
Quartum genus est quod curatione omnino non recipit: distans co-
lore: nam subalbidum est: & recenti cicatrici simile: squamu-
laeque habet pallidas quasdam subalidas quasdam. lenticule siles.
hic foedationem non dicit esse cutis serpentem: cum pruritu:
id quod dicitur Galeotus.

Ga. Furunculus a fure diminutio est: id est. n. morbo extrema
quodam occupat: ibique quasi furci nascitur.

Ge. Si auctore garris galeote: quanto melius erat Corne-
lio nixum: sic hunc morbum describere. furunculus uero est tuber-
culum acutum cum inflammatione & dolore: maximeque ubi iam in-
pus uertit: & cum in omni fere corporis parte nascatur: nescio cur
extrema ab eo occupari tradideris.

Ga. Lichma quam latini metagran appellat quoniam a meto
incipit.

Ge. Confiteri debebas galeote cuius haec uerba forent: quod cum
non feceris: merito barbarie tuae ostendisti. si quid de grammati-
cule: hic lichen lichenis dicitur in masculino genere: nam greci
λεῖχην. unde λεῖχην ἄγριοις dicitur: ut apud Iulium
pollucem. & paulum legitur: quod si grecos consulere dedignatus
es: inscriptionem primi capitis: de. xxvi. libro: diligentius per-
legere debuisti: quae est huiusmodi. de morbis nouis & de
lichene quod sit. Illudque Martialis te fugere non debebat in epi-
grammaton. xi. libro sic. Effugere non est basiliatores. In-
stant morantur. persequuntur. occurrunt. Et hinc. illic. usquequaque
quacumque. Non ulcus acre pustulae lucentes Nec triste
mentum: sordidiue lichenes. Duo hi auctores grecos imi-
tati: sub tertia declinatione: & masculino genere hoc nomen
declinat. Sed in hac parte te moneo: ut tandem aliquando discas:
quod ratione foeditate barbarismi uitare possis grammaticos

denuo adeas: manūq; ferulę subijcias.

Ga. Ictericus morbo & homo morbosus dī a colore. est. n. icteris gręce latine ficedula auis: quę ē crocei coloris. quidā putauerūt ictericiā esse arcuatū morbū. qđ nō oīno uey est.

Ge. Vbiq; more suo: aut ludit galeot: aut falsā & cō mētiā sniam pfert: & tūc ī primis ubi de uoce gręca agit: quēadmodū hoc in loco: nā ut icteric⁹ dī morbo regio laborās: sic morbo nō icteric⁹ s; icteros: ut apud Paulū Aeginita; legit: qui morbū eo: q̄ & auē: noīe icteron appellat: quę latine auis nō ficedula: s; galbula dī auctore plinio: qui ad regnī morbi curā sic ait. Auīs icterus uocat: a colore: quę si spectet sanari id malū tradūt: & auē mori: hāc puto latine uocari galbulā: & Martia. Galbula decipit calamis & retib⁹ ales Tur get adhuc uiridi cū rudis uua mero. At ficedula gręce σικκαλίς uel ἀμπελίς dī: qđ latine sonat: uuedula ad qđ alluisse uidet Martialis sic dicēs. Cū me ficus alat: cū pascar dulcib⁹ uuis: Cur poti⁹ nomē qđ dedit uua mibi. Et qđ dicis morbū regiū n̄ esse cū: qđ icteric⁹ uoce: te uicem⁹: p ea xba: quę tu de aphorismis hypocratis sumis: atq; ī cōfitionē inīę tuę affers: s; dīs. n. hic morbo piculosus ē: pfti si p. vii. dies febrē atcedit. Vñ Hypocrates ī aphorismis Ictericia quę ī febrib⁹ acutis añ septē dies apparuēt timorē ptēdit quę hypocratis xba de regio morbo dicta esse asserūt: tā Cornelius celsus: q̄ Plinius. Quorum ille in secundo medicinę libro sic ait. Aequē notus est morbus quem interdum arcuatū: interdum regium appellant. Hypocrates ait si p⁹ septimū diē febricitauit eger:

& febris superueit: tutū esse mollibz tantūmō p̄cordijs
sublīstētibz. Pli. xxvi. morbū regiū ī oculis p̄cipue mi
rari ē: tenuitatē illā dēsitatēq; tunicaz felle subeunte.
Hypocrates auctor septio die ī febre mortiferū signū
esse docuit. Quis igit̄ mediocriter doct⁹: collatis & pē
sitatis sup̄iorz auctoz uerbis. nō dixerit icteron eū esse
morbū: quē latini arqtū. regiū. & auriginē appellāt.
Ga. Pbagedenas medici uocāt quēdam ulcera quę ita
carnē corrodāt: ut cōmedere uideant̄.

Ge. Perutilis: ne dicā barbara: morbi descriptio: ut po
te approbatissimis scriptoribz abhorrēs si qdē iulius
pollux sic ait. Pbagedena exulceratio usq; ad ossa cele
riter depascens: cū īflāmatiōē: saniē male olentē emit
tens: & ad mortē pducēs.

Ga. Alopetia p se nota: est. n. depilatō ad similitudinē
uulpis: unde & ipse morbo dī. uulpes. n. gr̄ce

Ge. Puerilis & iconcina expositio: q̄to graui⁹ & elegā
ti⁹ hūc morbū: Paulū atq; Corneliū secut⁹: sic explicu
isset. Arē morbi sūt ī capite diuersa nomīa sortiti: nā
quēadmodū plātē quēdā humoris idigētes corrūpūt̄
& exarescūt. Alie aut̄ p humiditatē a se īp̄is alterant̄:
sic & ī capill⁹ fieri cōtingit: nā si humor abfuerit caluiciū
nascit̄. At ex humoz malitia & ophiasis: figura soluz
differēs ab alijs q; ps lesa p quā filis uidet̄ cē serpētis.
Alopecias uō morbū appellauerūt q; frequēter uul
pes eo laborent.

Ga. H⁹. i. cācri spēs ē cācrena quę ut ait pli. sanari pōt.

Ge. Vt cācrena sit cancri species uiderit galeotus &
medici cum eo agant: nos interim quę Iulius pollux
de hoc morbo in fine quarti libri scribat subiiciemus

γὰ γράϊνα οὕτω καλεῖται τὸ νεκρούμενον συν
ελκεῖ ἢ χωρὶς ἐλκὸς πετὰ φλεγμονῆς καὶ ἔρυ
θῆμα τοσ' ἀπολευκαίνόμενον εἴτα μελαίνόμε
νον. καὶ εἰς ἀναίσθησίαν μεθιστάμενον. Gangrena
sic uocat' caro demortua cū ulcere: uel sine ulcē. cū īfla
matiōe & rubore albescēs: tū uero nigricās īsensibilis
fit: quę dictio utrobiquē scribit' p. g. nō p. c. habetq; diph
tōgū ē. per secundū. g.

Ga. Sacer ignis sūt pustulę ad similitudinem uarorū
corp' corripientes. dicit' aut' ignis q' corrodit: & sacer
quia execrabilis est.

Ge. Nequeo satis nō mirari scēnū: ne dicā stuporē ga
leoti. q' Celsi p' studiosus: nō aī aduerterit lōge aliter
ignē sac' diffiniri: nec Pliniū euoluēt. sic ī. xxvi. scribē
tē. Ignis sacri plura gñā: iter quę mediū hominē ābiēs
q' uis' uocat': & enecat si īciderit. possē h' loco ea scribē
quę uterq; auctor de sacro igne tradat. S; ab his supse
debo studiosos admonēs: q' plura discere uoluerit: ut
Corneliū atq; Pliniū diligentius atq; p'picacius perle
gant: q' galeotus.

Ga. Hemitrite' ē species tertianę: sic dēus q' tertio die
reuertit'. S; ex q' dragīta octo horis quę duos dies inte
gros faciūt fere. xxxvi. occupat p' accessionē. Interdum
uero uel plus: uel minus: uel ex tota remissōe desistit:
ut ait Corneli'. Quiescit g' egrot'. xii. fere horis: qd' ē. ī
dimidiū diei: unde hemitriteū dictū putāt. quidā uero
iuniores hemitriteū ex duab; febrīb; cōpositū putāt.

Ge. Quid sit hemitrite' cū iter se medicorū scholę dis
sideāt: meū nō ē de genere & q'litate febris differē. Illd'

tantū attingā qđ ad noīs etymon spectare uidet: de
dictiōe gręca potissimū Paulū eginitā sequēs: qui sic
loquit. Τοῦ μὲν Τριτάτου μετὰ ρίγους εἰς βάλ
λοντος τοῦδε ἀμφιμερινοῦ χωρὶς ρίγους. ὁ
μικτός ἐξ ἀμφοῖν φρικὸν ἐμφέρι. ρίγους μὲν
ἔλαττον τι πρᾶγμα παίζονδε περὶ χύξους
ὁ περ χεραννυμένων γινέται τῶν ἄκρων. ὁ ὑκοῦν
οὐδέ αὖ ποτρόπου τὸν νομα τῶ τοιούτῳ πυρε
τῶ τον ἡμὶ τριτάτον ἔθεν το. Tertia febre cū tre
more accedēte. Amphimerina uero sine tremore mi
xta ex utroq; morbo horrore similis ē. S; horror min⁹
facit negotiū: maius uero frig⁹: q̄ extrematib⁹ mi
xtū sit. Igitur a mō nomē huic febrei hemitriteon indi
derūt: ex his uerbis colligē possum⁹ hemitriteon dici
q̄ sit febris ex finib⁹ duarū cōstans.

Ga. Et iā de iteriorib⁹ ratiocinabimur ab his quę in ca
pite sūt sumamus exordiū.

Gc. Adbuc hęret infixū in mēte Galeoti: q̄ puer: ab i
eruditis & barbaris p̄ceptorib⁹: didicit: q̄z hic frequēs
fuit sermo: de pace ratiocinat̄ hoīes. hoc ē sermonem
agūt: sic h̄ in loco galeotus nō dico īproprie: s; falso &
ridicule hoc x̄bo usus ē: nisi forsan uel iuitus uitiū suū
aperuit. Nā nō uera narrat: qppe q̄ nullo auctore ni
tat. S; ratiocinat̄. i. ratione quadā paz cōstante iēptos
q̄sdā sensus & pueriles expositiones aucupat. Verū
pauca sup significatiōe h⁹ x̄bi differēda sūt. ut. s. oñda
m⁹ huiusmōi locutionē foedā esse & barbarā. Ratioci
nari apud idoneos ē p rōes quādam id dephendere &
colligere quod lateat. & incertum sit. Aulus gelius in

pmo noctiū atticay: atq; adeo in indice primi capitis.
Plutarchus in libro quē cōscripsit scite subtiliterq; ra
tiorinatū pitagorā dicit in reperiēda modulādaq; eius
p̄stātia: & rurſū ī secūdo: nā sicut in disciplinis tradit̄:
ita colligere & ratiocinari uelis. Sed qd̄ his testib; cū
hoc ago: qm̄ Cicero rhetoresq; latini ratiocinationē id
appellēt: qd̄ grēci syllogismū: tā in statu: q̄ ī argumē
tatione: prēterea nullus uetēz unq̄ sic locut⁹ est: ut di
ceret: ratiocinor de interiorib;: aut de alio negocio. Sed
sic ratiocinabimur ad factū: quod in dubio est. Cicero
in secūdo ad Herenniū ratiocinabimur ad causā a grā
maticis collectiue uel rationales pticulę dicūt. ḡ. igit̄.
itaq;: quā rem hic litterarij ludi olī magister: uel scire
debuīt: uel pueros docere.

Ga. Cerebriq; morbo letharg⁹. ē enī rex obliuio. Boe
ti⁹ primo de cōsolatiōe lethargū patit̄ cōmunē illusa
rū mentiū morbū sui paulisper oblit⁹ est.

Ge. Immo letharg⁹ acut⁹ est morbus cū febris quadā
frenesi nō absimilis: de quo Celsus in tertio medicinę
libro sic scribit: alter quoq; morbo ē: aliter freneticis
ottrari⁹: in illo difficilis sōnus prōpta ad oēm audaciā
mēsē: at in hoc meror & īexpugnabilis pene dormiē
tis necessitas lethargū grēci nomināt: atq; id quoq; ge
nus acutū est: & nisi succurrat̄ celeriter iugulat. Ille
prēterea lethargū speciē frenesios: cū Celsus: & Pau
lus tradūt: tū maxie Horati⁹ declarat: qui lethargicū
pro furioso capit hoc uersu. Vt Lethargic⁹ hic cuj; fit
pugil: & medicū urget.

Ga. Mandere est dentib; cōficere. Sernus uero hinc

adiectiuum ad effectū retulit: purgat cerebꝝ manfa
radice piretri.

Geo. Hanc formā grāmatici nō adiectiuum: ſi partici
piū appellant: nam a mādo fit mandit̃ quo uerbo
frequēter Plinius utitur: inde participiū manſiſ. ſa. lū.
apud Ciceronē & quintil. legit̃.

Ga. A lingua ligula diminutiū fieri: nam hęc quoq;
a ligādo dicit̃: exclusio litterę nō obſtat: cum a frango
quoq; fedifragus. n. lra excluſa: manifeſta deriuatione.

Geo. Hoc in loco Galeotus: q ubiq; laborat: ut pñcere
uideat̃ ampulas: & ſexquipedalia uerba: ſubiñcere de
bebat diſticon illud Martialis Q̃uis me ligulā dicāt
equitesq; patresq;. Dicor ab indoctis ligula grāmati
cis. Nam cum uſus illuſtriū uiroz primā ligulę ſylla
bā corripiat excluſa. n. littera: ptinaces & cōtentioſi grā
matici ligulā dici cōtendebāt. Significatio item ligu
lę apienda erat ab eo: qui a Plinio nō diſcedit. Legim⁹
eīz cū alibi: tū in. xxvi. na. bi. plātago mane ſūpta ligu
lis duabo ſeu coclearibo: cui⁹ uocis ſignificatio auctore
feſto latius patet: ſiquidē ligula p diminutionē ligu
lę dicta. alias a ſimilitudine exerte: ut in calceis: in quez
ſenſum accepiffe uidet̃ Iuuenalis cum dixit. ligulis de
miſſis: alias inſerte i deſt intra dentes coercite: ut in
tibijs.

Ga. Littera a linea magis dicta uidet̃.

Ge. Stoicū nunc ſe Galeotus oſtendit qui etymologiā
uocum audacter & dure deducit qñ nō min⁹ dux &
audax eſt dicere a linea litteram naſci: q̃ ex mutatione
ſtoicoꝝ dixit Cicero fidē a fio deriuari.

Ga. Y littera a pressis labris spirituq; procedit: ut idē
Martianus ait. Sed gręca littera est & in gręcis dictio
onib; utimur: & hanc repit pithagoras samius.

Geo. Si mihi auctorem dederis galeote: qui hec scri
bat: Palamedis animā denuo in pithagorā reuixisse
per pythagoreoz paligenesiam tecum fortasse sentiā.
Sed interim phylastratum secut⁹ a Palamede non a
Samio pythagora hęc litterā inuētā affirmauero:
quippe q; grues uolātes otēplat⁹: huius littere formā
excogitauerit: ad quod respexit Martialis de gruibo
sic loquēs. Turbabis uersus nec lra tota uolabit Vna;
pdideris si palamedis auē: & Lucanus. Strimona sic
gelidū bruma impendente relinquūt poturq; te nile
grues. Tum paulo infra Et turbata perit disp̄sis lra
pēnis. S; ut uereor nostra habeat sentētia: phylastrati
uerba iam trienniū ad Antoniū chronicū Romā mis
sa sibi ūgā: ἐν ἐκκλησίᾳ δὲ ποτὶ τῶν ἀχαιῶν ὄντων
γερανοί μὲν ἐτυχον πετόμεναι κατὰ τὸν εἰω
θότα αἰταῖς τρόπον. ὁ δὲ ὁ Δυσσεύς ἐς τὸν
παλαμήδην βλέψας αἱ γέρανοι ἔφη μαρτυ
ρῶνται τοὺς ἀχαιοὺς ὅτι αὐταὶ γράμματα εὗ
ρον. οὐχὶ σὺ καὶ ὁ παλαμήδης ἐγὼ γράμματα
οὐχ εὗρον εἶπεν ἀλλὺ πάντων εὐρήθην πά
λαι γάρ ταῦτα ἐν μουσῶν οἴκῳ κείμενα ἔδει
το ἀνδρὸς τοιούτου. θεοὶ δὲ τὰ τοιαῦτα. Διὰ τῶν
δρῶν σοφῶν ἀναφαίνονται γήρανοι μὲν οὖν
οὐ μεταποιοῦνται γραμμάτων ἀλλὰ ταξιν ἐ
πενούσαι πέτονται πορένONTαι γάρ ἐς λιβύ
ην ξυνάψουσai πόλεμον μικροῖς ἀνθρώποισ

Cum olim in contione achiui forent: atq; ex consue-
to grues uolarent: Vlysses palamedez respiciens ait:
grues achiuis testib; inuentionē littere sibi uedicāt: cui
Palamedes ego sane inquit litteras non inueni: sed ab
auibus inuētas fateor. Hęc enim pridē in musay pene-
tralibus reposita: eo indigebant uiro: qui talia aperirz;
qualia di; per sapientes homines reuellāt. grues enim
nō litteras sibi assumūt: sed hoc ordine utentes deuo-
lant in libyam migrantes bellum homūculis facturę.
Sed cur ego scriptorem gręcum adduco: quādo Pli in
septimo na. bi. inuentionē litteray tradens: de pythago-
ra sileat enumeratis illay inuētorib;.

Gal. Oscitare enī est bisccere: & bisciacus qui nīmium
oscitatur. Cato in primo rez rusticay uinum ad bisci-
acos sic facito.

Geo. Si Galeote pro more tuo ludis: hęc ridicularia
tibi ignoscenda sūt: si uerio serio pcepisti: & coarguēd; &
& explodendus a numero doctoꝝ es. q̄ immemoris
& peruersę sis audacie: nam ubi legisti bisciacos eos di-
ci: qui nimis oscitentur: tāq̄ ab biso uerbo fiat Ischiac;
quīn potius ischiaci hi dicunt: qui ischijs: quę tu impe-
rite & temerę scias: iam appellasti hoc est coxendicu;
dolore uexant: iñsq; tibiay cantu: ut gellius auctor est:
quidam medebantur. sic enim scribit in tertio noctiuz
atticarum. Creditum hoc a plerisq; est: & memorię
mandatum Ischiaci cum maxime doleant: tūc si mo-
dulis tibicen incinat minui dolorem.

Ga. Est oris uitium oscedo: nam grauem olentiam
significat. Quintus serenius hinc oscedo fugit linguę

quoque uulnera cedunt.

Ge. Per sereni uerba: quid sit oscedo: & quod uitium i ore: non constat: Quare magis Gellio fretus auctore: oscedinē: non grauē olentiam: sed sonorā: & quādam nimiū oscitationē esse ostenderi. Nā in quarto eiusdē scriptoris libro: hęc leguntur. Deliberatum est de nota eius. qui ad cēsores ab amico aduocatus est: & in iure stans: clare nimis: & sonore oscitauit. Atque inibi prope ut plectere fuit: tanquā illud indicium uagi animi foret: & balucinantis: & fluxę: atque aperte securitatis. Sed cum ille deierasset inuitissimū sese & repugnantem: oscitatione uictum: tenerique eo uitio: quod oscedo appellatur: tum notę iā destinatę: exemptus est.

Ga. Sed p̄cordia gręci pbigenas uocāt: hęc. n. ut dixi cordi p̄tenduntur: & omnia uiscera principaliora mēbranis proprijs: ac uelut uaginis inclusit prouidēs nā.

Ge. Cur uerba Plinij sine mētionē scriptoris ipudēter ingeris: & quod egrius ferendū est: inuertis atque deprauas: quādo p̄cordia gręci: non pbigenas uocēt: sed pbrenas: nec in naturali legat uiscera principaliora: immo p̄ncipalia. Illud hic addere non pigebit: quādo loc⁹ ipse huius nos admoneat: p̄cordia uocari uno nōia exta in boie. Et itē quę gręci hypochondria dicunt: a poetis & medicis Latinis p̄cordia appellari: sic frequēter Corneli⁹ celsus. si p̄cordia ei⁹ sine ullo sensu doloris squāliter mollia in utraq; pte sūt: & itē inflāmata p̄cordia. Epiculosū est etiā post arquatū morbū febrem oriri: utique si p̄cordia dextra pte dura māserūt. Plin. in na. hi. Nec in duricie p̄cordioꝝ uenarū uehemētia. Quidius

f

metamorphoseos libro. vii. Nō stratū: nō ulla ualent
uelamina pati: Dura si in terra ponūt p̄cordia: nec fit
Corpus humo gelidū: si humus de corpore feruet.

Ga. Accedit etia; ad hoc q̄ quę sūt uera dogmata. i.
scriptura sacra: de sede: quā in corde dixim⁹: & signifi-
catione mētis: hoc qđ narrauim⁹: sentit. Vnde illud
dictū est. Disp̄sit sup̄bos mēte cordis sui.

Ge. Si scires Galeote qđ essent dogmata: sacras n̄ras
litteras: hac in pte: dogmata nō appellasses. Nam ubi
legimus Disp̄sit sup̄bos mēte cordis sui: Dogma illic
nō est: si illa dūtaxat dogmata dicunt̄ quę sinodus s̄a
ctoꝝ sciuit. Tum Athanasi⁹ cōscripsit: eodē cetū patre
mandāte: Quare p̄ Martialis uersus: ita de te: quid sit
dogma: sciscitabor. Tu qui sectar̄ uires & pōdera no-
sti: Dic mihi p̄cedi papile dogma qđ est. Illud h̄ ego
dixero: Seneca & Apuleio nix⁹. Dogmata ea eē quę
latini decreta: scita: placita cōsulta. appellāt: sine quib⁹
nec sectę philosophoꝝ: nec religionū uires: cōstare p̄nt.

Ga. Sane sciendū & hic eleborus dici. Virgi. iij. geor.
Eleborosq; graues: & hoc eleboꝝ. Plaut⁹ in pseudulo.
eleboꝝ hisce hominib⁹ opus est.

Ge. Tibi magis opus est eleboro q̄ Balioni: atq; Simo-
ni: qui tūc iure dolo pseuduli falli potuerūt. Nā elebo-
rū hoc in loco accusatiui casus ē: Et ē atiq; nec iuenusta
locutio: ut Geli⁹ in noctibus atticis tradit: cui itē in p̄
artis grāmaticę astipulat̄ Diomedes. Dixerūt enim
ueteres sua figura mihi opus est hanc rē.

Ga. Felles. n. a. i. a. l. est nūc domesticū: Mures capit: quā
gręci Galen uocāt. Tulli⁹ p̄mo de legib⁹. Iccirco canē:

& fellem: ut deos colunt: eadem superstitione: qua ceterę
gentes afficiantur.

Ge. Si Ciceronis uerba cum his: quę apud Herodotũ
& Diodorũ siculum legunt: conferre uoluerimus: non
felles id latine dicitur: quod gręci galen: Immo quod
eluron: Hic ego nostrorũ scriptorum: & gręcorũ: uerba
ponerem: nisi iam luce clarius id cõstaret: quod gręci
dicũt eluron: latinos semp appellasse fellem: qđ uero
galen: mustellam: quę & iōtis iōtidos dicit. Sed quid
felles latine dicet quispiam? In quibusdā nostris enar
rationibz: quas in reꝝ rusticarum scriptores fecimus:
fretus maxime auctoritate Senecę qui i. xx. libro Ep
istolaz moralium ait: quid est quare pauonem: quare
anserem: galina non fugiat: At tanto minore eis: nec
notum quidem sibi Accipitrem: Quare pulli fellem
timeāt: canē non timeant. & rursum ex multis: quę
apud Plinium de felle legi: nec nō ex illo Ausonij. qđ
marcus felles olim pullaria dictus: existimaui fellem
esse quod nūc uulgus fouinum appellat. Verum taz
subtiliter & diligenter fellis: Eluri: mustellę: & Gales
significata: Vir quidam excellentis ingenij: eruditiois
sumę: & plurimę lectionis persequit: ut si nō sniam
muto: in explanatione tamē illa nostra: nō nihil deside
rem: & mibi ipi uix satisfaciā.

Ga. Vomitus. & uomitio. & orexis. de qua Iuuenalis.
Rapidus factur⁹ orexim: oībz fere nota est.

Ge. quid significet orexis: nō fere uel doctis notum ē:
imo in controuersia posita est huiusmodi significatio.
Nam gręci: cum suam dicant esse dictioneꝝ appetitũ

f z

significare uolunt ab οπε ραϊσ κται descēdit: quod est
appeto: & hęc est generalis omniū gręcorum sup hac
uoce sententia. Latini cōtra pro uomitu uident acci-
pere: ut illud Iuuenalis. Rapidam facturū orexim:
Quod cum ita sit: debebat Galeotus hoc intactū non
pręterire. imo potius aliquam diligentius inquirere
rationem: cur de eodem uocabulo: diuersa a gręcis no-
stri sentiant: Nisi forsan potius nō dissideant latini a
gręcis. & idem utriq; sentiant: quādo per uomitū: quę
sanitati medici cōducere aiunt. redintegrat̃ appetitus
alioquin languescēs. Vnde Suetonius scribit: Viteliū
epulis trifariam & quadrifariam dispartitis: suffecisse
se uomitadi consuetudinē: in quem sensū uenire potēit
illud Iuuenalis. Rapidam facturū orexim: quod uī
delicet uino largius epoto: atq; per uomitum emissio:
uelut exonerato stomacho: uīs appetendi puocaret̃:
atq; per metalepsim: ab eo quod sequit̃: id quod prę-
cedit itellexerimus.

Ga. Reliquum est ut de uarijs nominib; pinguedinē
significatib; primo dicamus: postea de Veslica: No-
mina autem pinguedis sūt adeps: lactes abdomē: sa-
gina: aruina: unctum: laridum: axūgia: popa: de quib;
pticulatim loquemur.

Ge. Nō possū non credere coquinarie rei pręfectum
& archimagiron fuisse Galeotum: qui tam exacte pi-
guis significationes: & genera enumerat: potius impe-
ritorū coquorum partes secutus: q̃ doctorū hominum
etymologias: & interpretamēta rimatus: quam rem
& ipse inuit dicēs: & Cicero a Nonio allegat̃. Ascituē

luis auribus opinum quoddam & tanquam adipate dictionis
genus. Cum hec Ciceronis uerba in oratore ad brutum
legant. Preterea apud idoneos latinos in usu frequenter
est pinguitudo non pinguedo.

Ga. Adeps generale est uocabulum ad omnem pinguedi-
nem: siue carnis: siue alterius rei. postea restringitur adeps:
significatque illud pingue ad similitudinem reticuli inte-
stina continens.

Ge. Ex omni parte Galeotus ignauiam & negligentiam
in litteris ostendit: nam qui de. xi. Plinij libro multa as-
sumit ad sententiam suam confirmandam: & ab ea potius
sumum parte: ubi de partibus corporis idem auctor plu-
ra scribit: hoc de adipe aut ignorasse: aut preterire non
debit. quod Plinius ad differentiam seui: & adipis: pre-
cipit. Cornigera una parte dentata & que in pedibus
talos habet: seuo pinguescunt. Bissulca scissusue in di-
gitos pedibus: & non cornigera: adipe concretus hic: &
cum refluxit: fragilis: semper in fine carnis. Contra pingue
inter carnem: cutemque: seuum & liquidum. Ex hac Plinij
distinctione non est adeps generale uocabulum ad omnem
pinguitudinem: Nec omnia animalia adipe pinguescunt
Immo quedam seuo: quedam adipe. Et fere hec discri-
minina prisca omnes fecerunt: Sic Plinius quem tu at-
testaris: Auribus instillatus succus cum adipe anserino
Sic & quintus tuus Serenius. hircinum seuum dixit: non
adipem. Sed quid hos commemoro: quando hi qui medici
de elegantia latina parum solliciti: adipem anserinum:
seuum bouinum dicant. Hanc eandem differentiam greci
diligentissimi faciunt: si quidem utrinque dentata: & non

f

z

cornigera. πρίμελιν hoc est adipem. Ast ex altera pte
dentata: & cornigera στέαρ hoc est seum habet.

Ga. Adderem & seum nisi notissime significatiois
foret uerbū seuo seuas.

Ge. Miseret me galeoti: cui⁹ fibris creuit opimū pin-
gue: uel qui magis totus fact⁹ est adeps: qui cūctis ani-
malib⁹ sine sensu est: qui nec arterias habet: nec uenas:
hinc. n. factum est: ut minime potuerit clarissimorū
auctoꝝ: paulo remotiores sensus scrutari. An non in
xxviii. idem Plinius ait. Massucius palmā lupino adi-
pi dedisse antiquus tradit: Ideo nouas nuptas illo per-
ungere postes solitas: ne quid mali medicamēti īfer-
ret. quę ratio adipis: eadē in his: quę rumināt: seui ē.
Noni⁹ Mar. de differentijs sic ait. Seuum & unguētū
differūt hoc modo. Seuum fit ex adipe ruminantiū.

Ga. Axungia est adeps inueteratus & abdomen ue-
tustate maceratum. Plini⁹. xx. & siluestri ruta cum ax-
ungia ueteri illitos ramices sanari pdunt.

Ge. Si galeotus medico enterocelaz & hydrocelarum
pcepta daret: cōmode hac ī pte Pliniū adduxisset. Nā
ramices axūgia sanare dicit. Vex latine etymologiae
auctori: & de dictionū significatione pēpienti: hęc pli-
niana sententia nō modo nō cōuenit: si plane īsulse &
ridicule dicta uidet: potiusq; dicendū erat: adipē: uel
sale inueteratum: uel sinceꝝ: axūgiam dici: ab unguē-
dis uidelicet axibus: nomine tracto: q̄tum ex Plini⁹
uerbis in. xxviii. na. bi. colligimus. Antiqui maxie axi-
bo uehiculoꝝ pūgnēdis utebāt: ad faciliore circūactūꝝ
rotaz: Vñ nomē. Hūc satis mirari nō desino: q; utilis

ungendis axibus esse potest: ad hec nō respexisse.

Ga. Popa ideo pinguedinē significat: ut apud Persiū est: Tremat omēto popa uēter: quod panis erat quo uescebant sacerdotes uel eorū ministri: & eius usu perpetuo fiebant hebetiores: hīc popeana pinguiā unguēta dixerūt ueteres. Iuēnal' Ridēdaq; multo pane tumet facies: & pinguiā popeana.

Ge. Ratio syllabę repugnare uidet' a popa fieri popeanum: cum popa primā corripiat: popeanum uero producat: Nam & popina: quod a popa deriuatur: principalis naturā seruat. Quod autem popa sit panis: quo utebant' sacerdotes uel eorū ministri: Alius nō dicit p'ter Galeotum: cui uix uel cum testimonio clarissimorū auctoꝝ credendū esset. Nam ut paz prudens causę litterarię patronus: contra id quod sētit: clarissimorū testimonia adducit. Popeanum uero potius a cōfectore unguēti deductū puto: atq; adeo magis: q' ubi Plinius nomina: & rationes unguētoꝝ tradit: pinguitudinis nullam mētionē facit. qua ad unguēta conficiēda unguētarij uterēt'.

Ga. Abdomen proprie est ea pinguedo quę spinę adhaeret circuiēs: & ad uētreū usq; pertinēs: in qua renes iacēt. Iuuenalis. Montani quoq; uēter adeit abdomine tardus. Cornelius celsus quarto. Ipsa autem ilia inter coxas: & pubem: i' imo uētre posita sūt: a q'bo: ac pube abdomen sursum & sus: ad p'cordia pueit. Ab exteriori pte euident' cute: ab interiori mēbrana leni: Includūq; omēto iungit': a gręcis uocat'. Sed abdomen: pro hac de qua diximus pinguedine: dūtaxat accipitur: apud

f 4.

uētustissimos. Plaut⁹ in Curculione. pnam. abdomē.
suis glandium.

Ge. Quo plura Galeote cōquiris: ad approbationem
uidelicet eorū: quę cōtrouersa putas: eo magis p̄cepta
tua cōfundis. Nam qui primū abdomen diffiniuisti
esse axūgiam uetustate maceratū: quō nunc dicis esse
pinguedinē spinę adherentē. Pręterea nūquid Corne
lius affirmat esse pinguedinē: ut tu ais: quę spinę ad
heret: & ad uētre[m] usq; ptineat: in qua renes iaceāt.
Immo nihil est tam diuersū q̄ Galeotus: atq; Corne
lius: quippe cū hic uera dicat & recta: Ille fatue & stul
te garriat: qñ abdomen a pube sursum uersus: ad p̄
cordia pueniat: & sic accipiat tam a ueterib⁹: q̄ a nr̄is.
Plini⁹ in. ix. na. bi. de Tunnis loquēs. bi mēbratiz cęsti:
abdomine: & ceruice cōmendant: quę eadeꝫ uerba de
Lucilio sūpta uidentur: ut Geli⁹ auctor est. Nam in
primo satyrarū libro sic ait: abdomina Thunia adueni
entib⁹ priua dabo Cephaleamq; carnē hic. Lucilius &
Plinius abdomen id uocāt: quod a p̄cordijs ad pubē
descēdit. hic forsitan se decepit galeotus: qd̄ ignorauit
qd̄ hoc in loco p̄ p̄cordijs intelligat Celsus: q̄admo
dū indocte iterpretat̄ illud Plautinum. pnam. abdo
men suis. glandium: pro pinguitudine. Illa magis ga
leoti q̄ suis. Sane istud tuum Amice opusculū magis
tribus anticiris repurgandū foret: q̄ olim Labeonis
Ilias ueratro incbria da fuit. Ergo ut de abdoīe aliqd
dicamus: Plinius in. xi. natural. histo. sic ait: huius su
men & optimum: si modo foetus nō auferit. electitig

teterrimū: Antiq̃ abdomen uocāt. hic Plini⁹ sumen:
& abdomen: idem esse consentit: Et Cornelius celsus
ubi de Ramicibus: & de sensu abdominis loquitur:
astipulari Plinio uidetur. Interdum tamen uel ictu
aliquo interior abdominis membrana: superiore cute
integra rumpitur: id incidendum sub imo uētre: qua
cum abdominis tunica in inferiores committuntur.
Idem ne lesa abdominis membrana inflammationem
mouent. hic ego supersedeo aliorum dicta afferre:
qui quotienscunq; de abdomine mentionem faciunt:
pro hoc significato accipiunt.

Ga. Vuluam autem nimia sagina compleri declarat
satyrus: cum ad iucunda esculenta hoc sermone tradu
cit. Squalidus in magna fastidit cōpede fossor Qui
meminit calidę sapiat quid uulua poping.

Geo. Magis in compedibus squalens: & laboriosus
fossor edulij exquisiti memor olim fuit: q̃ nunc galeo
tus nitidus: & pexus: atq; prepinguis: tum historicoꝝ:
tum poetarum meminerit: quoruꝝ sententias de am
pla & profusa romanorum gula: si recordatus fuisset:
Verum Iuuenalis sensum tandem eruiſſet: Nam nō
per nimiam saginam ad iucunda esculenta uuluam
transtulit: sed ab arte: & ingeniosa gula: quę condimē
tis quibusdam non omnem uuluam: sed porcina
duntaxat: commendaret. Martialis in Xenij. Te for
tasse magis capiet de uirgine porca. Me materna ma
gis de sue uulua capit. hic poeta parturientis uuluam

magis appetit: q̃ uirginis: & que nūdum pepit: Hora-
tius Non hercule miror aiebat Si qui cōmedūt bona
cū sit obeso nil melius turdo nil uulua pulchrius āpla:
Amplam uuluā: hoc est maternam: Meuius prestare
dixit: nō pinguem. Sed cur ego ex poetarū enarratiōe
argumēta aucupor? qñ Plinius prudentissime: & cu-
mulatissime: q̃ studiosa fuerit gula condiendę uuluae
ī. xi. na. bi. scribat. Vulua eiectō partu melior: q̃ edito.
Eiecticia uocat illa. hec porcaria. Primiparis suis opti-
ma. Contra effoetis a ptu preterq̃ eodem die: suis ce-
cis: liuida ac macra: nec nouellarū suum p̃ter primipa-
rias pbant. Potiusq̃ uetere: nec dū effoetarū: nec biduo
ante partū: nec post partū: aut quo eiccerit die p̃xima
abiecticia est: occisę uno die post partū: huius & sumen
optimū. Si modo foet9 nō auferit: eiecticie teterimū:
antiqui abdomen uocat priusq̃ caleret eiciētes: occidē
nō affueti. Hactenus Plinius: qui in tanto sermone de
uulua: quā gulę procures miro studio odiebāt: & censo-
rię leges uetuerūt: nullam pinguitudinis mētionem
fecit: p̃ quā p̃ciosa foret: & magis appeteretur: imo
omnia suggerit quib9 Orati9. Iuuenalis. & Martialis
sensus explicari potest. a quo nihil ēque alienum est:
q̃ exponere Nimia sagina aut pinguitudine uuluam
placuisse.

Ga. Vuluę sicuti mēbri uirilī est tentigo quam qui-
dam priapistinum: quidā uero Satyriassin nomināt.
de tentigine mulieris Iuuenalis. Adbuc ardens rigide
tentigine uuluę: & de uirili in priapeis. Hac tētigine
quā uidetis in me.

Ge. Tentigo put a Virgilio & Iuvenale accipit: lōge
diferfa est a priapismo: & satyriafsi: qui duo itē mor-
bi inter se differūt: q̄tum ex paulo egynita didicim⁹.
cuius uerba ut potuimus latina subiiciemus. Satyriaf
est pulsus testū: & uelut singultus quidam īguinis: se-
quēs īflāmatam quādam passionē seminalis recepta-
culi: cum intēctione & tētigine: qđ si nō cessauerit pul-
sus ille: solēt feminis receptacula intēdi: uel spasm⁹
nāsci. Vnde celeriter moriunt̃ homīes. spasm⁹q; con-
tracti: qui emoriunt̃: tumidum uentrem habēt: & su-
doribus frigidum. Priapismus uero est cuz genitales
partes in solam lōgitudinem ptendunt: & in circulū
tumesunt sine appetitu ueneris: qui morbi cū morti
feri sint lōge absunt ab ea tētigine: quē apud poetas
legitur.

Ga. Est & uessicę uitium strāguria: uidetur. n. canalis
uessicę ita strāgulari: ut urina: aut guttatim fluat: aut
omīo supprimat̃. de hoc. & alio quoq; morbo: loquit̃
Cato primo rez rusticarū. Ad dispensiam & strangu-
riam mederi oportet. Malum punicum ubi florebit
tollito tres minas in amphoram infūdito & reliqua.

Ge. Srāguriā a strāgulādo dici: & nostrā esse uocem
Egregius hic litterator ptendit: cū grēca sit dictio: quē
latinā etymologiā nō recipit: & significet difficulta-
tē urīnē a grēco σ̄ τ̄ ρ̄ ᾱ ρ̄ γ̄. ροσ. quod est apud nos gut-
tam ὀυρῶ. idest mingo & est cū urina guttatim fluit
dicitur stranguria latine substillum: ut ex eodem Ca-
tone colligimus: ubi de medicinis loquitur bassice:
bis uerbis. Nūc de his quibus egre locium it: q̄busq;

substillum est. Exponitq; Pompeius festus: substillus
esse: quādo stillatim aqua defluat ante pluuiā: & post
pluuiam: per siccum tempus: Nec dispensa dr̄: imo
dispepsia cum .p. significatq; difficilem & egrā conco
ctionem: a gr̄eco. Δισ. idest difficile πέντω quod est
concoquo.

Ga. Homo occidue legi subiacet. sic enī dicimus teste
Plinio: quam gr̄eci climateram uocant: Nam clima
tir nihil aliud est: nisi lex quedam moriēdi.

Ge. Portēta uerboꝝ imo putida quedam & nugalia
deblaterare nō cessat Galeotus: indigne calūnians Plī
nium: qui climatir nunq̄ dixit legem esse occiduā: Sed
climaterem legem dicit esse scansilem: in septimo na
turalis historię. Rara autem esse dicūt longiora tem
pora: quoniam quidem momētis horarū insignibꝝ: lu
nę dieꝝ septē atq; quīdecī: quę nocte atq; die obfuāt:
ingens turba nascat̄. Scansili ānoꝝ lege occidua: quā
climacteras appellāt. Nō fere ita genitis qnquagesi
mū quartū annū excedentibꝝ. Climacteras scansilem
legē dixit Plini⁹: nō occiduā solum. Sed noster h̄ lraz
gr̄eazarū rudis: atq; otēptor: uim gr̄ce dictionis ignorās:
p̄cedēs x̄bū h̄ ē scansile: nec aīaduertit: nec itellexit. fit. n.
α πο της κλιμακος. i. scala climacteric⁹. i. scansilis.

Ga. Galeoti Martij narniensis secundus & ultimus
de boīe explicat.

Ge. Non minus barbare librum suum conclusit: q̄ in
cobauit hic noster elegantie latine uindex: Nam ut
in principio dixit. liber de homine incobat primus.
Ita in fine: ut idem auctor operis cognoscētur. explicat

posuit: quod uerbū p q̄ barbaꝝ est: At q̄tum accepi ī
iurgio respōdeas: uitium hoc approbātī in īpressores
culpam reiecit: utpote dicēs explicat: per. a. se scripsisse
nō per. i. quę defensio solēcismi siue barbarismi: non
minus barbara & foeda est: q̄ error īpe: quādo nūq̄ le
ctū sit: explicat absolute ī hac significatiōe. S; explico
uerbum habemus actiue significationis: quēadmodū
īnchoat accusatiui casui semper iunctū. Martialis in
primo. Deq; decem semp plures seruant oliuę. Expli
cat & coenas unica mensa duas. Idem in apophoretis
Quouiscūq; loco potes hūc finire libellum Versibus
explicitum est omne duob; op9.

Potuissem plurib; in locis multa de cōpositione atq;
ordine orationis notare: & disp̄sim ea inserere: prout
causa & locus exigebat: nec nō plurima de orthogra
phia dictionū adiungere: & alia nōnulla stringere. S;
cum leuis foret defēsiō si in libenarios aut oparios im
pressoꝝ culpa; deriuasset: illa pręterire silētiō statui.

Quid esset talus: q̄ ue iactu tali emitterent: collatis
diuersoꝝ scriptoꝝ dictis: nescio quid nō ad modum a
ueritate abhorrens affecutus: id tradidi. Vex ut est so
lers studioꝝ natura cū in hoc mihi nō satisfacerem:
diligentiusq; uetustissimos q̄sq; scriptores: tā nros: q̄
gręcos: p̄scrutarer: an aliq. d. de p̄bēdē possē: q. d. a uetu
stis auctoꝝib; sūptū: fidē & auctoritātē: ī re dubia apiē
da: & explanāda: hēret: forte icidi ī illud Homericum:

ubi Patrocli anima per quietem achillem magis cor
ripuit: q̄ admonuit: ne amici obliuisceret: ne ne eum
mortuū contemneret: quē uiuentem tantope dilexif
set: sed poti⁹ humari corpus iuberet: ut conditis mani
bus: in sedem suam recipi posset. Recordaret̄ autem
q̄ puer in domo Pelei educat⁹ foret: Cum ex Opōte
fugisset: ob cedem Amphidamētis filij: quē αμφασ
τράγαλοισι χολωθείς hoc est ira peccatus: in taloru
ludo occidisset: Quod uerbum exponēs erudite Eusta
thius: de astragalis idest talis: plurima ānotauit: quae
in latinum conuersa huic operi subiūgere uolui: ī gra
tiam eorum: qui de huiusmodi ludo cognoscēdo: cui⁹
frequēs est apud latinos scriptores mentio: solliciti ad
modum sūt. Ergo post multa de genere: & etymolo
gia dictionis repetita astragalos ἀστρογάλος ab alijs di
ctos esse ait & ἀστρογάλειν astragalis ludere. qd̄ pbat
auctoritate Callimachi. fiebat autē h̄ lusus talis quat
tuor: quōrum quisq; casus quattuor habebat: nō autē
sex: quēadmodum cubi: hoc est tessere: in quibus per
septenarium nūmerum cōtraria quedam constitui
t̄ oppositio. nam ut cūq; constiterit tessera: semp pun
cta sex uni opponū̄: tria quattuor: duo uero quinq;
habēt opposita: que oppositio in solis cubis habetur:
quippe planicies habentib⁹. Sed omnes casus taloru
pro consuetudine ludentium assumptorū: erant quīq;
& triginta: quorum quidam a dijs. aliq; ab heroib⁹. aliq;
a claris hominibus: aut a meretricibus nomē accipie
bant. non nulli uero a quib⁹sdam: nunc in laudem:
nunc in uituperationem accidentibus denominabant̄

Et quidā in ip̄is casus Stesichorū dicebat̄: quippe octo
nariū significās: qm̄: sepulchrū Stesichori: quod erat in
Himera urbe sicilię: octo angulorū fuit. Vocabat̄ &
alius casus Euripides: quippe quadragīta significās:
quoniā uidet̄ Euripides unus fuisse quadraginta prę
fectorū: post triginta tyrānos athenis exactos. S; iacto
rum: ut aiunt: qui sex continebat: is γοησ dicebat̄ &
ἐξήτησ hoc est latine. senio. Qui uero unū continebat
chios dicebat̄ & κων idest canis: unde puerbiū χῖος
παραστάσ κων οὐκ ἔασω latine chius astās γοη
nō pmittā. Secūdum quod apud Strattedē comicum
legit̄ κῖος παραστάσ κων οὐκ ἐαλέγειν. hoc est
chi⁹ astans cōū nō pmittit dicē: ad qd̄ uidet̄ allusisse
Aristophanes Cū ait. οὐχ ῖος ἀλλὰ κείος ἢ κῶος
significat iactus hic canū cōtrariā quādam calculi rui.
nam in regionib⁹ quib⁹dā per lineas in lusoria tabu
la designatis: multisq; iacentib⁹ calculis: quos oportē
bat cōtra pdere. dicebāt̄ aut̄ Regionēs ille: urbes lege
tesseraria. Canes uero calculi: qui sibi e diuerso insidia
bant̄. Illud nos addim⁹ ex Varronis Geli⁹ & Macro
bij sententia: cubos dici latine tesseras. Sed astragalos
uocari latine talos: si libros Aristotelis ubi de ptibus
animaliū scribit: & nostri Plinij scripta quis cōtulerit
cognoscet.

Handwritten text in a single column, likely a manuscript page. The text is written in a cursive script, possibly from the 15th or 16th century. The page is aged and shows signs of wear, including discoloration and faint stains. The text is mostly illegible due to fading and the quality of the reproduction.

Georgius Alexandrinus præclaro Patricio Mar-
co Antonio Mauroceno salutē.

Commentarium in Sapphus epistolā: quod
proxīs diebꝫ elucubrauimꝰ: ab amicis quoqꝫ
uel cōuitio efflagitatū: publicare nūc statui: &
quīs illud festināter cōposuerimus: editionē tñ matu-
rauimus: p̄tim eorꝫ sententiā secuti: qui iubent ea: quę
a nobis scribūt: uel recte emēdari posse: si in tempus
aliquod reponant: partim ut idoneo tēpore a te po-
tissimum: cui opus inscribimus: perlegi posset. Nam
inepti foret homīs: & eius qꝫ nec hominū rationē: nec
quid tēpora postularent: cognoscēt: si in eo luctu: quē
ob mortē præclarissimi patruī maximū coepisti: qꝫ
uel molle: uel querele plenū legendū tradidissē. Igitꝫ
cum tēpore: cum ratione ipsa: & amicorꝫ sermonibꝫ
paululū sedato dolore opusculū qđ tibi nominatī di-
cauimꝰ: emittere placuit. In qua īterpretatiōe multa:
ut rara: & insolita: sic grata: & utilia legēti erūt: nō nul-
la tamen: quę uel altius repetenda: uel copiosius disse-
renda fuerūt: strictim enarrauimꝰ siue ne magnitudo
uolumīs: plusqꝫ par est: excreceret: siue qꝫ in in his cō-
mētarijs: quos nūc diligentissime cudimus: Vberius
& magis cōmode ea explicari poterūt. Interea nostra
hec leges: in quibus uelut proludiū: quoddā maioris
operis spectari uelim.

τελος

Georgij Alexandrini in Sapphus Epistolā
Interpretatio incipit.

f Appho: quę inter mulieres longe admirabi
lis fuit: & cū uiris de poetica certare potuit:
genere mitylēnea hēt: Scamandronymi filia:
fratrē habuit Charaxū: qui meretriculā Rhodopem:
a Xanto Samio philosopho in egyptum deportatā:
ut illic quęstū faceret: magna pecunia redemit. Hęc
sane primū Hyadmoni seruiuit: tū a Xanto Samio
empta: conserua & cōtubernalis fuit esopi fabularum
scriptoris. Facta igit̃ per Charaxū Rhodope libera:
tātas opes meretricio quęstu cōquisiuisse dicit̃: ut py
ramidem minimā: quę inter ceteras laudatissima ha
bita fuit: extrui fecerit. Quę huic opioni nō cōsentiat
Herodotus: ut suo loco dicemus. In banc sepissime in
lyricis suis Sappho iuecta est: egre ferēs a fratre opes
multo labore conquistas tam turpiter perdi: licet &
ipsa ipatiēter: ut Pli. in na. bi. refert lesbiū & phaonē
amauerit: quos ideo dilectos extitisse tradit: q̃ radice
herbę cuiusdam: quaz latini cētum capita uocant: con
tacti fuere. Plautus tamē phaonem lesbiū nimie ama
tum dicit: quasi innuens unum fuisse lesbium phao
nem. Et quia mitylēneā dixim⁹ Sappho: illud adiun
gimus Mitylēnē lesbi esse urbē: a cui⁹ nomīe nūc in
sula oīs Mitylēnē appellat̃: in qua olim duę fuere no
bilissime ciuitates: hęc vj: & methymna. Hanc eandē
insulam pridem lesbō dictam: ab urbis nomine: quae
in ea potentissima fuit: Iſsam lycophron appellat.

Fuit autem Issa non ignobilis io ea ciuitas. Quāquā
Frāciscus philelfus p̄ceptor noster uir multi ingenij;
& faciēdiq; singularis: in primo Symposio in quo indu
cit Dominicum ferufinum conterraneū meum: cuꝫ
Tebaldo Bononiēsi: de musica uerba facere: unam: &
item alteram ait fuisse Sappho: hoc est erexiam; quē
& antiquior lyrica. olympiade secunda & quadragesi
ma: qua tempestate Alcēus clauit. Stesicorus: & py
thacus: Ea plectrum prima inuenit. Nupsit autem
Corcylē andrio: homini ditissimo: ex quo filium su
scepit nomine Didan. discipulas habuit Anagoram
Milesiam. Congillam colophoniam. Eutheam Sala
miniam. Habuit item. amicas tris. Athiola. Telelip
pam. Magoram: quarum etiam amoribus: secus q̄
muliebris pudor patiat̄: usa: per turpissimam famae
notaz: tradita est. Scripsit autem hęc lyricos modulos.
epigrāmata. elegia. lambos. & monadēs. Altera uero
Sappho mitylēnea longe iunior fuit: quam & ipsaz;
& si aliqui lyricā prodidere: psaltriā tamē fuisse cō
stat: Cuiꝫ pulcherrimū opus: ad amicum phaonem:
adbuc in latinum conuersum apud nos extat. Hęc
autem cum phaonem ipsū pdite depiret: sua tandē
spe frustrata ex leucato lese precipitem dedit: submer
sitq; hęc Philelfus. Scripsit autē Sappho opera mul
ta apud grēcos: tāq; celebris ī lyricis componēdis fuit:
ut merito nona inter lyricos poetas ānumeretur. Et
antipater Sydonius nō illepidū ī laudem ingeniosae
puellē epigrāma isert μνημοσυναν ἑλκεάμβροσ.

g z

Ὅτ' ἔκλυε τὰς μελιφώνους σαπφοῦς καὶ Δέκταν
μοῦσαν ἔχουσι βροτοῖσι: quod nos ut potuimus la-
tinū fecim⁹. Dulcia in Mnemosyne demirās carmīa sap-
phus: Quę fuit decima pueris unde foret: q̄si decima;
eam musaz per Mnemosynem pueridū matrē dictū
tans: quam lasciuiore usam poemate Ouidius ī arte
amandi signat sic dicens. Nota sit & Sappho: quid
enim lasciuius illa! Et ī tristibus. lesbia quid docuit sap-
pho nisi amare puellas. Et Horatius in q̄rto. Spirat
adhuc amor uiuūtq; omīssi calores: coliq; fidibus puellę.
Sed etate nostra siue tēporis iniuria: siue hominum ne-
gligentia nihil de ea habet⁹: pręter carmina admodū
pauca: in testimoniū a quibusdam adducta. Sunt qui
putent hęc epistolam e gręco in latinum ab Ouidio
conuersam. Alij autem quorū sententię accedim⁹: ex-
cogitatam ab hoc poeta fuisse: ut alię fuere epistolę:
quibus heroides illę: uel maritos alloquunt⁹: uel amo-
rem suum aliter cęssisse cęquerunt⁹: & testimoniū ei⁹
dem auctoris probari potest: qui ad Macrum scribēs
dum enumerat a se compositas epistolas: hanc se: ut
reliquas: excogitasse innit⁹: sic dicēs. Quęq; tenens siri-
ctum dido miserabilis ensem Dictat: & aonio lesbis
amata uiro. Et infra: Tristis ad bypsi pylem ab iasone
littora uenit. Dat notam phoebo lesbis amata lyram.
Et puto multa ex poematis Sapphus in hęc epistolaz
ab ingenioso poeta fuisse traducta: quemadmodum
ex nono iliados: in epistolam bryseidis: ad achillē non
pauca trāstulit. Floruit autē olympiade. xlv. regnāte

Tarqnio prisco. sappho. & alceus poeta. Relicta si p
pho a phaone: quem misere amabat: cum eum ad se
nō rediturum speraret: tum ut flagrantem amorem
aliquantulum mitigaret: tum si &bis & precibz ama
torijs flecti is posset: luuenem in sicilia cōmorantem:
ad se traheret: hāc epistolam ad eum scribit: narrās q̃
incredibili amore ardeat oblita carminū & musarū:
Experisq; eius solatij quod prius populares puellę si
bi afferebant: q̃tūq; pectori suo inhereat is quem di
gnitate formę dijs oparat. Se quoq; laudat ab igenio:
si a forma placere nō potest: subiūgens q̃tum olī pla
cuerit: tum post deploratam calamitatem suam: &
duram legem fati: per quam tantis furijs agebatur:
quādo nec per somnum quiescere potest: quin ei pha
on occurrat monentem cupidine: ut nihil inextum
relinquat ad flāmam leuandam in sinum leucadium
profecturam se dicit: ut salu ex altissimo monte: in
mare se precipitem det: quādo eleuāde egritudinis h
solum sit remedium.

Vnquid ubi aspecta est. quasi est acclamatio
n quēdam per quam demonstrat puella inter
se multa cogitasse: tandem sic prorupisse. nū
quid uisam litteram statim meam esse cognouisti? &
est poene comicum principium quod congrue ama
trici datur. Sic dido. En quid ago & apud Terentium
phedria: quid igitur faciam. Sunt qui legant. ecquid
pro enquid. nunquid interrogantis est particula: qua
non tam interrogamus: q̃ acrius instamus plerūq;

Vbi temporis aduerbiū. littera. hic pro figura & caractere ponit̃. Sic bryseis ad Achillē. Quā begis a rapta bryseide littera uenit: Vix bñ barbarica gręca notata manu. protinus. statim: interdum longe & iugiter. an nisi legisses. uide impatientiā amantis: quę non lecto nomine scribentis: uult itelligi auctorem operis. Auctoris. auctor dicitur factor operis: & is penes quem est potestas in re aliqua retificanda: & confirmanda: sic liuius. patres auctores essent: etiam auctor ducem exercit⁹ significat. inde auctoramentū idest stipendiū & p̃cium: & uerbum auctoro & exauctoro. Sapphus genitiuus gręcus. Illudq; sciēdū est: nostros tres casus huiusmodi nominum gręcos usurpasse: hoc est nominatiuum & accusatiuum in o: genitiuum uero in us. sic Virgilius Fatidicem mantus & tusci filius amnis. declinātur latine hęc nomina: ut desinētia in. o. p. onis in genitiuo: ut Io. Ionis: quod pbat prillianus p uīdicē i strometeo: q̃ auctores multos huiusmōi declinatiōe usos enumerat. Et. F. Quinti⁹. in Analogia: Cęsarem hac ratione declinādī usum docet. Gręce item & sappho: & sapphon dicitur. Alterna. i. alternis sibi inuicē respondentia: quale est exametrum iunctum pentametro: nam tertio quoq; loco. scilicet sibi respondent. cum lyrcis modis. idest carmini lyrico cōponendo. lyrici poetę a lyra cognomē traxere: ad quam carmina sua cantabant. statuebaturq; eis chorus quinquaginta uiroy: ac tauro donchant̃: cōmune quiddā cū his habebāt. ditbyrambici. scilicet proprie hymnos in bacchu;

dicebāt: accepto tripode ī premiū: denominati dithy-
 rābici a baccho: qui dithyrābos dictus est παρὰ τὸ
 διὸ οὐροσβῆναι hoc est p duas portas uenisse per
 uentrem Semeles: & Iouis femur: qđ genus carminis
 primū apud corynthios cecinit Arion methymneus:
 qui & chorū statuit circularem. Dithyrābici celebres
 fuere: diasemus poeta & philoxenus Cytheri⁹. At in
 lyricis prestantissimi fuere nouem Stesicorus. Bachi-
 lides bibic⁹ Anacriō. pindar⁹. Simonides. Alcbman.
 Alceus. Sappho. addūt quidam decimo loco Coryn-
 nam mulicrem de qua quinto siluarum scribens epi-
 cedion in patrem suum statius sic ait. Tu pandere do-
 ctus carmīa bacchilide latebrasq; lycophronis atri. So-
 phronaq; īplicituz tenuisq; arcana corynnē. Musa au-
 te; ut Hor. ait dedit fidib⁹ diuos puerosq; deoz. Et pu-
 gilem uictorē & equum certamīe primū: Et iuuenū
 curas & libera uina referre Descriptas seruare uices
 operūq; colores. Flendus amor est me⁹. Causa cur ad
 elegos transierit qñ deflere debeat amorē nō pspere
 sibi cessisse. Nāq; uersibus īpariter iūctis querimonia
 primū post etiā inclusa est uoti snīa cōpos. Dicunt
 sane elegi ut grēci auctores rferūt ἐπὶ τοῦ ἐλέγειν
 q; ad phystulā lucē cātari soliti erāt & ελεγεῖν apđ
 antiq; grēcoz īsanire significabat. Et qđ Hor. dicat
 Quis tamen exiguos elegos immiserit auctor Grā-
 matici certant & adhuc sub iudice lis est. Tñ apud grē-
 cū auctorē legim⁹ theodē naxiū: uel cretientiē: ut ali
 tradūt: primū cecinisse hoc carmē: utpote furentē. Dī
 elegiū metz & elegia. idē p diminutionē elegiōn. lic

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. F.6.21

declinatur hic barbitus: ut apud Horatium Age dic
latinum barbite carmen: lesbio primum modulate ci
ui: & hoc barbitum: ut illud. & plectra & barbita con
de. & foemini generis dicitur: ut hoc loco. At de na
blio Ouidius: Disce etiam duplici genialia nablia pal
ma. barbiton igitur siue græcum nomen: siue barba
sit instrumentum est musicum de quo sepiissime lyri
ci in carminibus suis mentionem faciunt. celebrat co
lit & frequentat. diuersa contraria aut longe remota.
typhoidos ætne: typhoidos possessuum est: & si hab
uocem patronymici: sit autem a typhoeo: quod nomē
habet triplicem declinationem: tam apud græcos: q̃
apud latinos. declinatur enim typhon typhonis. Luca
nus. Antraq; letiferi rabiem typhonis anhelant: & ty
phos. typho: & typhoeus. ei. inde typhois: & apud Vir
gilium. typhoeus. typhoei. ut qui tela typhoea temnis
Dissentit autem a Virgilio: qui Enceladum iaculato
rem audacem. sub ætæna cruciari tradit: Sub in arime
uero torqueri typhoea: hoc carmē. Tunc prochita al
ta tremūt. dirumq; cubile In arime Iouis imperijs im
posta typhoeo. Sed ideo in fabulis nostri auctores di
uersi habentur: q̃ diuersos poetas secuti sunt. Inueniū
turque apud græcos inter se poetæ discordes esse. Clau
dianus in tertio de raptu proserpine Virgilium se
quēs sic ait. Rupitne typhoea ceruix ianmē: q̃q̃ græci
arimi. oꝝ. declināt locū: quē Virgili⁹ ianmē dicit. ætne
ætna mons ē Sicilię perpetuo clarus incendio: cuius cra
ter ambitus stadiorum uiginti patet: ut geographi

tradūt. Fauilla Fauromeniū & catiniā usq; puenit: fer
uēs uero fragor ad maroneum. diphthongū habet in
prīcipio hęc dictio aspiratiōe repulsa. dicit mōs ętna:
ut gręci dūt ab ętna cęli filia & terrę. Simonides uō
ī reb; sicilię ętnā dicit iudicasse iter uulcanū & cererē:
qui de regione certabāt. Demetri; chaletianus refert
briareū: qui un; fuit cyclophū: genuisse filios. Sicanū.
& ętnā: unde & nomē. calor nō minor igne ętneo. Cō/
grue sūpta p ingentē enargiā ex re ipa cōpatio: ut po
te: qui semp ante oculos phaonis seruet. Vror nō mi
nore flāma se torreri dicit: q; ardescūt messes accēscē in
cōbentib; curis: & est quasi hīpolicos dictū. Sic dido
de ęnea Vror ut īducto cęratę sulphure tędę. Indemi
tis magnis. Sic Vir. Nate quis indomitas tātus dolor
excitat iras. nec mibi dispositi neq; itē p carmiā possuz
amoris īpatientia lenire: quę uel sola singulare sūt re
mediū homī: q; amore gūi uexat: qđ theocrit; pbat:
ad Niciā Milesiū medicū scribēs: apud quem legim;
polyphemū: qui galatheā depibat: nec ea petiri poss;
ī littore maris carmiā cātantē: furentē amorē sedauit
se: ita ut sole pierides soli solatiū afferret. Ergo cōpo
nēdi carmīs & musę sollicitāde p amore oblita ē sap
pbo. Iūgā carmiā. q; iūcta & ęnexa oīo & sus dī: aut f;
chordas caria iūgere. Sic Vir. numerosq; intēdē neruis
uacue carmina mentis opus. Idem in tristibus para
phrasticos dixit: Carmina secessum scribentis & ocia
querūt: & item. Carmina proueniunt animo dedu
cta sereno. Vacuę. ociosę: & a iuris liberatę: sic
Iuue;. Pectora nostra duas non admittentia curas

Nec mihi pierides. pierides musę q̃ in pieria ex Ioue
& Mnemosynę natę sint dictę: quę fm quosdam tres
fuere. Hesiodus in theogonia nouem dicit: Mnemo
synę gręce latine memoriā significat. & apđ Catulū:
Mnemosynon mei sodalis. i. monumentū. Iure igit̃
Iouis & memorię musę sunt filię. Musarū hęc sunt no
mina. Clio Hialemi & himenei mater: ἀκλῆω quod
gloriosū facio significat. Euterpe rhesi mater delectās
Thalia uirescēs cui⁹ filius fuit palepbatus: qui de colē
dis arborib⁹ multa cōscripsit. Vrania celestis: quę linū
genuit Terpsichore & Melpomene quę choreas &
cātus iuenerūt. Erato. idest amabilis: ex qua thamiras
natus est: qui amatoria quędam cōposuit. Polymnia
quę Triptolemū cōdidit. & Caliope orphei mater. pie
ria sane mons est: & ciuitas boetię: quam primū pieri
us cōdificauit Metones frater: & lini pater: a quo pie
ria uocitata est: ut refert Melissus: qui delphica cōscri
psit. Dryades nō naiades legēdū ē: quādo uitiosus uer
sus est. nais. n. primā pducit. Thespiadū. i. musarū uel
nīpbaz colentiū thespias. fuerūt sane thespie oppidū
liberum in boetia ad radices parnassij: ut Plinius ait: ul
ut strabo heliconi proximū. Thespias p̃dem nobilita
uit praxitelis cupido: ut idem auctores referūt. quem
donum thespiesibus cōsecrauit glycerium meretrix:
ab illis genus ducēs: munus illud ab artifite cōsecuta.
hunc eūdem cupidinem: propter quem thespie uide
bantur: obiecit Cicero Verri. Amatone & elio no
mina propria puellarum: quę Sapphus populares

fuerūt: & eas poetria pudice amauit: populares suas
amauisse Sappho innuit Hor. in carminibus sic dicēs.
Et popularibz gaudentem Sappho puellis. atois no
mē etiam puellę. multarum puellarum scilicet: nam
te solum nunc amo: quę prius multas amaueram: Est
ī te facies muliebris excusatio & lasciuię plena: quādo
potius q̃ moribus: facie & luxu amor conciliatur: &
quo sibi magis ignoscatur comparat dijs phaonē ita:
ut sumpta fide & pharetra nihil ei defuturum sit: ad
uerum apollinem. accedentibus autem cornibz futu
rus plane sit bacchus. Vsurpauit autem in amoribus
hunc uersum. Est etiam facies: sunt apti moribus āni.
& item o facies oculos nata tenere meos lusibus lu
sus proprie in re uili dicitur & parui momenti: Lusi
bus quibus plerūq; paratur amor. Summe fidem &
pharetram. fides latine: gręce chorda: dicta fides quod
tantum inter se chordę citharę: q̃tum inter homines
fides concordent: cuius diminutium: ut Pompeius
festus ait: est fidicula. Sed frequenter in plurali pro tor
menti genere ponitur: ut apud Martiū. Fidiculę licet
omnes rogant: & Suetonius in Tiberij uita Veretris
deligatis fidicularum simul urinq; tormento disten
deret. lyram autem primum inuenit mercurius: quaz
deinde apollini musis atque amphioni tradidit: ut
philostratus ait: quod etiam testatur Horati⁹ in car
minum libro sic dicens. Mercurij nam te docilis ma
gistro mouit amphion lapides canendo: tuq; testudo
resonare septē calida neruis. Pharetra dicit q̃si ferēs

Τράυματα Apollo in apollinem quattuor referūt
artes: musica: diuinitio: Ars sagitte mittendę. & medi-
cina: ut atq; diuersa sunt numina: atq; potētes hui⁹ dei:
sic nō una nominis etymologia omnib⁹ uirtutib⁹ de-
seruit: nam apollo dicit̃ ωσἀπόλλυντα τάζωα exa-
nimat enim iactum sagittarū: & pimit aīantes: nāq;
per sagittas ut Macrobius refert: uis emissā radiorū
intelligit̃: & quia tempore radioꝝ salubritatem p̃stat
sol aīantibus: appellatur apollo ωσἀπελα

Τασ νόσουσ ἀπόλλων quasi ἀπελῶνα hinc est q̃
eidem attribuitur medendi potestas: quia tempatuf
solis calor morborum omniū fuga est: & uirgines ue-
stales auctore eodem apollinem ita indigētabāt: apol-
lo medice: apollo p̃gan. dicit̃ inde delius eo q̃ illumi-
nādo omīa clare demōstrat. Alij autē sunt qui cogno-
minatum apollinem dicant ἀπό τοῦ παγεῖν τας
ἀκτινας quę Platonis sententia fuit chrysippus apol-
linem uocitari dicit̃ ὅτι μόνος ἔσικαίουχι πολλοί
hinc & latini solem uocitauerunt. alię sunt hui⁹ no-
minis etymologię atq; potestatis: quę hoc loco reticen-
tur ne in nimiam magnitudinem commentarius hic
excreseat. cornua bacchus cris: cornua baccho dantur:
q̃ uino supramodum homines tumescunt: ut illud
Ouidij Tunc pauper cornua sumit. Inuenio apud ly-
copbrona κερατόφωρουσ. idest cornigeras mulieres
bacchas appellatas: quę in macedonia & mimalones
uocitabantur: quia bacchū imitarentur: & cornua fer-
rent ad imitationem Bacchi: qui τανροκέφαλοσ

pingit: ad hanc fere sententiā persius dixit. Torua mi/
maloneis implerūt cornua bombis. Bacchus gemino
cc. scribit aspiratione post ultimum addita ἀπο τοῦ
βακέω. i. ebrius sū & clamo: q̄ in bacchanalibz clamo
res fierēt: uel ἀπα τοῦ ἄχος. i. sollicitudo καὶ τοῦ βα
τοβαίω. i. uado: nam qui sollicitus est uino sollicitu/
dinē & curas repellit: quod sensit Hor. Quis post uina
grauē paupiem crepat: phoebo daphnem. exēplo deo
rū probat amorī indulgentiā esse: q̄n phoebo ipatiē
ter puellam daphnem poenei filiā amauerit: ut Oui
dius tradit: ut grēci ladonis & terrē filiaz. & cū eā inse
querēt longius fugientē: atq; ad id uentū esset ut fessa
a deo apolline uinceret in laurum arborē cōuersa est:
quē arbor quia spectatissima fuit in mōte Pernafo ut
Plinius refert ideo grata apollini existimata est. Da
phne dicit ἀπα τοῦ λαίω τοῦ καίω. i. uro: nam dū uri
tur resonat & stridet: quod & Ouidius in fastis sensit
Et crepet in medijs laurus adusta focis. & gnofida bac
chus amauit: gnofida cretensem: fuit sane gnofos ciui
tas in creta. Ariadnem autem significat minois filiaz:
quam theseus cū phedra abductā in insula dia dereli
quit: hanc deinde bacchus meserat⁹ calamitatē puellę:
simulq; forma captus uxorem duxit: & quia dię isule
mentionem fecimus. Sciendum est naxum insulam
appellatam fuisse diam: deinde dionysiā quod testat⁹
his x̄sibz theocrit⁹: apd' quē sic legim⁹ i idyllo qd' iscri
bit pharmacocentriā. Interpretatur. n. mulier Simeta
obliuionem uiro eius quem amaret tantum q̄tum

olí oblitus est theseus aryadnes Τόσσόν ἔχιδνασ.
 ὅσσον ποκάθησέ αφαντί ἐν διαλαθήμεν εὐπλο
 καμῷ ἀριάδνοσ. Et Ouidius in primo de arte amā
 di. Gnos in ignotis amēs errabat arenis: qua breuis
 equoreis dia feritur aquis. nec norat lyricos illa uel illa
 modos. Magis hec amanda cum sit lyrici carminis p
 q̄ docta: quando ille quas dii tantum amauere uersus
 nō nouissent. pegasides muse dictę a pegaso qui ungu
 la sua: ut poete referūt fontem emisit: qui a facti no
 mine hyppocrene dictus est quasi fons equus. Illud p
 terea addimus iuxta pyrenē corynthei fontem uersatū
 fuisse pegasum equum: & illic a bellorophonte edo
 mitum: ut apud Pindarum legimus. pegasum dici
 ἀπὸ τῶν πηγῶν id est a fontibus tradit hesiodus. qđ
 iuxta fontes oceani ubi gorgones habitabāt natus sit
 reciso. n. capite medusę psei opa: nati sunt pegasus &
 chrysaor. est itē pagasa in thessalia iuxta quā edifica
 ta fuit argonautis. unde Ouidius in maiore ope iamq;
 fictū minie pagasea pupe secabāt: si p̄ma tūc corripit
 & p̄a scribitur. legim⁹ & apud eūdem Pegasis oeno
 ne pbrigijs celeberrima siluis. dictāt dictare ē id dicē
 qđ ali⁹ excipiēs notet: dicit̄ etiā rō dictat quale ē illud
 plinianū in ep̄la quadā o silua o litt⁹ q̄ multa o p̄ponitis
 q̄ multa dictat. Suggest̄ sane camene littus ac solitu
 do tacite nobis qđ scribamus: quēadmodū ratio & nō
 nūq̄ idignatio dictat. nec plus alceus. Alceus lyricus
 poeta lesbi⁹ fuit: qui in tyrānos lesbioꝝ carmina cōpo
 suit: & bella gessit. Hor. i. sed o. Et te sonātē plen⁹ au
 reo alceę plectro. meritoq; ut Quirilia⁹ ait i pte opis

aureo plectro donat: ut qui tyrānos infectat multū
etiā moribz cōfert in eloquētia quoq; brevis & magis
& diligens plurimūq; bomero similis. Sed i lusus &
in amores descēdit. cōfors patrię. popularis alci fuit
Sappho. lyre. q; lyrica & ille pposuit. grādius ille sonet
sic Hor. Et te sonantē alcea plectro. nec me despicias:
nec se despici dicit q̄q̄ sit breui statura: qm̄ respōdere
pōt damnū corporis bonitate ingenij. Sic Statius de
Tydeo. maior in exiguo regnabat corpore uirtus. ma
gni noīs. q; ingenio & dote nature magna iure habet.
Alij legūt pui qd̄ dissyllabo nomini corpus cōueniat.
Cādida si nō sū: nec se spernēdā dicit q; cādore careat:
quādo andromade Cephei filia: ut legit apd̄ Ouidiū:
q̄q̄ fusca fuerit: a pseo tñ amata: & in uxorē ducta fu
it. de Perseo nota ē fabula: q; Andromadā Cephei: &
Cassiope filia: marine beluę obiecta: iterempro mō
stro: puellā liberauit. apud Pliniū legim⁹ ossa belluę:
cui dicebat̄ exposita fuisse andromeda: Romę appor
tata: ex oppido Iudeę Iopę: qd̄ oppidum in phoenicio
mari positū est. Fusca. fuscus sane color nonnūq; solet
amatoribus placere. unde lectu; est: Quid si tu fusc⁹
amyntas: & illud. Est etiā fusco grata colore uenus. &
uarijs albę opatione auū quę dispares tā colore: q̄ ge
nere: simul iungūt: probat dissimiles formas: atq; fi
guras: appetēdas esse: nam colūbę albę uarijs iungūt:
& psitachus turturem nigz amat. albę domesticę. ua
rijs siluestribz. duo. n. columbaz genera ut Varro in li
bris rez rusticarū ait esse solent. unum agrestis: ut alij
dicūt: sexatile: quod habetur in turribz: ac columinibz

uillē: a quo appellatē colūbē: que ppter timorē nālem
sūma loca in tectis captāt. Altez gen⁹ columbar⁹ est
clemētius: qđ cibo domestico tentū: intra limina ia
nuę solet pasci. Hoc genus maxie colore albo: Illud ali
ud agreste: albo uario. Ex his duob⁹ stirpitib⁹: fit misel
lū tertiū genus: fructus causa colūbē apta sūpta cōpa
tio ex auib⁹ ueneri dicatis. uiridi auc a psitacho. Sūt q
uiridē auc galbulā intelligūt. Sed bi snia Plinij ofutāt
q amicitias aīaliū: & bella tētās: & q iter se dissideant
& cōueniāt: sic ait. Rursus amici pauones: & colūbē:
turtures & psitaci. Et Ouidi⁹ ī amorib⁹: deflēs interi
tū psitaci: quē dña sua amabat: sic ait. Oēs quę liq do
uibratīs in aere cursus: Tu tñ ante alios turtur amice
dole. Plena fuit uobis omni cōcordia uita. Et stetit ad
finē longa tuazq; fides. & psitachus: ut referūt scripto
res hīstorię animalū: sup oīa: uoces humanas reddit.
India auē hāc mittit psitacē uocat: uiridē toto corpore
torque tātū miniato ī ceruicē distinctā: Impatores sa
lutat: & quę accipit ōba pñuntiat. Martia⁹. Psitach⁹
a uobis alioz noīa discā: hoc p me didici dicē: cēsar auc.
in ulmo est pcpue lasciuia. capiti ei⁹ duritia: eadēq; ro
stro: hęc cū loqui discit: ferreo uerberat radio: nō sentit
aliter ictus: cū deuolat rostro se excipit: illiq; inicitur:
leuiorēq; se ita pedū īfirmitati facit. nisi quę facie. Et
q formosa rara: uel nulla repit: nā forma dei mun⁹ ē:
forma quota quęq; supbit: si eā demū amatur⁹ ē: quę
sit facie insignis: nullā deniq; amabit. nulla futura tua
ē lepida & muliere digna repetitō. At me cū legeres.
Cōmemorat se oliz: & placuisse phaoni: & ex multis

b

ptibz fuisse laudatā. legēs uel eligēs: uel opa mea lege
res. formosa. formosus dī a formo. i. calido: qđ fangui
ne calidiore forma acquirīt. cōtra languescēte corpe:
forma perijt. usq; in oī pte. cātābam memini: nā & can
tu solēt placere puellę: unde sic eis pręcipiūt. Res ē blā
da canor: discant cātare puellę. meminērūt oīa amātes
ex affectu amāris dicta snia. oscula rapta: quę tātis p
gratiora sūt: dū p uim aliquā rapiunt: qđ sponte data;
& puellę cātando: iuuenē ad rapienda oscula plerūq;
iuitant. qđ in amoribz p qđ pulchre declarat Ouidius
sibi. cōtigisse: dū dicit. Hęc qđ dulce canit: flectitq; facil
lima uocē: Oscula cātāti rapta dedisse uelis. cū sit amo
ris opus. & si reticet nomē coitus: tñ paz uenuste rem
ueneris expressit. crebra mobilitas: sic alibi de coitu lo
quēs Ouidi9. Nec blandę uoces iucūdaq; murmura
cessent: Nec taceāt medijs improba &ba iocis. crebra mo
bilitas. i. tremula crissatio cū pruritu: qđ maxie ama
torē irritat. Sic Martia^l. de puella loquens. Tā tremu
lat. crissat. tā blandū prurit: ut iplū Mastrubatorē red
deret hippolytū. atq; ubi iam āt oz fuerat cōfusa uolu
ptas. qđ unū maxie amorē iuuat: & nihil hoc ad illud
seruandū firmitus esse pōt: ut naso ait. Sentiat eximis
uenerē resoluta medullis Foemina: & ex eā res iuuat
illa duos. Plurimus in lasse corpe langor erat rem tur
pē ab eo qđ sequit^r Διά τήν σεμνο τή τᾱ. i. p metodū
uenustatis exp̄ssit. Nūc tibi sicilides ueniūt noua pre
da puellę. obicit amatori qđ nolit siculas amare puel
las. sicilides forma gręca: nā; latine siciliēsis dī. Quid
mibi cū lesbo. renūciat patrię p amorē: & se siciliense;

cupit effici: ut possit fieri p̄da phaonis: & sane hāc non
 mouit nobilitas patrię: quā maxie nobilitauit caput
 Orphei. p̄ ebz fluiū illuc delatū: q̄ q̄ iō fictū qdaz
 putāt: q̄ lesbij uiri p̄stantissimi fuere: quales ēdunt
 pvtac⁹ un⁹ ex septē. Arion metimneus. Alce⁹ & Sap
 pho ipsa. Tñ philostrat⁹ in teoricis narrat: in lesbo ca
 put Orphei oracula dedisse: p̄fertī gręcis troiā non
 posse capi sine saggittis herculis: & reges babylonie:
 atq; psaz: in lesbū: ad scitāda oracula: oratores plerūq;
 misisse: & iprimis Cyz: cui cōsulēti Orpheū de exitu
 suo sic m̄sum ē Τά ἐμὸν ὠκυπέσσας quasi quę ego pas
 sus sū: in te uētura sūt: qđ & illi accidit. postq̄ thomi
 ris regina scythaz eū supauit: atq; eius recisū caput in
 utrē sanguine plenū cōiecit. Errorē. alij legūt errone.
 Niseides. i. sicilides: forsitan a scylla nyssi: quę p̄cipitata
 ē in mare siculū: & de qua sic legim⁹ apud Ouidium.
 Et uos nyssici naufraga mōstra canas. q̄q̄ esset lōge: &
 noue repetita deriuatio. Alibi sicelides legit⁹: & meli⁹
 Blādę mēdacia linguę amatoz uerba: quę: ut blāda. sic
 falsa plerūq; sunt. Tu quoq; quę imites celebras heri
 cina sicanos. auxiliū a numie qđ amorī p̄sidet optat.
 Hericina. uenus a mōte berice: nā duob; montib; emi
 net ętna: & berice. ętna uulcano sacer est: berix ueneri.
 Immites sicanos. Auctore Salmo ante troiana bella
 Sicanius rex nomē sicilię dedit: aduectus cū āplissima
 hiberoz manu: post ficulus neptuni filius. Immites
 q̄ sicilia fuit cyclopū & lestrigonu; sedes: Nāq; in ua
 luis specub; gentē cyclopū habitasse quidā referūt: Et
 leontinos cāpos lestrigonas icoluisse: auctores quidaz

b z

dicunt: demum cilitia tyrannorum alumna fuit: quod
notius est: quā alio testimonio probetur. Tua sum quia
amori operam dabat. Grauis fortuna quę nunquam
melior uenit: & hęc dea est illa: quę toto mundo om-
nibus locis: omnibusq; horis: omnium uocibus: sola
inuocatur: sola nominat: una accusat: rea: una arguit
una cogitat: sola laudat: & cum conuitiis colit: & sola
inuocat: & quam: ut Iuuenalis ait. Nos deam facim?
cęloq; locamus. de qua item in eo loco plura dicemus.
Tenorem ductum: inflexum ordinem. & tenacem
legem fati. Et manet parafrasticos idem dixit briseis.
An miseros trislis fortuna tenaciter urget. Nec uenit
inceptis mollior aura meis. Et est peculiaris insanien-
tis mulieris repetitio: cum huiusmodi principio. sic Di-
do ad eneam. Durat in extremum uiteq; nouissima
nostre. Prosequit: fati qui fuit ante tenor. Sex mihi na-
tales ierāt. enumerat quę sibi aduersa ex quo nata ē ac-
ciderunt: mors parentis: & inopia fratris. Sex natales
.i. anni interdum pro nobilitate ponunt: ut Iuuenalis
Palmam inter domias uirtus natalibus equat. Lecta
aut collecta aut lecta ideo: quę nobiles nunq; soli combu-
rebantur sed cum dilectis equis uel canibus: sic illud uir-
gili. ossaq; lecta cado. Arsit inops frater captus mere-
tricis amore. meretrix hęc rodope fuit quā alio noīe
Sappho doricā uocauit genere thracia biadmōis ut. ā.
diximus ancilla & neucratiū deportata postq; a chara-
xo qui uinum lesbium illuc aduexerat redempta fuit
turpissimo q̄estu tantum pecuniarum acquisiuit: ut

Pyramidem extruxerit: ut Plinius: & Strabo referūt.
Erant sane Pyramides haud longe ab urbe memphi
sitę: regum pecunię ociosa. & stulta. ostentatio: quę iter
septem mundi miracula a rerum scriptoribus nume
rant subditq; Strabo: quasi fabulosum quid: q; raptō
calceo: dum se rhodope lauaret: & in sublime ab aqui
la deportato: atq; sup regis uerticem: qui fortē iura di
cebat: dimisso in regis notitiā uenerit: qui tuq; calcei
concinitate: tum rei miraculo motus: per totam regi
onem eam iusserit inquiri: quę eiusmodi calceum fer
ret. Inuēta itaq; rhodope ī urbe naucrati: atq; adducta
regis uxor fuit: qui post mortem maximo impendio
pyramida in sepulchru uxori condi fecit. Alij dicunt
sepulchrum ab amantibus meretrici factu. Herodo
tus commemorat a cheope puella quę iussu patris p
stituebat: pyramida hanc extructam fuisse: ut memo
riam de se reliqueret: & pręterq; q; Amassis regis tē
poribus rhodope floruit: qui multis ānis post eos re
ges: qui istas pyramides relinquerūt in egypto regna
uit: hoc maxime argumento nitit̃ pbare eam ingen
tes opes impudice comparuisse: quę sane rhodopem
transcenderent: non quę ad pyramidem conseruandaz
ascenderent q; memorię suę relinquēdę studiosa: in tē
plo delphici apollinis uerna ad boues torrendos e fer
ro fecerit: offerens ea deo quasi decimā quęlitaz opū
Meretricis amore. rhodopes: quod nomē cum ppriū
foemine est: primam pducit apud gręcos cuq; nō pro
monte ponit̃: illam corripit: ut Ouidius. Qua patet

umbrosum rhodope glacialis ad hemum ποταμῷ πῆ
scribitur a grecis: Factus inops. prodige effusis opi
bus in meretricē: & patrimonio dilapidato: nauiga
tione querit iacturam rei amissę corrigere. Pagit fre
ta. negotiator enim erat: quippe qui uisum lesbium
ex leibo: neucraticum urbem egypciam deferret. Liber
tas & pia lingua. quia pro amore: & pietate in fratrem
ut fidelius admonebat: ita liberius illum quandoq; ac
cusabat. Et particula: hoc loco auctiua est: ut illud vir
giliij: Quorum iphitus quo iam senior pelias: & vul
nere tardus Vlyssi. Interdum &: & iterrogatiua ha
betur: ut illud. Et quę tāta fuit romam tibi causa vidē
di: modo indignatiua ut. Et quisq; numē Iunonis ado
ret: modo confirmatiua ut. Et dubitamus adhuc uir
tutem extendere fatis. Fatigent. turbent: & crucient.
Accumulat exauget: & exacerbat. Filia parua. aut fra
tris: aut certe: quod magis veruz puto: ipsius Sapph⁹
Nou agitur vento. πᾶρά ὃ πονοῖαν cessisse sibi dicit:
nam vnde solatium in malis expectabāt: illic maior
dolor maiorq; cura datur. Carina & vento optie mā
sit in methaphora. Ecce iacent collo. ecce admirantis
particula. ut illud. Ecce trhebatur sparsis priameia
virgo: mouetq; παρὰ τοῦ σώματος ab habitu & cultu corporis:
quando munditijs non vacat: & capilli iaceant sine le
ge sparsi. que duo maxime mulieribus conueniunt:
nanq; apud Salustium Marius sic ait. Accepī mundi
ditias mulieribus: laborem viris conuenire. Sine lege
quia ornandi capitis & religandi capilli nō vna lex ab

Ouidio tradit̃ mulieribus. Lucida gemma. i. anulus.
 gēma uocabulum gñale cōprehendēs pprie quęcunq;
 nec oblōga: nec perforata sunt. Articulos. i. digitos &
 quāq; singulis quoq; digitis anulos gerere mos fuerit:
 tñ eū: q; minimo pxim⁹ est: anulo: peculiariter bono
 rabāt: excipiebātq; semper mediū quasi infamē. Nul
 lū ē in crinibus aurū: p crinali auro discriminabāt s̃cē
 auro mulieres capillos: ūde legimus pro crinali auro.
 Arabo rore. i. mirrha. Hor. in. 3. dic & argute properz
 neerg myrrheū nodo cobibere crinē: & Propertius. aut
 qd orōtea crīes pfūdere myrrha. Myrrha multis lo
 cis arabie nascit̃: stillans ab arbore c⁹ altitudo qnq; cu
 bitos non excedit. Incidit̃ arbor binis temporibus. su
 dat autē sponte: priusq; incidat̃: stactē dictā: cui nulla
 p̃fert̃. h Plinius. alij putāt ladanū dici: Nā ladano ara
 bia gloriat̃. Cor uiolabile. cāz assignat cur sēp in amo
 re h̃set̃: nā & corde molli se cōstare dicit: & item hoc
 a fati datū: & interdum studia in mores conuerti: si
 āte oīa fama: & etas integra iuuenis: eā coepit. Molle
 cor. molle & non durum: ita ut de facili uulneret̃: nā
 duri cordis bi dicunt̃: q; amore non tangunt̃ aut alia
 passione: qd̃ inuit Persius cū dicit. Nec mihi cornea fi
 bra ē Leuib telis. i. cupidieis. Legē dixere sorores. tres
 Clotho: Lachesis & atropos: quę legē nascētib; dicunt
 ut p hesiodi carminia hēmus in theognia

μοιρασθε̃ ἡς πλείστῃν πμῆν πορὲ μῆτιέτα
 3 εἰς κλόθωτε λαχέσιντε καὶ ἄτροπον αἶτε Δι
 δοῦσι θυήτοισ ἀνθρώποισιν ἔχειν ἀγαθόντε κα

b 4

kov Te fila seuera.nā fingunt tres sorores filo vitā no
stra3 disponere vñ Catullus.Currite ducentes sub te/
gmina currite fusi.Seuera.tristia:atq; tetrica:uel q̄ mu
tari non possunt.Siue abeunt studia in mores artesq;
magistras.alia cā cur semp amori vacet: quia plerūq;
studia hominū in mores & artes ouertunt.Molle:n
durum . Cui mirū etas lanuginis.lanugo a lana deri
uari ur̄:& ē primū pubescens barba:& itidē ī pōis lāu
go dī.vt.Tenera lāugine mala.Pro cephalo.excellētiā
formę significat:īsignēq; pueri faciē:quē relictis ppis
amatorib; deę rapuissēt.Cephal⁹ ab aurora amat⁹ fu
it:a qua & munēa hūit iaculū.s.& canē:& cū p estū'ut
calorē releuaret:resedisset ī hūo:aurā captās:aliqs ma
le sedul⁹ ad ciugē timidā retulit:quēadmodū Cepha
lus ī siluis cū aīca osuesceret.Igit̄ īlictis comitib; ī ne
mus frondosū mulier uēit : obseruatura.s.quē nā aīca
uēiret:& virū deprehensura.Aduenienti itaq; marito
fesso:atq; p calorē dicenti:vbi es o mollis aura : postq;
patuit error noīs iocūdī:surrexit : ut ad uirū iret:si agi
tatis frōdib; motu mulieris : uir rat⁹ ferā sonuisse:pe
ct⁹ uxoris iaculo trāsfixit.de Cephalo amato ab auro
ra ad hāc fere snīam phedra scribit ad Hipolytū. Cla
rus erat fili⁹ Cephal⁹:multeq; p herbas Conciderāt il
lo pcuciēte ferę.Nec tñ aurore male se prebebat amā
dū.Ibat adhuc sapiēs a senē diua uiro.Phoebe luna.nā
ut phoebo sol: sic phoebe luna.Iustus erit otinuare sō
nos.dormiet alludit aut̄ ad fatulā Endimiōis:quē con
stat amatū fuisse a luna ī latino monte carię.Erat enī

filii

uenator & studiosus canū: qui per diem dormiens: no
ctū: lucente luna: uenebat: q̄ eo potissimū tpe ferē la
tebris & cauernis egressē: arua & nemora peragrant
latinū montē cū amore Endimiōis lunę obprobrat
leander apud Ouidiū sic dicens. Hanc ego suspiciens
faueas o cādida dixi: Et subeāt aīo latinia saxa tuo. Pl.
tñ in. na. bi. dicit ob id traditum fuisse endimiona ca
ptum amore lunę: quia primus naturaꝝ syderis huius
deprehendit. Hunc venus in cēluꝝ: & Venus ip̄a amo
ris arbitra: formę gratia: hunc in cēlum rapuisset cur
ru eburno: nisi martē uerita esset: qui a formoso ado
lescēte nō tēpasset O nec ad huc iuuenis nec iā puer. Ex
clamatō ī g̃tatē eā: quę & amare possit: & amari: & q̄
plāe sit dec⁹ & gloriā sui t̃pis. Inq; sin⁹. petitio ut lasci
ua & paz pudica: sic facilis: & plēa illecebrarū: quādo si
nō uult amare: saltem pmittat ut amet Oculi roran
tur. suffundunt: & aspergunt. Obortis ueris: & nō fi
ctis: sic ap̄ Vir. Atq; sinū lachrymis impleuit obortis
cōn Ter. d̄ simulatis lachrymis. una lachrymula quā
oculos terrēdo misere uī expresserit. Multa littura: p
litturas urbes lachrymas oñdit. Sic. Quascūq; aspicias
lachrymę fecere lituras. Si tā cert⁹ eras. arguit q̄ amo
ris & cōsuetudis oblit⁹ ī salutata m̄ Pere: quā pdite ama
bat: abierit qm̄ modestius abire debebat: & ip̄a puella
salutāda fuerat. Nō tecū lachrymas nō oscula. q̄ solent
ferre amātes cū iuicē discedunt: nā & lachrymas moe
sti miscent: & oscula repetunt: quę non sibi contigisse
Sappho ip̄atiēter dolet. Sūma. i. extrēa. Iniuria: iūria

b p

illata in coitu. Munus amantis rem turpem honeste
expressit. sic cryssis de glycerio. Si tibi morigera fuit
in rebus omnibus: Et Dido ad Æneam: Aut fuit quicquid
dulce meum. Immemor esse mei. mandatum amori
conueniens. Per tibi per iurantis particula: quæ per se
plerumque plena est: sic Virg. per te si qua est: quæ restat
ad huc mortalibus usque intemerata fides. Numina no
stra. quia potest sunt in potestate musarum: & quia quæ
dictura est: parum credibilia videntur: deos testata est. Nec
me flere diu. quod bene ex discessu phæonis: & rerum per
mutatione: doloris magnitudinem expressit: ita doluit
se dicens: ut poene carens humano sensu: nec flere: nec
loqui potuerit. Et lachrymæ. ex nimietate doloris præ
eocum mouere contendit. Postquam se dolor. qui prius stu
pentibus membris abierat. Pectora planxit. percussit:
quod foeminarum est. Virg. Et tonse pectora palmis.
Scissis comis. & hoc muliebri est: sic de matre Euria
li. Virg. Et foemineo ululat in scissa comam. Non aliter
per affectum apte sumpta comparatio: a matre insolabiliter
merente: atque deficiente mortem adepti filij. Inane exanimum
Gaudet quasi insultans quod & ipsa temere amauerit: atque
per amorem sit oblita pudoris foemineæ: & veluti stulta ex
ululet. An oculos. ut maiore cura languesceret sororem
afficiat: crebro sese oculis eius obicit. Falsa viuit grauis
.i. obiurgatio: quia filij desiderium maritorum sepe le
nire solent: obicit sorori filiam viuere: quasi non habeat egri
tudinis doloris iustam causam: & est deductus color ab illo
Virgilij. Saltim mihi puulus aula luderet æneas: quod te tam

tum ore iſferret: nō equid oīo capta: & deſerta viderer
In idem pudor atq; amor. ſnīa vera & reſpōdens illi:
que alibi legit: quid deceat non videt ullus amās. Tu
mibi cura phaon: vide uehementiam amoris: que vel
nocte qñ oīa qeſcant mulierem magis ſollicitat. Te ſō
nia noſtra reducunt: recti⁹ inſomnia dixiſſet: q inſom
nia pprie amatori dant: curamq; amoris ſp ſequunt
iſomnia: vt ap Terentiū amāti pbedrię ſeru⁹ dicit. ſic
mox te adigent inſomnior Et dido male ſana: & que
ſemp in pectore vltus enēę fixos hēbat: ſic ait. Anna
ſoror que me ſuſpenſam inſōnia terrēt: dicit aūt inſō
uiū: nō quia p ſomnū videt: ſi q in ipſo ſomno tñmō
eſſe credit: & dū uidet poſt ſomnū nullā ſibi utilitatē
vlt ſignificatōem relinquit: ut ſi amator uideat delitijs
ſuis ſe fruētē: aut carētem ſi metuēs fuerit. Formoſo
candidiora die: & affectu amātis: & uoluptate p ſonū
ſūpta: dictū. Illic te iūcio q̄uis regiōib; abſis. In κακό
ζηλον incidit: niſi & libidie & uoluptate imaginaria
quā aſſerūt inſōnia: dictum intelligat. Sic hero ad leā
drum. Forſitan inuitus mecū tñ improbe dormis: Et
q̄uis non uis ipſe uenire uelīs: Et eſt familiaris aman
tis foemine locutio. Longa gaudia: q qd per ſomnum
uidem⁹ cū ſomno & breui tranſit. Sic eadē hero Me
miſerā breuis eſt hęc & non uera uoluptas. Sepe tuos
uideor: enumerat uoluptates amatorū: quas extincta
lucerna fieri l3: ut illud. Extinctam liceat quid ad lucer
nam: ut his lectis: deſyderiū ſui phaoni faciat. uigilāt
Senſibus ora meis. Vide yim amoris: & libidinem

foemineā: qñ sopitis sensibz ora uigilāt. Pudet hic nar
rare si oīa fiūt honesta & multis xbis deducta pifras
imaginari coitus & polutionis foemineę. Oīa secuz q
sole oīa patefcunt: nam nox atra colorē rebo abstulit.
Antra nemusq; peto. a loco cōmiseratōez mouz; q cōscia
fuit uoluptatis pceptę. Erichtho. uenēfica fuit: ut apud
lucanuz legimus: quam sex. Pompeius de exitu belli
pharfalici cōsuluit: nā p necromātiā futura predicebat
eratq; magnaz artiū potētissima: ut q de iferis aīas re
uocaret. Furia q magici artibz hoīes i furias cōuertit
dī at erichtho. quasi cōtētō terre ēpiocōtentio Χεόςν ter
ra. Scabro. aspo. impolito: unde & scabies dicit a cor
poris aspitate. Topbo. genus ē lapidis mollioris: ut q
de facili in arenā resoluat. vnde Ouidius. Et leuibz
tophis: & Iuuenalis. Ingenuuz uiolaret marmora to
phum. Marmoris migdonij. migdonia regio est: quę
& bithinia dicit in asia minore: in qua olim marmor
prestantissimum effodiebatur. Alij putant marmor
migdonium non haberi ex ipsa bithinia: sed potius ex
prochoneffo īsula quę sita est in propontide contra bi
thiniam. Comis ramis: & frondibus. Siluę dñmq; me
umq; appellat amatorem suum dñm: quemadmodū
& dñā dī ab amatore: quę amat. Dos. pretium & p
chritudo. Gramē sic alibi Ouidius. Sepe super stram
foenoq; iacentibus alto: Mixtaq; cum folijs p̄buit ber
ba toy. Lugere uidēt. nisi uident fuisse additum i ca
cozelō incidisset: nam i affectū hūanū migrare diceret
arbores. Sola uiy. solam flebilē auē cantare dicit: cui

frequens est questus: utpote matris: diebus ac nocti /
bus iugiter lugentis mortem Ithys filij: quē dilacera /
uit: & patri Tereo epulādum dedit: ut vlcisceret vim
sorori philomelle turpiter ab illo illatam: qui ea non
contentus iniuria: linguam etiā amputauerat: ne pos
set per vocem facinus aperire. demutati sunt tereus ī
vpupam. Ithys in pbalianum. philomella in lusciniā.
progne in irundinem scđm Ouidium. grēci tamē au
ctores: non philomellam: sed progne: in lusciniā
demutatam referunt: quos in hoc loco idem poeta se
quit: naz mater progne fuit: quod & sentit Varro sic
dicens. lusciola qđ luctuose canere existimat: atq; esse
ex attrita ppgne ī lucta facta auis. Non vltā q p mortē
filij n̄ plen de viro vindictā sūpsit. Alij. Nūc legūt: qa
hoc tpe plāe sit vltā viz: cui snie nos nō accidimus. lu
scinia latine grēce αἰΔον dicit. Hismariū thraicium
est sane hismarus mons thracie. Daulias ales Ithym.
daulias post delphos: ut pote orientem versus: hē vt
Strabo refert Thucidides ī scđo: terre phocidis dicit:
quā olī thraces icoluerūt: vbi tere⁹ is rgnauit: q pgnē
filiā pādiois duxit: quē cū sorore philomella facinus il
lud: quod poetę fabulāt: circa Ithym patrauit: & a mltis
poetaz in commemoranda philomella: auis dauli
as celebrat: tū apud grēcos: tū ap nros. vñ Ouidi⁹ ī ea
ep̄la qua solat liniā de morte diuisi: sic ait. Talis ī um
bris mittis nunc deniq; siluis: deflet thraicium dauli
as ales Ithym. Et catullus de morte fratris ad borta
lem. Semper moesta tua carmina morte geram.

Qualia subdensis ramorum concinit umbris Dauli
 as absumpti fata gemens ithili. Vbi notandum q
 ithylis declinavit nō ithys ithios. Ales ithim ἀναδίπ
 λωσις recte habita ad comparationē auis luctuo
 se. Est nitidus candidus & purus: & est το ποσραφία
 fontis poetico more descripti. Quem supra ramos
 fons facer. nullus non fons aliquid diuinitatis habere
 dicitur & facer esse. Ideo hunc multi numē habere pu
 tant. Aquatica lothos. sic alibi Ouidius. Amnicoleq
 simul salices: & aquatica lothos. lothos: ut tradit Pli
 nius: arbor est insignis in apbrica: quam uocant celti:
 & quanuis sit iam familiaris italię: cum terra mutat
 precipua tamen est circa syrtes: atq; nasamonas tā dul
 ci ibi cibo: nā myrthi mō bacchas fert: ut nomen etiam
 genti terreq; dederit: nimis hospitali aduenarum obli
 uione patrię. ligno colos niger: ad tybiarū cantus ex
 petitur: radice cultellis ad capulos: breuesq; alios usus
 excogitant. Est autem eodem nomine herba in egypto:
 caulis in palustriu genere: si in apbrica a bacchis
 lothi: quibus homines pastos accepi: lothophagi ppri
 dicunt ad quos cu3 apuls9 esset Vlysses socij ei9 gusta
 ta loto quasi priaz obliti: de reditu apli9 nō cogitarūt
 Est & lothos quę dicit faba gręca Vna nem9. magni
 tudinē ostēdit arboris. Formos9 puer ē. narrat quēad
 modū p getē uisus ē ab ea puer: qui miserat9 amore;
 undiq; feruescentē ad leuandam flāmā hortatus est: ut
 peteret sinū leucadiū: & ab actio p montorio dissiliat
 in mare: qui saltus tantum ignē leuaret: quando vim

extinguēde flammę locus ille sortitus esset : & vt ma
gis credat affert exemplum deucalionis : qui illeſo cor
pore cum imenſo amore pyrrhę ſuccenſus eſſet : ſe in
mare precipitauit : ſtatimq; pectora illa pyrrhę : quę tã
tum optabat : contigit. Nunc ignibus equis : ſic Virgi
lius. Non equo foedere amantes . Ambraciis. forma
patronymica pro poſſeſſiuo : & declinatur ambracis .
ados. In epyrrho : vt 'geographi tradunt : iuxta butro
tuſ ſinus iacet Ambrachius : in quo Ambracia oppi
dum . vt Plinius refert Nam Ambracieneſes, epyr
rhi gens fuit : denominata ab ambratia filia Augei : vt
Euaſtichius tradit : vel ab ambraco filio Teſproti : vnde
& regio omnis theſprotia dicta eſt : & ſubdit idem au
ctor apud priſcos ambraciam per . b . & ampratiã . p . p .
ſcribi ſolitũ fuiſſe . Phocę ab excelſo . egreſſos ſinu am
bratio Plinio referre i Ioniũ : excipit leucadiũ litt⁹ p
mōtoriũ leucates : ubi dicit ſerui⁹ fuiſſe tēplum acciaco
Apollini oſtitutũ : & ciuitatē ābraciã : nicopolĩ ab augu
ſto appellatã uictis illic antonio : & Cleopatra . Ab ex
celſo q; leucas mōs ē altiffim⁹ . ſic Vir . Mox & leucate
nymboſa cacumia mōtis . Et formidat⁹ nautis aperit⁹
apollo . Acteuſ . aut littoralē : nã ἄκτις littus ſignificat :
aut acteũ . i . acciacum dicit . n . acteus . a . um . i . atbenienſis
ut illud : Nec uehit actēas ſcythois unda rates : nã acti
ca regio apud priſcos dicta eſt non ſolum atbis . ſed &
actę dicta eſt ut Euaſtichius refert uel ab acteone : uel
ab acteo idigena . Leucadium Strabo ſic ait . Leucas ſu
prioribus annis littus extitit : quę inſula effecta eſt : de

qua laertem dixisse aiunt : munitam solus uicepi ne
riton urbem : littus erat terre : hoc quidem in loco
manu factę excisiones extiterunt . Ita idem Plinius
dicens deinde leucadia ipsa peninsula quondam neri /
tis appellata : opere accolaruꝝ abscissa a continenti ac
reddita uentorum flatu . congeriem arenę cumulatiũ
qui locus uocatur dicretis : stadiorum longitudine tri /
um : oppidum in ea leucas quondā neritum dictum .
Apud eundem Straboneꝝ libro decimo legimus Co /
rynthios cheroneſſi terram iuſta effoſa : Leucadem in
inſulę formam redegerunt : & in eum locum trāſpor
tata nerito : qui fuerat Iſthmus : nūc fretum & curip⁹
eſt pōte iugabilis : mutato nomine dixere leucadem : ſū
pto ut reor a leucate uocabulo . Eſt enim albicanti colo
re petra in pelagus : atq; Cephaloniaꝝ proiecta : & leu
cadi adiacenſ . hīc acceperē nomē leucadii : ut ait Hero
dor⁹ gēs dorica : & a corynthio oriūda . & Thucydides
cas corynthiorum colonia : quorum ager tam extra : q̃
infra Iſthmum : ubi leucas ipſa ſita eſt : quibus in locis
teſte Plinio ſarda gēma iueniē . Hīc ſe deucaliō . deucali
on patruellis pyrrhę fuit : naꝝ ex prometheo nat⁹ ē deu
calion : ex epymetheo pyrrha : q̃ duo ſm fabulas gen⁹
humanum inſtaurarunt : iactis poſt terga lapidibus .
Hanc legē locus ille tenet . Apud eundē geographũ le
git⁹ leucatā hēre phanũ apollinis : ubi ſalt⁹ fiebat : q̃ ad
ſedādos amores ualē credit⁹ : ex quo loco Sappho priā
dicitur ſuperbe ab excelsa ſe deieciſſe petra : ſtimulan
te cupidie : ſic menāder auctor ē : ātiqores & ſcriptoꝝ

non Sappho: sed Cephalum prius saltasse tradunt
pterole captu amoribus. Statius in ultimo sylvarum
scribens epicedion in patrē suū: Sappho innuit defiliū
se in mare sic dicens. Stesichorusq; ferox: saltusq; ígres
sa uiriles Non formidata temeraria leucade Sappho
Genę: Festus pompeius dicit genas. Enni9 palpebras
putat cum dicit hoc uersu. Pandite sub genas: et corde
relinquite somnum: alii eas partes putant genas: que
sūt sē oculis: et sic hoc loco Ouidius. Infano: magno.
Pennas suppone: Alludit ad historiā. Siquidē Strabo
tradit leucadiis morē patrium fuisse: ut in apollinis sa
crificio: noxium aliquem quotannis auertēde deorum
irę gratia: de mōtis specula deiicerēt: eiq; applicitis pē
nis & auibus multimodis: quibus leuari posset: saltus
ipse perinde ac uolatus efficeret: multosq; circūstātes
cadētē paruis excipere nauiculis & p uiribus cōseruatū
ext fines emittere incolumen. Chelym: est pars cytha
rę scribit q; per. ch. í prīcipio & ultia. y. dicitur a uerbo
Χῆλῶ quod lego significat. uel quoniā a corio testudinif
qui gręce Χῆλῶνι dicit a qua fabricata est. Phoebos
nam & Phoebus cytharas habuit a Mercurio. Vers9
.i. epigramma. Vnus & alter: distichon significat. Po
fuit sic Ouidi9 ut dixim9. Dat notā phoebo lesbif ama
ta lyram. Cur nunc acciacas. obiurgatio in phaonem:
qui magi salutaris esse pōt q̄ salt9 acciac9: modo rede
at: nec item sit apollini cōcessurus dignitate formę. Ac
ciacas possessiū ab actio. Iuuēal9. Mœsta nec acciaca
tulit Cleopatra caria. Titulū cām: & nomē: q; dubitat

eū p amorē & illecebras reuocari posse: monet ut for-
 midet inuidiā quā sibi conflabit: si fuerit causa mortis
 puellę: tum igeniosę: tum cū misere amātis. Pectora.
 sępe mētionē facit eius ptis: quā nouerat placere ama-
 tori. Plectra. plecty gręce: latine pecten. sic Virg. Iaz
 pectine pulsat eburno. deducit plecty απλεττω qđ
 est pcutio: inde & πληετρον gręce latine plaga. Mu-
 ta dolore lyra est. Cū cythariste canūt utriusq; manus
 fungūt officio: dextra plectro utit: & hoc foris canē
 dī: sinistra digitis cordas carpūt: & hoc est itus canere:
 ut Pedianus ait. Les bides equoreę p αναφοραν. i. repe-
 titiōnē affectū mouet. sic Virg. Euridyce uox ipsa &
 frigida lingua. Ab miserā eurydicē lingua fugiēte uoca-
 bat. Eurydicē toto referebāt flumina ripę. Acolia lyra.
 exponūt quidā Διαλεκτω qđ colia usus sit: quoz snie
 accedit Acron exponēs illud Horatii ī carmibz: colie
 fidibz puellę. Nos aut sequētes sniaz Dionysij sic di-
 cētis κειθεν Δαίο λίαν αναφάινεται ούρεανήσων
 λοεβον τένυνχόροιο και ī μερτησ γενελοιο. atq;
 euflachij cōmentatoris eruditissimi: dicimus les bon
 & tenedon colias fuisse isulas: atq; hoc loco colia lyra
 dicta: qđ Sappho les bia fuerit: & subicit Eustachius ex
 snia nobilissimi geographi: oēs qđ ex Isthmū pelopō-
 nesiacū: pręter athenienses: megarēses: & dores qđ erāt
 iuxta parnasū: aeolos appellatos: adeo late colica gens
 patebat: unde & sepissime pyndarus: quis dorice scri-
 bat: colicam suam cantilenam dicit. hi colēs qui in eu-
 ropa sunt ab colī filijs denominati fuerūt. Sed qđ asiaz
 colunt aeolensium: qui in europa sunt coloni fuere: &

nō solū coles ab eoli filijs dicuntē. si q̄ fuerint gēs uaria
 & ex multis natioibz mixta: nā & αἰώλον uariū signi-
 ficat. Ingenio uires. Sic p̄ptius. Ingeniū nobis illa pu-
 ella facit. An. dubitantis pticula. zephyri uētus ē occi-
 duus: qui latine fauonius appellat. dī aut zephyrus
 q̄ si ζοηφόρος uitā ferens: uel q̄ fert quę sūt ad uitā:
 eo sane plantę oēs germināt: & pullulāt. uel dī zephy-
 r9 παρὰ τὸν ζοφόν. i. a tenebris. ab occidua. n. pte flat
 uētus hic. ferūt referēt: παρὶ χησῆσ. i. anominatio:
 Assonāt. n. si p̄ ferūt: & referūt: uotiua. dicūt quę uoto
 suscepto soluūt. Ven9 orta mari. ex testiculis coeli: &
 spuma maris: nata ē uenus: q̄ a facto ipso ἀφροδίτη
 dī: nā ἀφροσ spumā significat: appellat itē cythera: q̄
 primū appulerit cytheris & cypris: q̄ ī cypro nutrita
 fuerit. Cupido. amoris deus: & ueneris filius: quā du-
 plicē tradit Apulei9 ἡσδὲ fere x̄bis. bero ad se natantē
 leandz: ut mare itrepidus itret: alloquit dicēs. Quid ti-
 meas nō ē? auso ven9 ip̄a fauebit. Sternet & x̄qreas x̄q̄
 re nata uias. Pelasgida Sappho. grēcā simpliciter q̄daz
 itelligūt: ignorantes les bon prius pelasgiā ut Plinius
 tradit & strabo appellatā. Fuerūt. n. pelasgi inops ge-
 nus hominū errantiū: qui p̄ uniuersā fere europā erra-
 uere: Vnde in naturali h̄istoria hēm9. Pelasgos quoz
 dux fuit euāder litteras in Italiā adduxisse. & A. geli9
 in noctibz atticis. arūcos. Sicanos. & pelasgos primū
 coluisse Italiā dicit. fata petant aquę quod tandē fecit
 ut supra docuimus.

Georgius Alexandrinus Antonio Chronico. Sal.

c Vm forte superioribus diebus apud bibliopolam: unum
ex his Plinij voluminibus offendiſſe: quod iſtic: ut corrector
pſat: erudita quadam diligetia: & doctorum conſilio:
iſpreſſa fuerunt. Illud pſatione iſprimis motus: reuoluere
coepi. Ita demum quamquam reſiſtiturus: ut eam deſiderare. Sed
dum tumultuariam operam in eo legendo iſumo: i errores: & plu-
rimos: & grauiffimos incidi. quos cum nimia diligetia:
tamen temerario: & iſpudenti conatu: factos deprehendi.
Nam dum grammatice cuiusdam leui & iſproba emendatione
contentus eſt: ſuoque iſterim nimis ingenio fidit. nunc ueram
lectionem deprauauit. nunc in falſos: aut pueriles & tanto
ſcriptore indignos ſenſus: quos librarioꝝ uitio conſuſa:
intelligi uix poterant: demutauit. Quam rem: cum amici
& uiris non indoctis: oſtendiſſem: uitiaque adeo manife-
ſta forent: ut quid contra diceret: aut quo pacto defen-
di poſſent: plane ignorarent: hortati ſunt: ut pauca: de
multis: ad te mitterem: correctori oſtendenda: ut ſcilicet
dici poſſet: qua ratione: qua ue auctoritate: iſti uiri fre-
ti: ſic imprimi: non ſeruata priſca & frequenti lectio-
ne iuſſerint: Vix enim credere poſſumus: duos eru-
ditos uiros: & ueritatis: tam græce: quam latine aſſertores
in turpiſſima errata fuiſſe prolapſos. Vale Venetijs
pridie Kal. martijs. M. cccc. lxxi.

i Giſt libro aperto iſ mihi primus locus occurrit
ubi ſitum iſtrie: liburnie: atque dalmatie explicat:
deprehendique ſtatim: & indiligentie: & rerum ignora-
tionis: erratum. Nam dum uel ingenio ſuo ꝓſu: uel

Strabonis & Ptolemei geographia contenti: quę Plinius particulatim: atq; minutatim magis describit: potius libenter ignorare uoluere q̃ ab alijs diligenter: ut ueritatem assequerent̃: percontari: corrupto exemplari: quod integrum: & uerum hoc i loco habebat̃: ignorasse mihi uident̃: quid sit fanaticus sinus: quę panati cum scribunt: Cum paulo infra legamus. Fanates a quibus sinus nominat̃. Sed hoc nō admodum graue. Quod uero sequit̃: grauius: nec a bonis: litteratisq; uiris: dissimulandum: uel contentiose defendendum. Legit̃ paulo post sic. Insule eius sinus cum oppidis: preter supra significata. Absyrtium. Arba. Tragurium. Issa. Pharos. Paros ante. Hic non modo uerba mutata: sed situs ipsius ratio omnis confusa est. Nam prior ad hunc modum: & uera sic est lectio. Insule ei⁹ sinus: cū oppidis: preter supra significata Absyrtium. Arba. Crete. Chissa. Portunata. Duplex enim Traguri⁹: qđ isti ponūt: nec prisca scripserūt: nec presentes nouerūt. Et pharos: q̃ añ paros: ut ex libris Strabonis: portunata: scripserūt. Ea est quę in fine libri a Plinio Pharia nominat̃. Contra dalmatiam & iader posita quam nunc uulgo Leisnam uocant. Esto hec ignorauerint: Neq; enim ut pfati sunt: omnium locorum nomina minute & inquirere: & tenere licuit. Ast illd̃ in primis cauendum erat: ne a uiris tantę eruditionis uera lectio corrumperetur. Quare ut enucleate magis rem explicemus: Sinum fanaticum cum accepit⁹: qui a pola colonia iaderam usq; diffunditur: hunc nostri temporis nautę Quarnarium uocant. i quo isule

suprascriptę: frequentes habent accolas: ex quibus co-
 gnoui chissam eam esse: quę nūc pagus dicit: extareq;
 vestigia quedam urbis: quaz uetere vocabulo chissam
 dicunt. Arba priscum nomen retinet: & absyrtium.
 Quāq; Iacobus angeli: in transferendo Ptolemęo:
 ab forum dixerit. Portunata ea est: quę Viglia a nobis
 appellat. In issa item fallunt: quā duplicem ponunt:
 & hoc sic esse: ex Plinij uerbis conicimus: & ex dalm-
 tarū non indoctorū sermone accepimus: & ex ea tabel-
 le parte: qua nautę freti pētißima quęq; adriatici sin-
 pernauigant: quali oculis ipsis spectauim⁹: quę oīa a
 diligenti censore indaganda & pertractanda erāt: cui
 turpe fuit eius regionis situm ignorasse: qua italię finī-
 tima habet: & locorum nomina tum duplicasse: tum
 temere inuertisse. Et quia Strabonis meminimus id
 subiungimus quod Antonio leonardo uiro integerri-
 mo: & in geographia per tabulas exprimenda: peritissi-
 mo: priusq; a nobis istuc abiret. dixi partem illyrii:
 atq; dalmatię a tāto auctore taceri: nisi forsan dimidia-
 tus codex habet. Interlegenduz vero vel potius inter-
 querendum: inuenimus in septimo libro chilonis prę-
 ceptum: immutato uerbo: infra dignitatem philoso-
 phi legi. Hoc est Comitē gr̃is alięi: atq; litis esse spō-
 sionē. cur non miseriam! ut veteres codices habēt: quan-
 do nec semp sponßionem es alienum: atq; lites sequāt.
 Cūq; is vel gręco prouerbio primum felix celebret:
 qui nemini quicq; debeat: εν δαϊμων πρωτον μεν
 ομηδενι μηδεν οφειλων quasi eum ifelicem signi-
 ficet: qui es alienum conflauerit. Et Martialis diuti⁹

litigautem: quum incertus exitus caesarum sit: mise-
rum: hoc epigrammate dicat.

Lis te bis decimę numerantem frigora brumę
Conterit una tribus gargiliane foris.

Ab miser & demens uiginti littigat annis

Quisq; cui uinci gargiliane licet.

Sed me magis mouz q̃ pro miseria sponsionem fece-
runt cum dictionuꝝ litterę plurimum inter se differant
nisi forsan: quis horum sensus uerborum foret: igno-
rant: quod admodum puerile esset. Rursus in eodem
libro quatuor litterarum gręcarum hoc est. ξ. θ. φ. χ.
inventionem in palamedem legimus. Simoïdem x̃o
totidem litteras post eum inuenisse hoc est. υ. ζ. κ. ω.

Nos contra de. υ. sentimus quam litteram philostr-
tus in heroicis: in ea contentione: quę inter vlyssēm &
palamedem orta legitur: a palamede inuentam innu-
it. Cuius scriptoris uerba in latinum ut potui traduxi
Cum olim in contione achii. Forēt atq; ex solito mo-
re grues uolarent vlyssēs in palamedem suspiciēs ait:
grues testes achiiuos uocant: quod ipse litteras inuene-
runt: non autem tu. Ad hęc palamedes lras ego nō in-
ueni inquit: Sed ab ipsis inuentę sunt lre: & enim hęc
iam diu in antris musarum latentia tali homine indi-
gebant: Dei utiq; talia per homines sapientes demō-
strant. grues igitur non uindicant sibi litteras. Sed or-
dinem hunc sequēdo nolant. υ. imitari grues dum uo-
lant a scriptoribus memorię traditū est: & nobis quot-
tidie ante oculos offert. Martialis quoq; valerius in
xenijs: ad hoc alludit i. s. x. l. b. u. s. de gruibus loquēs.

Turbabis uersus nec littera tota uolabit.
Vnam perdideris si palamedis auem
Quam litteratores quidam pro palamede: Diome-
dem legant. Ad hanc fere sententiam Lucanus ait.
Strymona sic gelidum bruma impendēte relinquūt
Poturę te Nile grues: Tum infra
Et turbata perit dispersis littera pennis.
Notauimus item. quod ī octauo libro: ubi de crocodi-
lo narrat bis censoribus: adhuc modum impressum
est. Quū & gens est huic beluę aduersa in ipso nilo: &
in interiore habitans nitria ab īsula in qua habitat ap-
pellata. Portentosum animal: portētoſa & uerba sūt.
Nam dicant quęſo: ubi nitriam īſulam in nilo inue-
nerunt: & cur non potius sic correxerunt. Quin et
gens hominum est huic beluę aduersa in ipso nilo. tē-
tyrij ab īsula in qua habitant appellata: Id quod tam
aperte in libris medicinalium ipse auctor manifesta-
uit: quam hi priorum immemores poſteriora non ob-
ſeruarunt. Sic nempe alibi legimus apud eundem.
Nam in īſula nili tentyrij naſcentes: tanto ſunt cro-
codilis terrori: ut uocem quoq; eorum fugiant. Quid
non apud Strabonem legitur? Tentyritas Romę cū
Crocodilis in piſcina pugnaffe: ſibiq; obediētes habu-
iſſe huiusmodi feras: cum magna ſpectatorum ad-
miratione. In nouo autem libro: pro alutario. Luta-
rium quaſi a luto dicatur formatum eſt: cum ab alu-
ta: ex qua mollius calciamētum fit. auctore Feneſtella

nomen hic piscis habeat: & ut idem Plinius scribit paulo infra sic scriptum est. Marcus apicius ad omnem luxum ingenium maius in insectorum garo: nam ea quoque res cognomen inuenit necari eos præcellens putauit: atque e iecore eorum alecem excogitare prouocauit: Sociorum garo antiqui codices habent. non insectorum: Et Martialis valerius in xenijs de sociorum garo distichon inscribit.

Expirantis adhuc scombri de sanguine uiuo

Accipe festorum munera rara garum.

Et Seneca. Quid illud sociorum garum? erat enim cognomen inditum garo. Sed in .x. ita peruertere ueterem & integram lectionem. Viri non illitterati. cuius nomini parcimus. secuti errorem ut nec quid Plinius sentiat: nec quicquam de historia Otbonis: & vitellij: cognouisse eos coarguam. Sic namque: tum indocte: tum temere. quod uere scriptum fuit inuersum est. Veneremur in italiam Bodriacenses bellis ciuilibus transpadum externæ & nouæ aues: ita enim adhuc uocantur. Plinius uere: & latine locutus est ad hunc modum. Veneremur in italiam Bebriacensibus bellis ciuilibus transpadum externæ & nouæ aues: Sed bonus ille uir primus: tum hi plane nescientes quid bebriacensibus significet barbarum & insipidum uerbum bodriacenses supposuere: Ad quod uerbum refutandum iam Plinij uerba enarrabimus. Bebriacensibus bellis ciuilibus ideo dixit quod bebriaci: quod oppidum inter cremonam & veronam

litum ē : uitelliani milites contra othonianos : subsistē
te Brixelli othone: pugnaverunt auctoribꝫ Suctonio
Cornelio tacito: atq; plutarcho: & in numero m̃p̃itu
dinis: bellis ciuilibꝫ dixit. qđ bis tacito referēte pugna
tū ibidē sit. Transpadum aut: quia ager ueronensis &
cremonensis in trāspadanę regiōis mediterraneo po
nat̃. At scio dicēt quid hic locus: cum auibus nouis &
inuisitatis: his ego respōdeo: ex historia cornelij . eo die
quo Bebriaci certabat̃ auem: iūsitata facie: apud regi
um lepidi: celebri luco consedisſe in colle: ut memorāt
nec̃ deinde cētū hominū: aut circumuolantium alituꝫ
territam: pulsamue: donec Otbo seipse interficeret̃.
Rursum cum uiolarum genera scribit: originem uer
bi a gr̃ecis litteris falso deduxere: Nam sic impressuꝫ
est. Ex ijs uero quę sponte apricis & macris locis pro
ueniunt purpureę latiore folio statim ab radice carno
sa exeunt: solęq; gr̃eco nomine a ceteris discernunt̃ ap
pellatę: ita ut ab ijs b: acithina uestis. Ianthina scriben
dum erat: a uiolis: & a flore deducto nomine. ἰὼν
& .n. gr̃ece uiolam ἀνθος flos quasi uiolatus flos:
quod & Martialis in epigrammate sic confirmat
dicens:.

Coccina famosę donas & ianthina moechę
In qua dictione paulo post ductus eadem ratione er
rauit: Nec minus cum lini culturam tradit: diuidens
genera: & qualitates herbę huiꝫ atq; terraz. Accusādꝫ
est: qui pro tomēto tormētū formari iussit. Nā hęc ē

lectio. Nullum est candidius lingue similius sicut in
culcitris præcipuam gloriam cadurci optinent gallia-
rum. Hoc ad tormentat pariter inuentum. Tomen-
ta faciendum est: non tormenta: quando apud Varro-
nem sic legimus. Postq̃ transierūt ad culcitra: quod
in ea sagus: aut tomentum aliudue quid celabant ab
inculcando: culcitra dicta. Virgilius quoq; in priapea
Tomento cytharæq; tensiorem dixit: & quia undiq; ad
ista confutanda: præsto sunt elegantiæ scriptorum dicta
Martialis distichon apponemus.

Tomentū concissa palus circense vocat̃

Hec pro lingonico stragula pauper emit?

Quid non Seneca in libro de beata vita sic ait: Nibi-
lo miserius ero: si laxa ceruix mea in manipulo foeni
acquiescet. Si super circense tomentum per sarcinas
ueteris linteï incubabo. Et quanq̃ horum probata
alioquin habeatur eruditio: in plurimisq; diligentes:
& sollertes fuerim. tamen optarem p̃sedulum & per-
sam Plauti comoedias ab his ita perlectas fuisse: ut
quæ Festinus poeta: & vetustæ maiestatis exemplum
tangit: obseruauissent. Nam nisi ego fallor sollita: &
frequens mutanda non erat hæc lectio. Lautissima
apud priscos vina erant miro odore condita: ut appa-
ret ex Plauti vetere fabula: quæ persa inscribit̃. At hic
myrrhæ odore odita quasi myrrha vinū om̃edet: corre-
xit: ṽp̃ magis deprauauit. Id qd̃ quū ex euāgelio Mar-
ci apparet: qui domino in cruce pendentī murrhatum

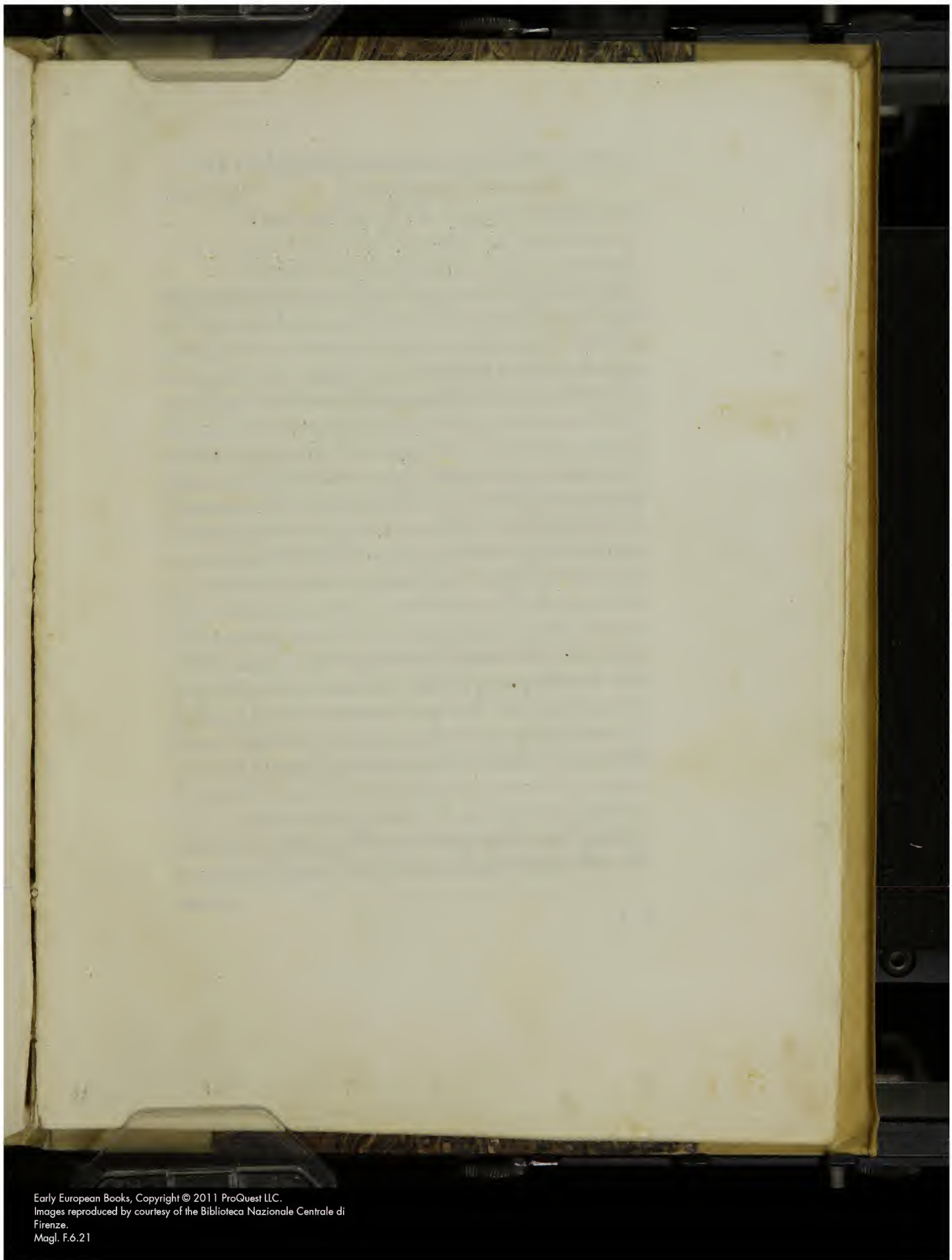
uinum ad tormentum datum scribit: tum ex ipsis
Plauti uerbis apertissime constat. Sic enim in persa
Tboxillus seruo mandat. Cōmisce mulsum struthēa
collutheaq; appara bene ut instruthijs concaleat & ca-
lamum iniice: iam pol hic aderit credo cōgerro meus
Nulla hic myrrhē mentio habetur O bone censor:
qui putauisti a myrrha murinam deduci pessime in-
telligens: quę pseudulus a Carino de Simia homine
suppositicio: ut maiore cum astu fraus balioni fiat
queritat. Quod si opus ut dulce promat indidem ec-
quid habet? tum Carinus. Rogas? murinam passuz
defrutum: mellinam mel quouis modo. in qua dicti-
one requiro: tum prudentiam: tum diligentiam grę-
corum eorum: qui te iunuerunt: Nam hęc dictio per
.v. & unicum. r. scribitur in hac significatione: & gręca
est: Iulio Polluce teste in libris quos de rerum uoca-
bulis ad commodum Cęsarem scribit: & Pompeius fe-
stus non nulla de murina cum pro uino accipitur scri-
bit: quam eandem Gellius in noctibus atticis: & Mar-
cellus murinam & murinulam per diminutionem
dicunt: quanq̃ aliud sit hęc murina a mura siue mu-
rino: quę uocabula apud Plinium Martialem: atq; Iu-
uenalem sepissime leguntur. Quare miro odore nō
myrrhę & myrina non murrhyna consilio sapientissi-
morum: & eruditissimorum hominum scribendum
erat. Deprehendimus etiam frequentissimum erra-
tū in quinto tertio decio: quarto decio sexto libro: & se-
ptio ubi prisco & fideli xbo eraso falsū: & quale rō eo-
rū dictabat supposuere: adeoq; turpe ē ut nihil pene

in litteris diligētiē hos habuisse facile oēs cognoscere
possint. Nā male vno &bo accepto mltā pturbāt: atq;
cōfūdūt: q̄ apd' varios poetas: & historicos legi⁹. adco
nocet latinis lris: verēq; intelligentiē uerbum vnu; ma
le positum: pro citro enim arbore nobilissima quē so
la apud atlātem montem ī mauritania nascit⁹: adcoq;
romanis grata & insano pretio empta fuit: vt in ni
miam romāorum luxuriam profusaq; in re tam hu
mili patrimonia non solum poetę: sed omnes scripto
res declament. Cedrus consilio cōmēdationeq; horum
impressa est: cum in ueteribus codicibus: & apud egre
gios scriptores citrum legamus: qui error cum asser
tores habeat duorum excellentiū poetay auctoritate
redarguet⁹ apud Martialē in xenijs: duplex habemus
distichō ad hūc modū īscriptū: Mēsa citrea. Tū & sus.
Accipe foelices atlantia munera siluas
Aurea: qui dederit dona minora dabit.
& rursū de mensa acerna.

Non sum crispa quide; nec siluę filia maurę
Sed norant lautas hęc mea ligna dapes.
Lucanus item peculiarem maurorum siluam dicit
lauticiā romāoy in citro & epulis ab aphrica quęsitis
his versibus accusans: tantum maurusia genti.
Robora diuitig: quarum non nouerat vltum.
Sed citri contenta comis: uiuebat & umbris
In nemus ignotum: nostrę venire secures
Extremoq; epulas mensasq; petiuimus orbe.
hī loco mltā reticebī⁹: q̄ alibi de hac arbore legi⁹ quā
do satis duplici auctoritate sententia nostra cōprobat⁹.

Aliud quoq; me offendit quod quū olim mantue pu
blice legerem allato eo Plinio quem grammaticus q
dam aliogn nō indoct⁹ correxisse gloriēbat^r cōfutaui
a stātibo uiris clarissimis. Nā ī quarto decio sic hi hoīes
īpresserunt. Is & fortunę caluę īstituit farris torrendi
ferias. Ostēdāt quęso uiri pręstantissimi & latine ma
iestatis uindices: quā fortunam caluā numa coli iusse
rit: & cur fortunę caluę farris torrendi ferię ascribāt^r.
Hoc ego nec ī romanorum problematibus apud plu
tarchū nec ī pompiliū, vita apud hūc: aut apud nostrū
liuiū me legisse memini. Sed fornacalia dies festos fu
isse tempore q̄rinaliū Varro innuit: & nobilis poeta
ni fastis uersu egregio duobus in locis narrat. Pompe
ius item festus sine controuersia idē sentit: qui sic ait.
Fornacalia ferię īstitute sunt farris torrendi gratia:
qđ ad fornacem quę in pristinis erat sacrificium fieri
solebat. Numam quoq; auctotem hāz feriarū fuisse
scribit. Quāto itaq; meli⁹ nos sentiamus: q̄ fornacalia
legimus q̄ qui fortuna caluę scribūt: quis nō vel indo
ctus dicet? Et sane ut liberius loquar errores pudēdos
& temerarios fecere qualis ille est: quem in trigesimo
primo notauimus: id quod arguit andronicum thessa
lonicēsem pręceptorem nostrum hos mīme iuuisse.
Nam is quum olim theocritum bononię mibi inter
pretaretur de crathide ea exposuit: quę in Plinio iam
legeramus: moxq; a Strabōe tractata inuenimus: &
crathim fluium dici: non catharim. Sed ut puto grę
culus aliquis: ex nostris dico: quos ubiq; gręce nugari
audimus: ad candorem respiciens. catharim & cathari

Imprimi iussit. Sūt eui3 hęc Plinij verba: Theophras-
tus in thurijs catharim candorem facere: Sybarim ni-
griciem bobus ac pecoribus: quin & homines etiam se-
tire differentiam: Nam qui sybarim bibant nigriores
esse. durioresq; & crispo capillo: qui ex cathari cādidos
mollioresq; ac porrecta coma. Crathim & ex crathi
de vlt crathi scribendum erat. O nostri temporis Ari-
starcho: q mibi in tanto munere obscuro ut pace tua
dicam immemor & parum diligens videris. Quod si
nobis a lectionibus publicis ocium for3: multa sese of-
ferant: quę copiosius refutarem: quanq̃ pauca quędā
in trāscursu dicam: super quibus plura & longius re-
petita disputant: quū litteras abs te accepero: quas
in tanta re uehemēter expecto. Emporeticam chartā
non amphoreticam scribere debeant. Inconstātesq; &
immemores sunt qui inuentionem spherę nunc in at-
lantem: nunc in anaximandrū referant. Quid de. Adi-
alicij coena sacerdotij dicam! Quādo coena hęc & adi-
tialis & adipalis dicat: & quod. Chalbani: & nō gal-
ban9 i theriacis Nicādri legiūt. Socordes quoq; agnos
ex ista emendatione legi: quos antiqui cordos vocabāt:
Sed iam finem faciam plura dicturus cum epistola
tua ad nos venerit. Vale. Venetijs. Kal. Martijs.
.M.cccc.lxxi.

Ad Lodouicū Gonzagam illustrissimū mantue
principē. Georgius Alexādrin⁹.

q Vum intelligaz. P. ilp. te antiquitatis & ama-
torem & studiosū. conari item pro viribus ut
Virgilij poetę præclarissimi opus in priscam
illam: & integram redigat scripturā. Aggressus nunc
id sum: quod iam pridem mente tractarā quorūdam
refellere cōmentariorū errores: qui temere: ac falso de
orthographia præciperēt. Ad quā rem et si acuto inge-
nio. sūma doctrina. plurimaq; & diligēti lectiōe opus
sit: tamen veritus: ne si in illoꝝ scripta incideres: simul
cū illis errares. Et dum cupis librarioꝝ vitio mēdosū
opus emēdatū facere: magis scripturam puerteres: ac
deprauares. Institui non silere diutius: sed opem aliquā
isti tuo pulcherrimo istituto afferre. laudāus nimirū
es princeps illustrissime non mediocrit⁹: qui nō solum
ciues tuos dū viuūt extollas: s; mortuos in nomen: ac
dignitatē pristinaꝝ reuocare studeas. Eos itaq; a nobis
errores annotatos: quos ad virgilianā scripturā ptinere
existimaui⁹: ad te mittim⁹. Multa enim aliter esse:
q̄ quidā publici litterarū censores præcipiāt: et ab aliis
didici⁹ & ipsi Marte nrō iuenim⁹: & qñq; docui⁹.
Sed cū hęc: ut cōi vtilitati cōsulam⁹: magisq; discutiēde
veritatis gratia: q̄ litis faciam⁹: & si honestissima esset
de litteris cōcertatio: neminē tamen noīabim⁹. quare
irasci nobis nemo poterit: nisi qui ante de se uoluerit
cōfiteri. Sentētię prætea opinioniq; nostrę nullā postula-
mus fidē adhiberi. Sed his auctorib⁹: quoꝝ dicta affe-
remus.

Hybla

Hybla aspirationē ante y habet. & est ciuitas sicilię mel habens optimū prout Plinius & Strabo testant. Plinij Strabo
Martialis quoq; de melle hyblaeo sic loquitur. Cum dederis ficule mediis de collibus hyble. Cceropios dicas tu licet esse fauos. Sed nec ē hybla pars attice regionis: ut quidā dicit: nec illud mel atticū quodā celebratissimū hybleū dicebat: si hymettiū. est enī hymettus mons iuxta athenas: vnde mel veniebat laudatissimū: qđ idem Martialis affirmat sic dicēs. Hoc tibi thescipopulatrix misit hymetti. Pallados a filius nobile necstar apis. Aracynthū nō attice nō arcadie montē: nō boetie dicūt Plinius & Dionysius libycus: sed etolie. Mart. Plinij Dionys.

Mel hymettū

Hymettus

Aracynthū

Aetna

Aetna atheniensē significat: nec descendit ab aethiis dos. qđ secūdū. t. aspiratū habet: sed ab aete. prius enī atticā regionē aeten dictam lycophron gręcus poeta: apud quem castor & polux ἀκτέων λύκοι appellant inuit. Eustathius etiā thessalonitēlis idem cōfirmat huic quoq; sententię accedūt Plinius in tertio naturalis historie libro. et. Agellius in noctib9 atticis. Ouidius idē in primo metamorphoseos de parnaſo sic loquēs dicit. Separat aonios aetis phocis ab oris. Vult enim parnaſū mediū esse inter boetiam & athenas. Apud eundē phyllis dolens sero demophoonta athenarum regis filiū ad se redire sic ait. Luna quater latuit toto quater orbe recreuit. Nec vehit aetęas lithois vnda rates. Aetēū igitur aracynthū aut atheniensē est intelligendū: quasi p simplicitatē dictū rusticā: aut littoralē cū & ἀκτὴ littus dicatur. Petala a nostris folia dicta nondū legi. apud autem gręcos frequēs est hęc dictio. E. J. Plinij Agell. Ouid.

Aetna

Petala

Satis ipe ite dictū est pierides a pieri filiabus deuictis
 nomē hoc sibi traxisse: cū in hesiodi theogonia legat
 ex ioue & mnemolyne musas ī pieria natas. Idē quoq;
 in principio libri georgicoꝝ a pieria musas uocat: qđ
 cōmētatores oēs exponētes addunt a pierida pierides
 dictas. Crater non α κρατῶ ut nouus quidā interpres
 existimat: sed α κερῶ qđ ē misceo deriuari Eustathi⁹
 et reliqui grēci pariter: & latini docti fatent̃. preterea
 si a κρατῶ fieret crater primā corripet: sed cū eam p
 ducat noua hęc est irridēda deriuatio. Qui dicūt nēctar
 dici a latinis murina: nō bene sentiūt cū ex hoc Marti
 alis disticho murina uasis genus intelligat̃: tale est enī
 distichon. Surrētina bibis: nec murina dicta nec aurū.
 Sume dabūt calices hęc triuina suos. Lyctius cretēsis
 ab urbe lycto deriuat̃: est enim apud Homerū lyctos
 urbs crete c habens ante t. vñ apud Virgiliū legendū
 est lyctius egon: nam si a lycia fieret hoc possessiuū cor
 riperet primā: ut alibi. Vñ quē licyos fidūq; uehebat
 orontē. Antigenes nomen est pueri rustici apud theo
 critū: qđ autē fuerit nomen choraulis amati a virgilio
 non legi. Dicitur apud grēcos θαλεια musa & θαλια
 vna gratiaꝝ: sed accentu differūt cū p musa in antepe
 nultia: p gratia ī penultia ponat̃ accētus: & scriptura
 ut patet. Silen⁹ cū a grēcis scribat̃ σῆ ληνος. nō pai ū
 miror illoꝝ stulticiā qui p γ scribi posse putāt sylenū.
 Pasiphe p iota nō p γ apud emēdatissios grēcoꝝ legi
 codices πασιφάν. Cortyna urbs crete quē a grēcis
 gortyn gortynos & gortyna dicit̃: ut habet̃ per Eusta
 thium γ habet post t non i ut is pręcipit: qui poetam

Pierides

Crater

Nectar

Lyctius

Antigenes

Silenus

Pasiphe
Cortyna

Phaetgo

Libethra

Caucasus

Oeta

Aeeta

Erces

Hylax

Hylactor

Cyrnus

Cinna

Anser

Opilio

Tmolus

p̄clarissimū ab illitteratoꝝ agmīe vīdicare conat̄ mu-
tatur a latinis in hac dictiōe g in c. Phaeton a & e sepa-
ratis habet: nec est ae diphtong⁹ th quoq; aspirat̄: qđ
quidā cū de orthographia p̄cipet p̄terminis. Libethra
apud Lycophronē poetā p̄clarū mōs videt̄ esse mace-
doniē. habēs ad radices p̄pleā fontē. vñ musē dicunt̄
libethrides aspiratū th habet hęc dictio qđ virgiliang
scripturę cēsores ignorāt. Cū apud grēcos κάυκατος
legat̄: quis sane mētis aspirationē secūdo c addet. Cau-
casus igit̄ qui sapiet nō cauchasus dicet. Oeta mons
in quo sepultus est Hercules p̄ oe diphtōgon scribit̄:
nec t aspirationē habet: dicit̄ grēce οἰτη Aeeta pater
medeę solis filius: & pseidos nymphę ut ī theogonia
habet̄ hesiodi p̄ ae diphtōgon in prima sequente e scri-
bitur: nō autē p̄ o & e sepatus: ut quidā cōmentat̄ int̄
pres hic. ut idē refert Hesiodus erces fuit frater & ex
idia medeā genuit. Hylax melius p̄ x q̄ p̄ s in fine ut
faciat genitiuū hylactois. vnde & hylactor nomen est
canis apud Ouidiū. Cyrenus dicerē ego nō cirne cor-
sicā insulā cū apud Strabonē Dionysiū ptolomeū &
Eustathiū κύρνος legit̄ nō κύρην. Cinna & anser
poetę fuerūt quoz̄ meminit Ovidius in tristib⁹ sic di-
cens. Cinna quoq; his comes est: cinnaq; pcacior anser
Cū dicim⁹ Vpilione p̄ opilione hęc mutatio l̄rarū
est latina. ut Prisciano placet: tanta. n. est u & o litteraz̄
inter se cognatio: ut sēpius altera ponat̄ pro altera.
Tmolus mons est cilicię: nec inter t & m vnq̄ sumit
i ut quidam tradit nam qđ ait Ovidius. Deseruere sui
nymphę vineta tmoli. Spondeū in quinta posuit sede

L. p. 15

Ovidius
Suidas
Dionysius
Ptolemaeus
Eustathius
Ovidius

Drif

Ou.

Vigo.
Sua
Dion
Eusta

Ph.

Eusta

hesio.

eusta.

pro datvlo pducēs a nālirer breuē ppter sequētes cōso
nātes: q̄ figura apud grēcos ē usitatissīa: & a nīs non
nūq̄ usurpat̄. ut virgili⁹ bnōtesq; steropesq;. Apud
Strabonē & Dionysiū atq; Eustathiū qui diligētissīe
orbis sitū cōscripserūt. Θουλη legitur insula in ultia
septētriōis parte. vñ latine thule p th & u scribēdū est:
s; qui dicit ἀπό τῆς τηλοῦ longe viderit ipse: s; in hoc
multo ē hēc noua carpēda cū risu deriuatio. cū τηλοῦ
longe p η nō p i scribat̄: essetq; scribendū secūdū hūc
tele. Chalybs nō est fluuius hispaniē: nec ī hispania
sūt chalybes. sed chalybes populi sūt ponti iuxta ther
modontē fluuiū: si supiorib⁹ geographis credēdū est
et Plinio. Cū apud Virgiliū legit̄ virosa q; pontus
castorea de ponto regione nō de ponto mari est intelli
gendū. Elis ciuitas arcadiē: si Eustathio exactissīo
haz rerū inq̄sitori ē credēdū: melius aspiratiōe carebit
et si quēdā sit aspiratiōis rō in hoc nomīe. Clymene
apud hesiodū pmethei mater nō deucaliōis legit̄. fuit
enī clymene oceani filia: & iapeti uxor: quod diligēter
grēcā uolūtib⁹ patebit. Mysia p y post m scribitur
apud poetas oēs: et geographos grēcos. in qua diētiōe
illī ego requiro diligētīā: qui p oe diphtrigon hanc di
ctiōnē scribi p̄cipit. est autē mysia regio vicina troiē: &
est mysia inferior & mysia superior. Gargara cum
īterp̄ret̄ quasi γάργαρα hoc est capita & sint secūdū
geographos vnus ex collibus idē quō pōt esse ciuitas
ad radices idē: ut cuiusdā referūt cōmētarij. Iacchus
bacchus p c duplex cū aspiratiōe post secūdū c scribi
debē p̄cipit Eustathius: & si in verbo ἰάχῃ sit tīplex c

l 4

Thule

chalybs
Chalybes pōt p̄p̄t

Elis ciuitas arcadiē

Clymene pmethei m̄.
occeani filia iapeti
uxor

Misia i mycia t̄
3 est

Gargara

Iacchus

Intiba

Intibus

Riphei

Lapetus

Alcyon

Latine alcedo

Glaucus

Glaucus potniades

quod ideo fit: ut in iaccho secunda pducatur: quæ in verbo
ἰαχέω corripitur. Intiba per y scribi quidam putant: cum
latinum sit: & antiquum uocabulum: melius ergo per i quam per y
scribetur intibus & intiba. Apud Virgilium in georgi
cis optime legitur. Area tum primum i genti est equanda
cylindro. Sed apud Iuvenalem pessime legitur donauit
arcana cylindros: cum chelydros legendum sit. Nec dicit
Plinius ut quidam soniat: cylindrum esse lapidem preciosum.
accipitur apud Iuvenalem chelydros pro ornatu quodam
Riphei montes non ἀπό τοῦ ρήζειν. i. flare: quod uerbum
a grecis usque in hanc diem inauditum est: sed ἀπὸ πηος. i. a
iactu uentorum. iuenitur tamen poetice per πίζω non autem per ρίζω
Lapetus non titani fuit filius: sed celi & terre filius si
hesiodo: qui huiusmodi fabulas diligentissime conscripsit
est danda fides. Alcyon aspirationem non admittit. et
si ab ἀλσος καὶ κυω componatur et non ante α sequente k aspi
rationem perdit quod confirmat accurata & antiqua grecorum
scriptura: & Eustathius grammaticorum eruditissimus: qui
in commentariis: quos in Homerum composuit: hanc dictionem
aspirari uetat. alcyon latine dicitur alcedo. Glaucum
marinum deum non assumpservit eque: ut quidam clamitat: sed
alius fuit glaucus potniades. i. de ciuitate potnia quæ est
boecie: quæ furentes eque ut idem refert Eustathius: dila
cerauerunt glauci marini dei fabulam: qui cupit intelligere
legat Ovidium. Quis hic naso crispaspate tremulos
non ingemiat cachinos. cum videat hos litterarum pen
culatores sic imprudenter labi: atque latina cum grecis confun
dere. dicunt hi Ciceroni placere leucothea a nostris dici
albunea: a quibusdam autem grece maturam. & ab Homero

Vir.

Ph.

Hesio.

Eusta.

Eusta.

Ouid.

Cic.

Hom.

Ci.

Ver
orah?

Homer
om.

Prisca

Hero.

Archian?

pro aurora poni:que verba quoniā imprudenter satis &
temē sūt dicta: silētiō refelli deberēt. nos tñ ut coepim⁹
verissīa rōne hęc cōfutabim⁹. Primū Cicero in tuscu
lanis qōib⁹ dicit: leutotheā a nostris appellari matutā
nō albuncā: est autē albunea fons iuxta tibur. cui⁹ men
tionē facit Virgili⁹ in sexto encidos: & lucos que sub
acta consulit albunea. & Oratius in odis. Hęc domus
albuneę resonātis. Apud Homerū vero quis vnq̃ legit
matutā. Nōne Ovidius de hac dea sic loquit⁹ in fastis
Leutotheę graiis matuta uocabē nr̃is. ē itaq; leucotheę
grēcū matuta autē latinū. Emathia nec ē diphtōgō:
nec aspirationē in principio habet: ut is p̃cipit: qui sibi
sūmā fidē postulat: sed p e sine diphtongo: aspirationē
autē post t hz: neq; ab ēmatos αἵμα τοσ. i. a sanguine
dicit⁹. cū apud grēcos p n scribat⁹ in principio. est enim
sic scriptura hui⁹ dictionis αἵμα. Ἐμαθία autē ab
emathione rege dicit⁹. Hēmus mons thracię aspi
rationē i principio: & diphtōgon habet: in q̃ dictiōe turpe
ē de orthographia p̃cipiēti ābiguā ferre sentētiā. dī autē
ab hēmo filio boreę & orithiē. Alcinoū et alcinum
dici posse ex grēcorū scriptura: & ex p̃ceptis Prisciani
cōstat. verū q̃ alcinoū scribi iubet nouā ille iuenit scri
pturā adhuc grēcis & latinis icognitā. Thasi nō sūt
populi tracię: s; thasos ē īsula in mari egeo dēa thasos:
ut herodoto placet a thaso filio phoenicis: q̃ cā icoluit
ab ea thasię vites dicūť. Archian⁹ hāc dicit appellatā
thason a thaso filio neptuni. fuit quōdā aurea uocitata
p̃pt aurū qđ illic effodiebat⁹. sic autē fertil⁹ fuit ut i p
uerbiū cadēt τὸ θάσος ἀγαθῶν. i. thasus bonorū.

Leutotheam

Albunea fons iuxta
Tibur

Leutotheę gr̃c
Matuta autē latine
Emathia

Hēmus mons thracię

Alcinoum 2
Alcinum

Thasi

Thasos

Thasus

Thasus iuxta

Mulsū

Mulsū

Defrutū

Retice vitis.

Rhoetū

Achantis

Media

Flum bactrianū

Bactra

Aconitū

Patara lycinensis

Mulsū nō ē mustū ad tertiā partē decoctū: si Plinio & Martiali credendū est magis q̄ q̄qd in buccā venit dicētib⁹. Est autē mulsū vinū cū melle mixtū: de q̄ sic loquitur Martialis. Attica nectariū turbatis mella falernū. Misceri decet h̄ a ganimede merū. At mustū ad tertiā partē decoctū: ut Varro Cato Columella plinius atq; Palladius accuratissimi rerū rusticarū scriptores sētiūt: sapa dicit̄. vnde Martialis. Et laetane nigragenā sapa. Sed si ad duas pres sit decoctū defrutū appellat̄. Retice vitis: nō a rhoeteo p̄mūtorio troiē: si a retia regione dicunt̄: ut ex Martialis & Plinij verbis habet̄. Hic caute est aīaduertēdū: ne rhoet⁹ mons troian⁹ a nobis dicat̄: si rhoeteū cū gr̄ce scribat̄ ροιτειον

Apud Theocritū a canthis legit̄ nō a cāthylis auis quē a nostris posset carduelis appellari. de qua dictiōe paulo post plura dicam. Si apud oēs gr̄cos μεδία dicit̄ puincia media: sic a medo medeē filio secūdum Iustinū & Eustathiū denotata. nōne cōtentiosus ē ille īterpres: qui in hac dictiōe p̄cipit oe post m poni debē

A bactris potius bactrianū flumen deriuari videt̄ q̄ a bactriano bactra. Aconitū quidā gr̄ca euoluēs: ut sibi psuadet ab ἀκόνη dictū putat. Eustathius autē thessalonicēsis sūmē doctrinē auctor aconitum ab a particula p̄uatiua et κονίσσας καὶ οὐκ οὐκ παλαί idest q̄ ad illum non sit festinandū & pugnandū: sed sit īexpugnabile dictum putat: quē compositio quia a probatissimo gr̄corum est auctore prolata tenenda est. prior autem tanquā parum docte dicta relinq̄da.

Patara lycinensis. Patara lycinē ciuitas nō p̄ e ut quidā vult in penultia

ph.
Mart.

Varo
Cato.
Colum.

Mart.

Mart.
Ph.

Theoc.

Eusta.

eust.

Cygnū
Prisci.

Prisci.

scribitur: s; p a dēa: n; p a patara filio apollinis: u; p ab alio
pataro filio lapeonis: quēadmodū Eustathio placet.
Precipit quidā cygnū debē scribi cū e añ n. quia grēce
dicat̃ κύκνος q̃q̃ etate nostra cygnū dicam⁹. is si dili
gēter Priscianū enoluisse: nō sic loqueret̃: apud quē i
primo habet̃ libro latinos veteres fuisse solitos κ grē
cū in g mutare: ut κοβίος gobiū κυβερνήτης gu
bernator quare priscos nostros cygnū p g nō e dixisse
fatendū est. Si apud grēcos χελύδρος scribit̃ uō
video cur nō debeam⁹ chelydros dicē nō autē cylydros:
ut parū prudēter quidā existimāt. videtur a χελώνησ
et ὕδρον cōponi. Miror ego tantā q̃uid i in preci
piēdo varietatē: cū boni & eruditi p̃ceptoris sit officiū
id discernē: qd̃ veritatē in se hēat ab eo qd̃ fallū est: et
nō idistincte multa cōfūdere. placet his conchā nō aspi
rari mō expiratōe carere: quasi a concauitate dictā: qd̃
nimirū est leuissie dictū: nā si cōcha uocabulū ē grēcū
q̃nā pacto pōt a cōcauitate deduci: scribit̃ itaq; cū aspi
ratōe post secūdū e quia grēce κόρυς. Si prisciani
snicē fides dāda illi⁹ ego dicta nō approbo qui oscylla
p y post se scribi iubet. quum is auctor de diminutiuis
tractās his utat̃ x bis. os osculū facit: qd̃ quāuis sit for
mē diminutiue: tñ quia aliā habuit significatiōez fecit
ex sese aliud diminutiū oscillum: meliusq; hēc dictio
tota erit latina: q̃ ex latino et grēco facta. rō enī grēca et
latina simul cōponūt. Parnasus mons bocti⁹ i duo
diuidit iuga in cithærona bacchi: & helicon a pollinif
vir quidam multa sibi arrogans affirmat cithærona a
cithara dictum q̃ sēpius in eo cithara psonaret apollo

Cygnū

chelydros.

concham.

oscilla

oscilla

Parnasus

Cithærona bacchi

Helicon
Cithærona

hyleus

Iturea
Iturei populi
Iturei montes

Lapithe

epiphyreia

Syri
Assyri
Leucosyri
Coelesyri

nos græcū quendā iuenim⁹ in hesiodū cōmētantē qui adducit lysimacū cyrenēū dicentē in primo de poetis Helicon & cithærona denōiātos fuisse a cithærone & helicone fratrib⁹: qui illic singulari pugnauerūt certamine: quę opinio quia ab antiquissio et doctissio viro sit dicta: tenēda est. prior autē explodēda. Hyleus cum ἀπότης ὕλησ. i. a filua possit deduci melius per y cū aspiratiōe: q̃ i habebit in principio: nec staret Virgilij ^{Verg.} carmen si in hac dictiōe hyleus. eius esset diphtongus: sic est carmen in secūdo georgicoꝝ. Et magno hyleū lapithis cratere minantem. nō absurde igitur post l ae diphtong⁹ est ponēda. Iturea regio est. & iturei populi apud Strabonē & Pliniū: nec est in hoc noīe aspiratio: ^{Strab. Pl.} putoq; itureos artus ab hac regione: & his populis dictos potius a Virgilio: q̃ itbureos quasi ἰθὺννέουσ qđ ^{Verg.} si sic ē aspirationē n̄ assumet hęc dictio. Si græci docti λάπιθα scribūt: quę rō pōt quedā mouere latinū ut dicat posse a nostris lapithe scribi. Lapithe igitur qui rectā amāt scripturā scribāt: nec indoctos sequant⁹ homines. Epiphyreia gra cū dixit Virgilius non. i. cā metri ^{Verg.} interposuit ut ij dicūt a quib⁹ græca cum latinis confunduntur. Sed cum ἐφύρειος a græcis dicatur soluit ei diphtōgum: & ē in h longum cōmutauit more ionico quod alibi fecit similiter cum dixit priameia uirgo. et apud Persium legitur pegaseium melos. Nescio quo ^{Dionys.} nam pacto iidem sint syrii & assyrii: cum apud omnes geographos sit hęc qđripartita facta diuisiō. hoc est in syrios assyrios leucosyrios & coelesyrios: nisi velim⁹ regiones & loca confundere: quę res apud quosdam

est usitatissima. Alaconia puincia fit gentile nomen
 lacon mascu. generis: & lacena feminini. nec inuenitur
 lacen⁹ in masculino genere p laconico nisi barbarissime
 dictū. habetq; lacena diphthongū. Trapetum mola
 olearia nō ἀπό τοῦ τρέπω qđ est verro si premo fit.
 Palæstra si græcos & latinos: qui diligētissimi habent^r
 sequi uoluerim⁹ ἀπό τῆς πάλης deriuati dicemus:
 non ἀπό τοῦ παλιν & παλιν ut quidā excogitauit.

Acutissimi nostri tēporis interptes dicūt trophēū
 p ae in penultia debē scribi. & qđ a græcis τροπῶιον
 dicat: tñ euphonię causa oi in ac diphthongū mutatur.
 hoc sic ē absurde dictū: ut facile quis possit dicē græca
 hos homines nō uidisse: cum græce τροπῶιον non τρο
 πῶιον dicat: hēatq; ei hoc est ac apud nos. nō oi hoc ē
 oe in penultia. nec vnq; oi in ac vertet^r apud latinos. si
 semp in oe testāre Pristiano. Hymen nō est pellicula
 q̄ in utero infans circūuoluit: si græci atq; latini dicūt
 hymen esse tenuē quādā & ginalē pellē quę in prīo coitu
 abrūpit^r & ginis. Ciuitas boetię de qua fuit glauc⁹:
 quē ut añ dixi dilaniauerūt equę. vnde potniades equę
 dicunt^r: quantū ab Eustathio tradit^r. potnia ul^r potna
 dici pōt: nō potnias ut amic⁹ quidā putauit. Nequeo
 nō satis mirari a qbusdā adeo cōfusa de orthographia
 dari pcepta. in quodā codice quē ij ppria manu emen
 dauērūt: sic scriptū operio atlantis sine aspiratione et
 achātylis cū ch & y i penultia idē sūt apud nos dī lūci
 nia et cardueſ. hęc & ba pceptores hos penit⁹ isanos ar
 guūt. siqđ nec atlāt inuenit^r. et si acāthyſ inueniat^r th n ch
 bz. cū ἀκάνθισ ἀποπὸν ἀκάνθων dicat^r. i. a spinis

Lacon 2
 Lacena

Trapetum

Palæstra

Trophæum

Hymen

potniades
 potnia/ut
 potna

Acathylis

nec latinoꝝ Varro et Plinius doctissimi velūt idē esse
 luscinia & carduelē. hic ego qđ sententio & quod verū
 iudico & apud idoneos cōperi auctores dicam: est theo-
 criti egloga quę inscribit̃ θαλυσία in qua legitur tale
 carmē αἰδοὶ κορύδοι καὶ ἀκανθίδες ἔσ' τε νε τρυ-
 γῶν qđ carmē qđā cōmētator exponēs sic ait. Acāthis
 avis est varia & stridula: appellat̃ etiā ποικίλος hoc
 est varia ppter colorē. Addit insuper Aristotilē & Ale-
 xandrū dicere eam iter spinas viuere. ppter hoc igit̃
 Theocrit⁹ acanthida dixit: ex quibus verbis affirmare
 audeo sic debere Virgilij carmen legi. Littoraq; alcy-
 onem resonant & acanthida dumi. Nō enim pateret̃
 versus acanthylida: atlantis penitus est barbarū. explo-
 denda igit̃ eoz sūt verba: qui nihil auctoritate doctoꝝ
 corroborāt: illius autem est recipiēda snia: qui nihil lo-
 quit̃ nisi qđ apud exquisitissios legit̃ auctores ὀρειῶα
 a gręcis scribit̃ non ὀρειῶα ut quidam existimāt neq;
 aliter posset in solutione prima huius nomis threissē
 produci. Quo magis indoctoꝝ scripta uoluūtur eo
 maiora reperiūt̃ errata: qđ mihi nuper contigit: dum
 quoldā pensitarē cōmentarios. qui ditūt idē esse damā
 et dorcada. cū eas Martialis in xeniis differre velit his
 distichis de damis pmo sic loquit̃. Dente timet̃ aper
 defēdūt cornua certū. Imbelles damę quid nisi preda
 sumus. Paulo post de dorcade sic apud eundem legit̃
 Delicium paruo donabis dorcada nato. Iactatis solet
 hāc mittere turba regis. Ab eo autē qđ acutius videat̃
 .i. ὄξυδερκέσ' τερον dorcās est appellata. ut ī quadam
 epistola scribit̃ Hieronym⁹. dorcada aliud adama esse

Damia
 Dorcada

Lycophronis cōmentatores & ipius Dionysij calabiā
 cū i post r scriptā legi: qui ergo p y eam scribi iubet di
 ctionē: aut grēcis est doctior: aut penit⁹ indoct⁹. qd' si
 deducēda ē hui⁹ noīs etymologia a κάλὸν qd' ē lignū
 & βρίον forte melius deducetur q̄ ἀπότων καλίων ē
 βρύον σκατεο. Bisalte apud Lycophronem populi
 sūt thracię nō scythię. Sēsi a doctissimis viris opor
 tere eū qui velit pcepta dare primū diligēter oīa discu
 sisse inde p̄cipere. qd' si quidā fecissēt: n̄ dicerēt duplicē
 oebaliā eē. alterā laconicā & alterā in italiā iuxta tarētū
 et si virgili⁹ dixerit. Nāq; sub oebalię memini me tur
 ribus altis. Qua niger humectat flauētia culta gales⁹.
 Coryciū vidisse senē. nō enī ideo tarētū oebalias turres
 appellauit: ut velit ī italiā esse oebaliā. s; ut significaret
 tarentū a laconib⁹ quoz pars est oebalia cōditū fuisse
 s; i vi. dixit ęneidos. Chalcidicaq; leuis tādē supastitit
 arce. De dēdalo loquēs. nō enī chalcis erat. Sed ut p trā
 situm ostēderet a chalcide eos venisse qui cumas cōdi
 dissent. Apud Horatiū quoq; in odis legit^r lacedēmo
 niūq; tarētū. i. a lacedēmonis cōditū. Ab amycleis etiā
 tarētū edificatū fuisse dixit Dionysius. Suū enim est
 poetarū p transitū hystoriā tangē. qui autē cupit intel
 ligē qnā pacto a lacedēmoniis cōditū sit tarentū legat
 Strabonē grēcū Eustachiū Iustinū & Seruiū in tertio
 ęneidos. Fucus apis genus non a φαγειν deriuat. q̄
 quidā dixit sed a κηφίν deduci latini docti fatentur.
 Ignoro utrū magis risus an stomachū mouē debeant
 quorū dā xba. qui alioz tanq̄ vitiosā carpūt scripturā:
 cū ipsi turpissia omittāt errata. in quē ne īdoctissim⁹

Calabria

Bisaltis

oebalia

Fucus

Cedrus

Citrum et

Citrus

Electrum

elleborus

fērit etiā Plinius. Cedrus arbor est maxia quę i edi-
ficiis utilitatē apud antiquos p̄stabat: q̄ cū a pluribus
dicat̄. tū p̄ hos virgilij versus intelligit̄. sic est enī in ij.
georgicoꝝ scriptum. Dant alios alię foetus. dant utile
lignū. Nauigiis pinos. domib⁹ cedrūq; cypressos. De
qua arbore sūma vir quidā ipudentia dicit putare ma-
crobiū virgiliū intellexisse qñ dixit. Media fert tristes
fucos tardūq; saporē. Felicis mali quo nō p̄stanti⁹ ullū
cū apud Macrobiū in quarto saturnalioꝝ citreum &
citrus legat̄ nō cedrus: cui⁹ xba ut tam ipudens men-
daciū refellat̄ apposui: qđ autē ait Cloacius citreū et
ipsū psicū malū est secū dū virgiliū. Felicis mali quo
nō p̄stanti⁹ ullū. & reliq;. & ut nemo dubitet h̄ de citro
itellexisse virgiliū. Accipite quę Opius in libro de sil-
uestrib⁹ dicat arborib⁹. Citrea idē malus et psica altera
generatur in italia. & in media altera. & paulo post de
citreo loquēs ait. est autē odoratissimū exq̄ iteriectum
vesti tīneas necat. fertur etiā venenis cōtrariū. qđ tritū
cū vino purgatiōe viriū suaz bibētes seruat. generant̄
aut in pside mala citrea. Alia enī p̄capiunt̄: altera iteri
maturescūt. Vides hic & citreū nomīari & oīa signa
poni quę de eo virgili⁹ dixit: licet nomen citrei ille non
dixerit. Nam & Homerus qui citreū Ἰούov appellat
ostēdit esse odoratū pomū. Ex his igit̄ xbis quis iudi-
care pōt: nō de cedro s̄ de citro macrobiū velle virgiliū
itellexisse qñ dixit media fert tristes fucos: & q̄ temere
loquat̄ quidā. Electrū cū psilen ante e b̄eat nescio
cur quidā addat h̄ in p̄cipio. A gr̄cis ellebor⁹ sine
aspiratiōe scribit̄. Apud Strabonē Dionysiū libycū

quidē librarius incideret. Est ne o viri doctissimi virgi-
lianā corrigē scripturā: an magis deprauare. p̄cipere cū
iota in p̄cipio & y in medio iacynthū debē scribi si hi
recte p̄ceptores scripturę uel ipsas gręcarū cognoscerēt
līarū figuras. legisset apud homerū theocritū & philo-
stratū & dionysiū hyacinthū cū y in p̄cipio scriptū.
neq; adeo p̄cipitāter loquerent̄. si dū hi nimis acutam
querūt etymologīā a doctissimorū scriptura dissentiūt
hic possē multa: quę apud sophoclē theocritū & phi-
lostratū de aiacis morte & flore ip̄o legi addere: sed cū
ad grauiores festinādum sit errores: hęc dixisse cōtenti
erim⁹. Hanc miror diffinitionē a quodā dari blatta
auicula quę apes comedit: quasi a βλάπτω nocco. ex
virgilij versib⁹ magis vermis q̄ auis blatta videt̄. dicit
enī & lucifugis cōgesta cubilia blattis. si inter aues lucē
fugiētes blatta a Plinio nō enumerat̄. ergo potius ver-
mis q̄ auis p̄ virgilij versum intelligit̄ alucaria ledens.
A martiale tñ blatta p̄ verme libros & vestes rodēte
accipit̄: put ex illi⁹ versib⁹ liquido apparet. sic enim
musas de opere suo in principio xeniorū alloquit̄. Ne
roga cordylis & penula desit oliuis. Aut inopē metuat
sordida blatta famē. Perditē niliacas musę mea dāna
papyros. Postulat ecce nouos ebria bruma sales. Alibi
quoq; apud eūdē legit̄ endecasyllabū tale. Cōstrictos
nisi das mihi libellos. Admittā tineas trucesq; blattas
Per hęc martialis carmīa satis cōstat vermē esse blattā
& falso blattam auiculā appellare. Cymodoce apud
hesiodum in theogonia et homerū in xviij. illiados legi
dicta autē cymodoce. qđ vndas maīs cū uētorū spiritu

Hyacinthum.

Blatta.

Cymodoce.

m

quiescē faciat sic est enim apud hesiodū κυμοΔόκη
 qui ergo aspirationē addit non bene sentit. hoc virgilij
 carmē sic lectū stare n̄ pōt. Drymo xanthoq; lageaq;
 philodocheq; nisi post drymo ponatur q; quē uocalis
 nāliter breuis ppter sequētē x pducit. Quis hęc nega
 bit portenta esse verborū. Nisēq; spoliq; thaliaq; cymo
 doceq;. Apud quē grēcorū lectū est spoli. nōne hoc x bū
 ul' ipsis barbaris esset barbarissimū. p̄terea nēsē scribē
 dū esse p e ab hesiodo in theogonia didici υησέν enim
 legit & ab homero. Verū si qs hui⁹ versus castigatā
 querit habē scripturā scribat hoc modo. Nēsē spioq;
 thaliaq; cymodocēq; spio. n. nō spoli apud supradictos
 legit poetas: qđ eustathi⁹ expōit σπαιών. i. a specub⁹
 dictam ppter maris cauernas: scriptura grēca hui⁹ di
 ctionis hęc est σπαιω. Hispanis cū h sequente iota
 ostēdat hic qs scribat apud dionysiū cū y sine s scriptū
 iueni sic hypanis υπανισ si nec carmen patit hyspāis
 cū s ante p. est enī uersus ī quarto georgicorū. Saxosūq;
 sonans hypanis mysusq; caicus. sic & apud dionysium
 prima corripit. Pallene nō est regio macedoniē si ciui
 tas thraciē quā habitauit ut apđ lycophronē apparet.
 Proteus anteq; in egyptū trāsiret appellata autē est pal
 lene a pallene filia lithonis: ut apud eustathiū habet.

Pallene

Proteus.

Atthis

Acteus

Acte

Tanais

Atthis regio in qua erant athenę qđ & ante monui
 secūdū t h3 aspiratū. nec iuenit̄ atteus p t geminū pro
 atheniēsī: si acteus cū c añ t ab acte prius. n. atticā acten
 dictā grēciqu latinī testāt̄ auctores. Tanais fluuius ē
 diuidēs europā ab asia nō solum p scythas in meotim
 defluēs paludem si & p sauromatas. Eustathius tradit

vocari græce tanaïm Δία τὸ πταμένωσ σιν idest
 extēse fluere a barbaris autē ut quidā tradūt silys dicit̃.
 arrhian⁹ aliū dicit esse tanaï scythie flumiū. Hæpeas
 et dryades differre a doctis didici: ita ut hæ sint arborū
 deę: ille autē colliū & florū. Parthenope vna fuit sire
 nū: quę præ dolore: qđ ptereūtē ulyssē cū sociis cātu nō
 deceperit suo: in mare se p̃cipitarūt. vna ex his parthe
 nope noīe in eū est delata locū: ubi postea condita fuit
 neapolis. ab hac igit̃ sirene neapolis ē appellata: a vir
 gilio pthenope. quidā tradit ab augusto appellatā ne
 apolim qđ eā auxerit. Lego apud græcos neapolim añ
 Augusti tpa dictā a lycophorne: qui tpe ptolomei phi
 ladelphi claruit. Tradit̃ ab eo neapolitanos singulis
 ānis ad tumulū pthenopes fates tulisse. Diotimū præ
 terea atheniēsū ducē: ut victoria qđā poteret̃ neapoli
 parthenope sacrificasse philadelphus aut ptholomeus
 multo cēsare augusto fuit antiquior. Nequaq̃ itaq; cū
 illo snio: qui ut supra monui dicit neapolī ab augusto
 appellatā: qđ eā is restaurarit. Ostēdat mibi ille qui
 tradit chartā cū th esse ciuitatē inter tyron & beryton
 auctorē hæc dicentē. Strabo & dionysius nec chartam
 nec mēbranā ponūt. Tritona dicit hesiodus in theo
 gonia neptūni fuisse filiū & āphitrites nymphę. cum
 dixit virgili⁹. Iam validā ilioni classē. ilioni p i nō p ei i
 syneresim cōstrictū legendū qđ tradit priscian⁹. sic etiā
 orphicaliopea: mutat̃ enī ei in i longū a latinis. Cadū
 grēcū eē vocabulū qs perit⁹ negaret. qđ si grēcū est di
 cat mibi recte moderator scripture: apud quem didicit
 græca vocabula etymologiā habē latinā. Quidā ex iis

m z

Hæpeas.
 Dryades.
 Parthenope

Neapolis v. n.

Diotimū neapoli par
 thenope sacrificasse.

Tritona

Cadū

Cythera

phthia

Illyria
Sidon

q̄ cū fuerit grecis intēcti litteris oīa se vidisse putāt in
q̄busdā suis cōmentariis sic scriptū reliquerūt cythera
ciuitas ē cypri ī q̄ enutrita fuit venus. Si hic vera fateri
l3 ab hōib9 bis. oīa cōfufe nimis ne dicā temē tradūtur.
apud quē uł poetay uł historicoz uł oratoz lecta est
cythera ciuitatē cypri. a dionysio libyco & Strabone cy
thera tradit̄ isula contra cretā: in quā prīmū delatū est
ven9. quoz snīq̄ assētīt hesiodus in theogonia. verū cū
a nemie ī cypro cythera ponat̄: dānanda nimiū hēc est
snīa. Notandū q̄ quāuis cythera a cytheris deriuēt̄ tñ
corripit̄ the. ut illud at cytherca nouas. & h̄ adimita
tionē est factū grecoz. Miror q̄sdā ex nostris assētiri
ut et pithia & phthia achillē dicat̄ priā cū apd̄ grecos
phthia tātū legat̄. & velit priscian9 ī hac dictiōe eē in
eadē syllaba geminā crassā litterā. qd̄ n̄ fieret si iter ph
& th ī poneret̄. debēt itaq; orthographiē p̄ceptores
alterā dānare scripturā nec pithiā & phthiā approbare
Sychacus p y & ac dipht̄hōgon a grecis scribit̄ qd̄
qdā tanq̄ icognitū sibi reticuit: nos tñ grecos seq̄mur.
Quosdā latioz dicētes byrsā uocabulū eē tyriū & cho
riū significare ad ip̄os imitto grecos. & potissimū ad
polydeucē & arilophanē: ut ab iis discāt: an p̄priū sit
byrsa articoz uocabulū an barbarū: apud q̄s sepissīe
βύρσα cū suis deriuat̄ uł cōpositis legit̄. Illyriū ab
illyrio cadini filio dictā tradit eustathi9. Sidon urbs
ē phoeniciē quā & si qdā a pisciū ubertate dictā putat̄
eustathi9 a sida filia belli dictā existiat. si apud virgiliū
ī hac dictiōe ad homeri imitatiōz media pducta legit̄
in primitiuo ut illud meminī sidona venire. Alit̄ in

deriuatio corripitur ut illud sidoniā parat ire puer mea
maxia cura. Eustathi⁹ thesalonicēsis in cōmētario qd' in
dionysiū cōscripsit dicit amazōes ab a puatīa pīcula &
μασ Τον. i. mamillis qd' alterā adurerēt tenellę mamillī
dictas. uł ab a priuatīa καί μαζησ. i. pulte uł pane qđi
sīn pane. eo qđ nō pane uescerēt: sī carnib⁹ feras. Latīorū
iūēti sūt qđā qđ putāt ab αμα και ζωειν amazōes dictas
tāq̃ i cōe uiuētes: et sic aspiratiōz pīcipio addi posse. quā
etymologiā si uiderē tolerari hos latios mirifice extolle
rē. uerū cū gręca scriptura huic r̃pugnet ppositiōi psylē
. n. n̄ daseā h̄z doctū. isti atq; seuerū qrat hōiez qui ueteres
auias sibi de ceruice fuelat. Quidā latiorū nō idocti uo
lūt poti⁹ ab ebor barrū qđ a barro ebur deduci. Acidaliā
qđ putat posse ab a & κυδιοσ deduci: & y h̄re gręcā nō
uidit scripturā: apđ qđ p i nō p y h̄re dictio scribit̃. Cra
etr ut añ dixi a κερω n̄ a κρω τω deriuat̃. Thymoetes
primū t aspiratū d̄z h̄re: cū a gręcis dicat̃ θυμοιτης
quis qđā de aspiratiōe uerbū nullū faciat. Proteū deū
marinū diuersas sūpisse formas legim⁹ apđ poetas.
Sinonē aut̃ h̄ fecisse nūq̃ ē lectū a plinio i vij. nāl histo
rie tradit̃ sinonē speculorū significatiōz iuenisse in bello
troiano. Thersādrū poliniciis filiū cū r post e apđ pin
darū legi: & si qđā sīn r scribat. Epeus p e nō p ae diph
thōgon scribēdū est: nisi uelim⁹ qđā seq qđ cū nihil sciāt
de oib⁹ p̄cipe audēt: scribit̃ gręce επειος. Si gręce d̄r
Δηφοβοσ qđ rōe possem⁹ nos deipheb⁹ p e scribē. In
η. εñ. legit̃ h̄ carmē. Anniger automedō vna oīs scyria
pubes. noui qđā castigatores scripturę virgiliāe de scri
ptura b⁹ dictiōis sic loquūt̃ syria asie puicia p y in pīci
pio. primū rogo iu mediū afferāt. ubi nā iuenerit syrios

m 3

Amazons

Acidalia

Craetr.

Thymoetes.

Proteu.

Sinon.

Thersandru.

Epeus.

Scyros.

Laron.

Lacena.

Dracō.

Dracena.

Asylum.

Rhoeteus.

Duthrotus.

Es dodoneus.

Pattagia.

Selinis.

Massili.

asianos i expugnationē troiē venisse. idē q̄ pubes eēt illa
syria dolopes ego puto pirrhi socios q̄ nō a syria asiē p
uicia ut hi senit si a scyro isula venerūt: qd̄ si h̄ verū ē.
cur nō sic p̄cipiebāt. scyros insula ē in egeo mari posita:
scribit̄ q̄ p̄ sc & y: ab hac fit scyrius ria riū. Iterū hic
r̄petā qd̄ añ dixi: lacēn̄ na nū n̄ iuenit̄ .i. laconic̄ ca cū.
si hic lacon i masculio & lacena i femio. sic dracō & dra
cena. Asylū a latino utriusq; linguē doctissio. itē a grēco
p̄docto accepi meli⁹ ab a priuatia pticula & συλω ρα
pio ul̄ moueo nulla facta l̄raz iuerfioē q̄ ab a & σύρω
ubi. p. n. λ. cōuerteret̄ deriuari. Mons troian⁹ ut sup̄i⁹
dixi in q̄ aiax telamon⁹ postq̄ seipm̄ iterfecit ē sepult⁹.
nō rhoetus d̄r si rhoeteū scribit̄ grēce ροιτειον. Hesio
dus i theogōia duas d̄r harpyias ex thaumate et electra
natas. f. aello & ocyperen tertiā addit & gili⁹ celeño. Bu
throt⁹ p u & primū t cū aspiratiōe scribat q̄ rectā amat
scripturā: & si qdā velit mō p y mō p u scribi nihilq; de
aspiratiōe dicat. d̄r. n. grēce βοϋ θρωτοσ̄ n̄ βύτροτον
Ex quercu dononea relpōsa dari certū est: ex illa aut̄ fieri
vasa nusq̄ ē lectū. es tñ dodoneū apd̄ mltos laudat̄: &
p̄cipue illud & gili⁹ extulit cū dixit dodoneosq; lebetas.
Pattagia ē fluui⁹ siciliē quē doctissimi latinoz̄ απο τοῦ
πατάγον dictū uolūt. i. a sonitu & strepitu q̄z opioni i
iij. eñ. affēit̄ serui⁹ dicēs a sonitu b̄ fluuii nomē eē tra
ctū. vñ q̄ dicit q̄li Τάπαντα ἀγειν p̄tagiā debē dici: et
ē nimis acut⁹ & a doctissis diffērit. Selinis p e n̄ salinis
p a dicēdū ē cū h̄ nomē ab apio ut placet serui⁹ sit dedu
ctū: qd̄ grēce σελινον d̄r. Massili⁹ populi sūt libyē: n̄
ciuitas ferinā agētes ut dionysi⁹ ait vitam. corripit̄ apud
grēcos p̄ma hui⁹ dictiōis & iō simplex f̄ h̄: si cū a nolhis

pducatur n̄ absurde p duplex s scribit̃. Caeus titani fili⁹
 cū ac diphthōgo vñ caca īsula ī eggeo mari posita h̄ mō
 reuocat̃ in lucē pclarissimī depdita scriptura. q̄s h̄c do
 cuit: aut ubi nā ē lectū caeū p ae debē scribi: aut titani fi
 liū. certe nec sic dicit nec scribit hesiod⁹ apud quē koioσ
 coeus p oe n̄ p ae scribit̃: & t̄rē ac celi fili⁹ h̄r. Iā certe
 ferēdū ē gr̄cos de seditiōe q̄ri cū videam⁹ obtusi q̄sdā
 ingenij viros ne dicā illitteratos audere de orthographia
 p̄cipe: q̄s h̄c ferret. Getulia regio ē aphricē. vñ getul⁹
 accētū acuto ī penultia tā pmā ei⁹ syllāz q̄ secūdā corripit
 marcial̄ sic dicēs. ēducta ē getulis nec coepit arena nocen
 tes. hic et de scripturē rōe & de q̄ntitate syll̄ n̄ ē peccatū
 mediocrit̄. nā qd̄ reticēt getul⁹ p ae est scribēdū: q̄ gr̄ci
 γαι τοῦ λος & tā prima q̄ fa sp̄ pducit̃ ut pbatissioz
 usu p̄probat̃. Ouidius qd̄ dubitas victā getulo tradē hī
 arbē. xgili⁹. Destruat aut captā ducat getul⁹ hīarbas. Iu
 uenat̄. cū getula ducē portaret belua luscū. Ecce apd̄ tres
 pducte legit̄. apd̄ marcialē n̄ legit̄ getul̄ si geticis neq̄
 is tā temē pmā & faz h⁹ dictiōis syllāz diphthōgis pdu
 ctā & tā apd̄ gr̄cos q̄ apd̄ latios lōgā sp̄ corripuiss̄. S;
 nec min⁹ qd̄ seq̄t̄ ē ferēdū trieterica siñ aspiratiōe. sūt q̄
 scribūt t̄aterica p a et n̄ p e ī fa a p̄cipio. ita ne ē īgeniū
 hebes. ut utrū hōy rectū sit diiudicare ignorēt: nihil pla
 ne se h̄re iudicij oñdūt: qñ x̄a cū falsis et miscēt et appro
 bāt: qñā pacto pōt a ī fa eē si a τρεισ ul̄ τρεῖα καὶ ε τοσ
 ann⁹ descēdit trieteris t̄eteridos. vñ trieteric⁹. Elissa apud
 cōmētatores dionysij duplici s scribit̃ q̄s q̄ seq̄r elissā q̄q̄
 geiato s a n̄ris cēleo scribēdā. Hesiod⁹ ī theogōia dīc cha
 os añ oēs deos & deas fuisse natū. Iris n̄ dī grece εἶρῖσ si
 ἰρῖσ nec ab εἶρῖ Δοσ deriuat̃ si ab ἰρῖν qd̄ ē nūciar̄ f̄z et

egus.

caul

coens.

Genlia

Trieterica

elisa

chof

iris

Crimissus

Myriador

Debryces.

Bractea

Misemus

Briareus

Eunadus.

moschopolū et eustathiū deriuari vñ.ē.n.iris deoz nūcia

Crimiss⁹ ē sicilię fluui⁹ et scribit^r cū m iter utrūq; iota
et s gemiato q; gręce κρῖμις οὐσ qre n parū errat q; cri
nissū p i utrobq; & p n scribi iubet. Meāder fluui⁹ ac
h3 diphthōgon i priā qd qdā reticuit. Alios ēē bebry
ces a bithyniis dionysi⁹ accurat⁹ hāz rerū scriptor vult.
nec apud eū nec eustathiū legit^r beryciā postea bithyniā
dictā. Quis hęc negabit xba ēē barbere dēa. Nisga &
cētera q; h3 caimie cōtinēt. sic ut a me exscribēt^r obseruari
debēt. Nesq; spoliq; thaliaq; cymodoceq;. Audet tales
edere cōmētarios. n. n. horatii et qntiliani snia p̄cipitari d3
editio. si nouū p̄mat^r in annū qd cū ab aliis: tā ab iis ma
xie q; ausi fuerint de orthographia p̄cipe erat faciēdū. po
tuisset diligēt⁹ euoluē codices a qb⁹ ut añ dixi didicisset
nesq; p e añ s non p i scribi oportē: q; gręce νισα spoli
aūt tāq; barbarū et ul⁹ ab ipoz aurib⁹ idōctoz fugiendū
liluisset. tñ qd sup dixi spio ē legēdū q; σπρω. Quidā
cū de scriptura sexti cñ. p̄ciperēt & de ādrogeo xba face
rēt id qd ab oib⁹ decātāt: tāq; magnū qd dōccerēt dixerūt
ast illud qd ad scripturā p̄tebat tacitū ē ab his iprudēt.
magis. n. cūeniēs erat hęc dicē i vi. cñ legēdū sic est. in fo
rib⁹ letū ādrogeo nō ādi ogei his. n. uuitur priscian⁹ xbis
ādrogeo. xgili⁹ i vi. genitiuū posuit atticū. in forib⁹ letū
ādrogeo. i ij. q; cñ. legēdū ē ādrogeos offert. n ādrogeus
neq; n. aliter staret xsus. Bractea dicerē ego nō bractea
p ch cū n possit ch i eadē syllā cū t lra poni. Misē⁹ et
mōs et hō cū i a gręcis scribit^r n cū γ. Briareus n fuit
titani et t̄rę fili⁹ ut qdā putat si ex celo et terra nat⁹ ē ut
r̄fert hesiod⁹. Apd p̄idarū philostr. et alios p̄stātes legi
grę. auctores euadnē p d añ n si hac tēpestare iuēt^r ē qdā

qui gemiato n euānē scribi uelit. quē ego vellē nec sibi
 tāta arrogare: nec īdoctissīos seq magīos: nec inducē
 falsas opīones ī scholas. Ixion nō pblegv̄ fuit fili⁹
 sī frat' si vera scripsit eustathi⁹. Laodōnia de q̄ fensit
 xgili⁹ cū dixit. his laodōnia nō fuit bellorophōtis filia
 mater sarpedonis. sī de alia ītellexit laodōnia acasti filia
 & ptesilai uxore quē tātū amauit maritū: ut illo ab he
 ctore īterfecto seipāz p̄ dolore īteremerit. Euan et
 si possit eē uox exclamātis: tñ priscian⁹ dicit posse de
 clinari hic euan euātis. Pēan hymn⁹ erat ī apollinē:
 sicut dithyramb⁹ ī bacchū ut iulio pol placet q̄ n̄ solū
 ī auersioe maloz decātabat' sī & ī victoria & ē pena
 epithetō apollinis a παῖω xbo qd' ē medeor: nō παῖω
 pcutio ut eustathio placet. uł dī pean a πανεῖν qd' est
 quiescē uł cessare. fuit hic pēan īuentū appolinis post
 habitam de serpēte pythone victoriā. dicit' παῖδων &
 mutata α ī η παῖδων adēpta η remanet παῖδων & de
 tracto α παῖδων ω remanet παῖαν p̄ laude dicimus
 παῖδων & παῖαν: est etiā παῖδων nomē medici apud
 deos. In metro ab aristide qntiliano ī musica dī peon
 pes qui non duplex est sī q̄dripartito diuidit' ī primū
 secūdū tertiū & q̄rtū qd' apud nos cōfirmāt donat⁹ ser
 gius & alij q̄ demetrica scripserūt. qdā bacchi⁹ primū
 pēona pēana appellat. Impudēter nimis loquit' qui
 dicit macrobiū putare de cedro intellexisse xgihū cum
 dixit media fert tristes succos. nam ut añ dixi citreus et
 citrus legitur apud macrobiū non cedrus. Heu oe
 cum aspiratione ī principio posse scribi traditur ab
 eustathio. et siquidā recusēt aspirationē sī qd' īter o et e

Ixion
 Laodonia

Euan.

Pean.
 Dithyrambus

Heu

Agyllina
vesta

Rheā
Tiryns

pero

Agrippas

Sistrū

Lelegas

ponat' aspiratio absurdū est: & græce repugnans scri-
pturæ. Agyllina p y post g scribi debet: quia apud
itrabonē ἀγύλλα. Vestā oēs poetæ tradunt fuisse
virginē. vñ ouidius ī fastis de ea loquēs sic ait. De trib⁹
īpatiēs restitit vna viri. Editi nup fuerūt cōmētarij
qui dicunt rheā filiā fuisse celi ex vesta. hoz ego cōposi-
tores ad hesiodū remitto: ut ab eo discant: rheā celi &
terre filiā fuisse: nec confundāt fabulas: quæ res poetarū
studiosis ē indignissia. Tiryns patria herculis decli-
nat' nō tiryntha the & si quidā aliter sentiāt. si grecos
amem⁹ & hos spernam⁹. Improbam⁹ vehementer
ἀπό τῆς περὶ ὧν ἡσ deriuari pero. cum primā pducatur
apud persiū et ægiliū quā necesse ēt corripere si ἀπό τῆς
περὶ ὧν ἡσ fieret. Fescenniū p f nō p ph scriberē dicit
Serui⁹ fescēnina esse latinū epithalamiū vero græcum
qd' si latinū est f postulat. Agrippas vult plinius et
nonius marcell⁹ ab egro partu dictos ēē. qd' mihi ma-
gis placet q' ab ἀγρεῖα & πονο cū vocabula latina
meli⁹ latinā hēant etymologiā. Sistrū nō est sceptrū
qd' reges egyptiorū gestarēt ī dextris. si erat cornu recur-
uū qd' pprie gestabat isis. vñ ouidius. Per tua scistra
p̄cor p anubidis ora uerendi. Impatiēter nimis fero
q'sdā ex nr̄is ita īpudēter velle in peregrīa lingua p̄cipe.
dicūt. n. lelegas populos thessalię dictos q'si λελογισ-
μενος rōnales. Cōtra q's fecit eustathius dicēs lelegales
dictos q'si λελεγμενος. i. collectos: eo q' pri⁹ errarent
et gēs collecticia ēt: si nec λελογισμενος significat
rōnales. Phalē n̄ φαλέρω qd' a græcis n̄ dī si ἀπό τῆς
φάλισ ἢ φάλων descēdi græci atq; latini omēs fatent'

Qui

Iapyx v̄etus est iapygia apulia y habet post p nō iota.
 Hei ha cū p̄posita atq; interposita aspiratiōe quis vnq̄
 legit. nōne up̄ ip̄o visu barbarissima est scriptura: neq;
 video cāz cur sic scribi debeat: cū apud gr̄ecos sit εια ut
 homerus ειατε & theocritus εια λέγε ετι λεγεις.
 Palisci a παλιν & hisco cū sit gr̄ecū cōponi nō pōt.
 Nō est illoz tenēda snia qui dū p̄cipiūt pugnātia iter
 se loquūt: inter quos is ānumerari debet qui p̄cipit in
 prio ēneidos pēthesilea cū th scribi debere: & in xi. hoc
 subdit pēthesilea cū t pur amazonū regina. Orichalcū
 gr̄ecū esse oēs auctores affirmāt: apud quos frequētis
 sima hęc dicit̄ dictio: quidā p̄ceptores audaculi talia de
 hac dictiōe scribūt. orichalcū ex auro & χαλκον opo
 sitū: uertit̄ au in o breuē & penultimū c aspirat̄. hoc
 falsa dicē quicūq; mediocrit̄ doct̄ iudicaret. nā si op̄ei
 χαλκος gr̄ecū ē: ex auro cōponi nō pōt: cū gr̄eca nec
 cōpositionē nec etymologiā latinā admittant. An autē
 diphtōgon i o uerti longā nūq̄ in breuē docet priscian⁹
 ut aurata orata cauda coda. Quę cū ita sint hoies tam
 temē gr̄eca cū latinis cōfūdētes: aut ad ipsos remitta
 mus gr̄ecos: aut ad latios utriusq; lingue doctissios. ut
 ab his discāt qd latinū qd ue gr̄ecū sit. Possēt pluria
 addi: ut illud qd amathus nō sit isula in egeo mari si cy
 pri ciuitas ut sētīt plini⁹: nec itē claros sit isula & scribi
 a gr̄ecis ήπειρον non επειρον atq; πλημμυριον nō
 πλεμμυριον. Verū cū ea potissimū colligē institue
 rimus quę ad p̄clarissimi poematis orthographiā p̄i
 nerēt. & si nō nulla ad sensū p̄tinetia addiderim⁹ m̄tia
 quę ānotatiōe digna essēt in aliud tēpus differem⁹.

Iapyx:
 Iapygia

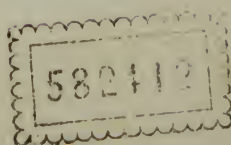
εια/

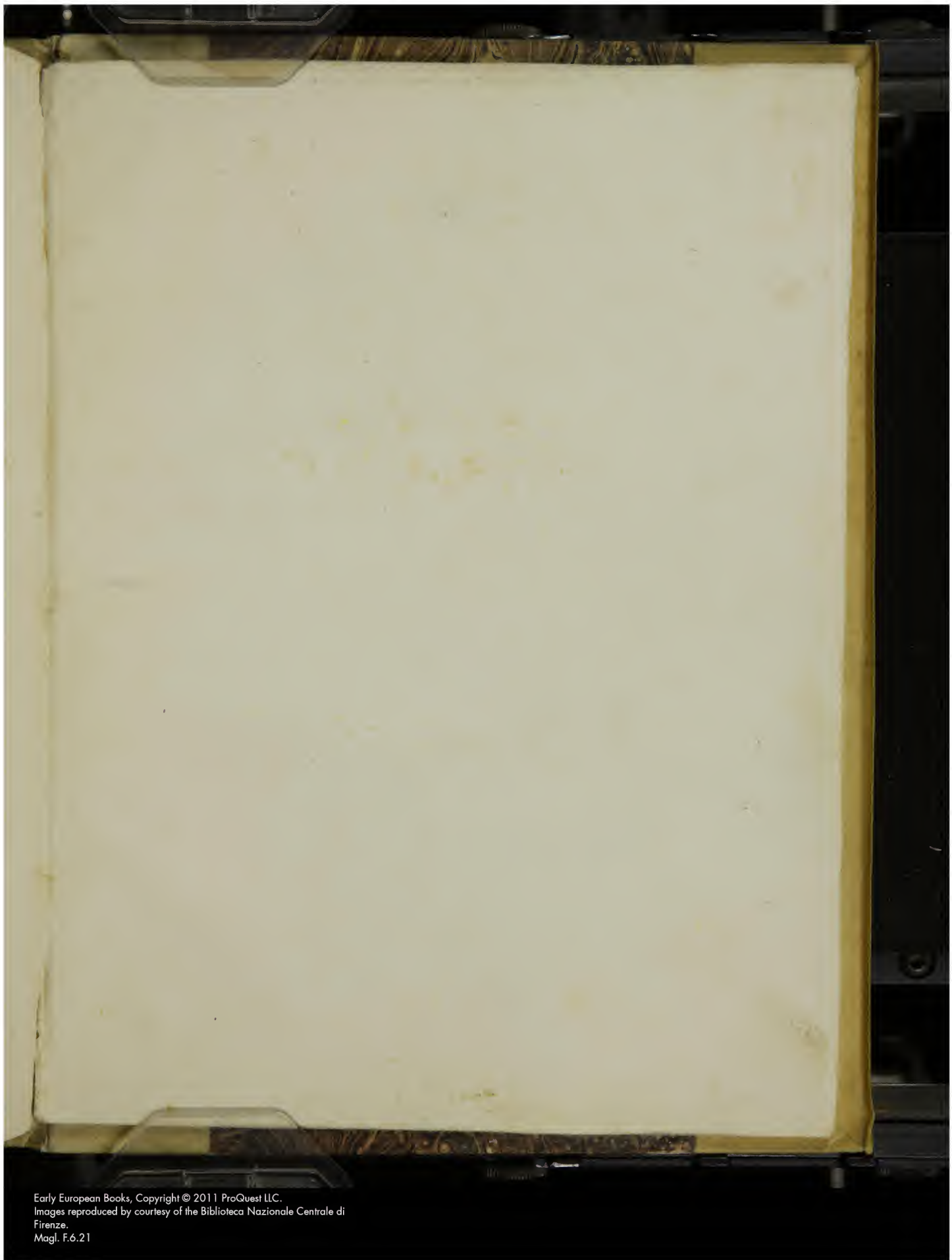
παλις

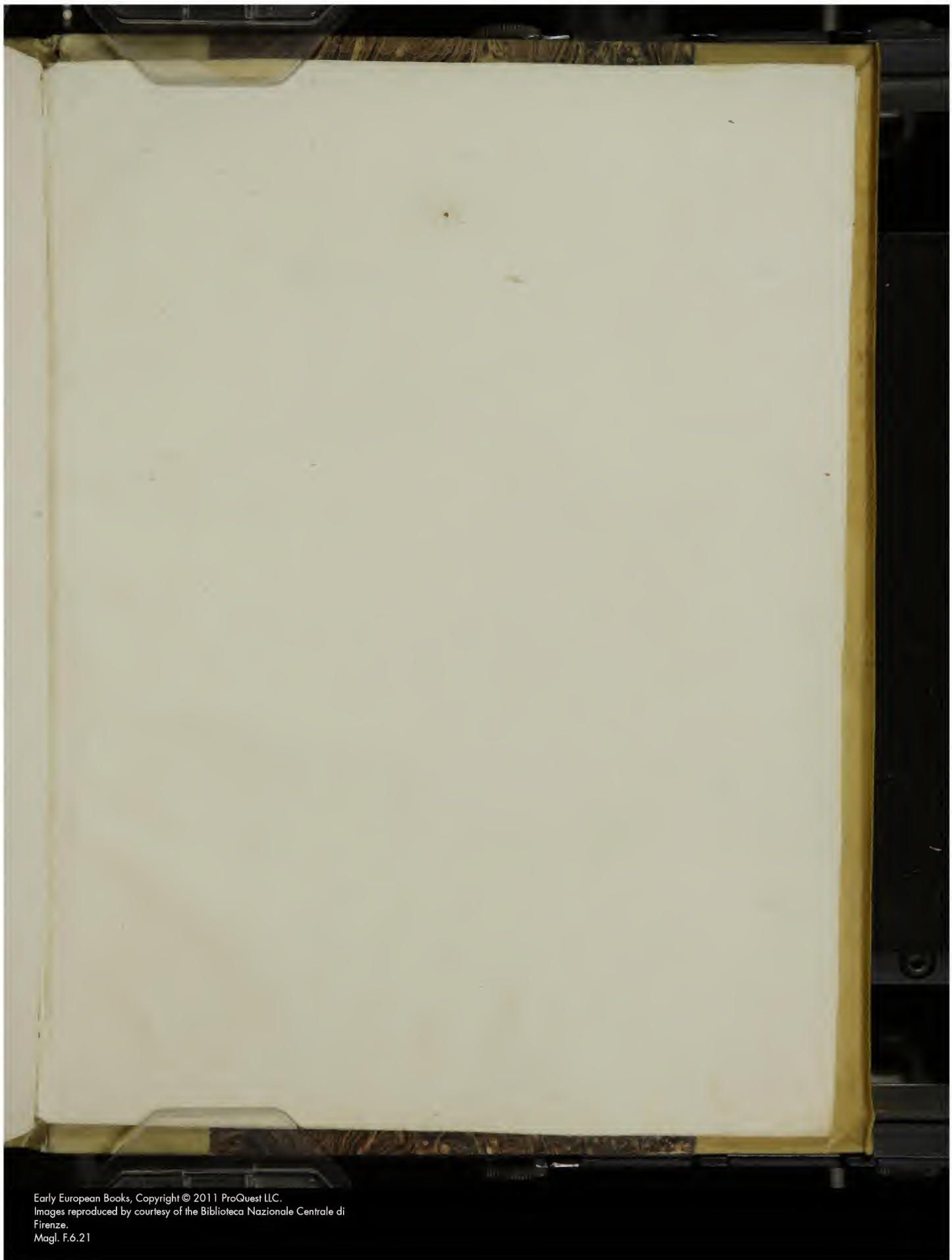
πρὸς

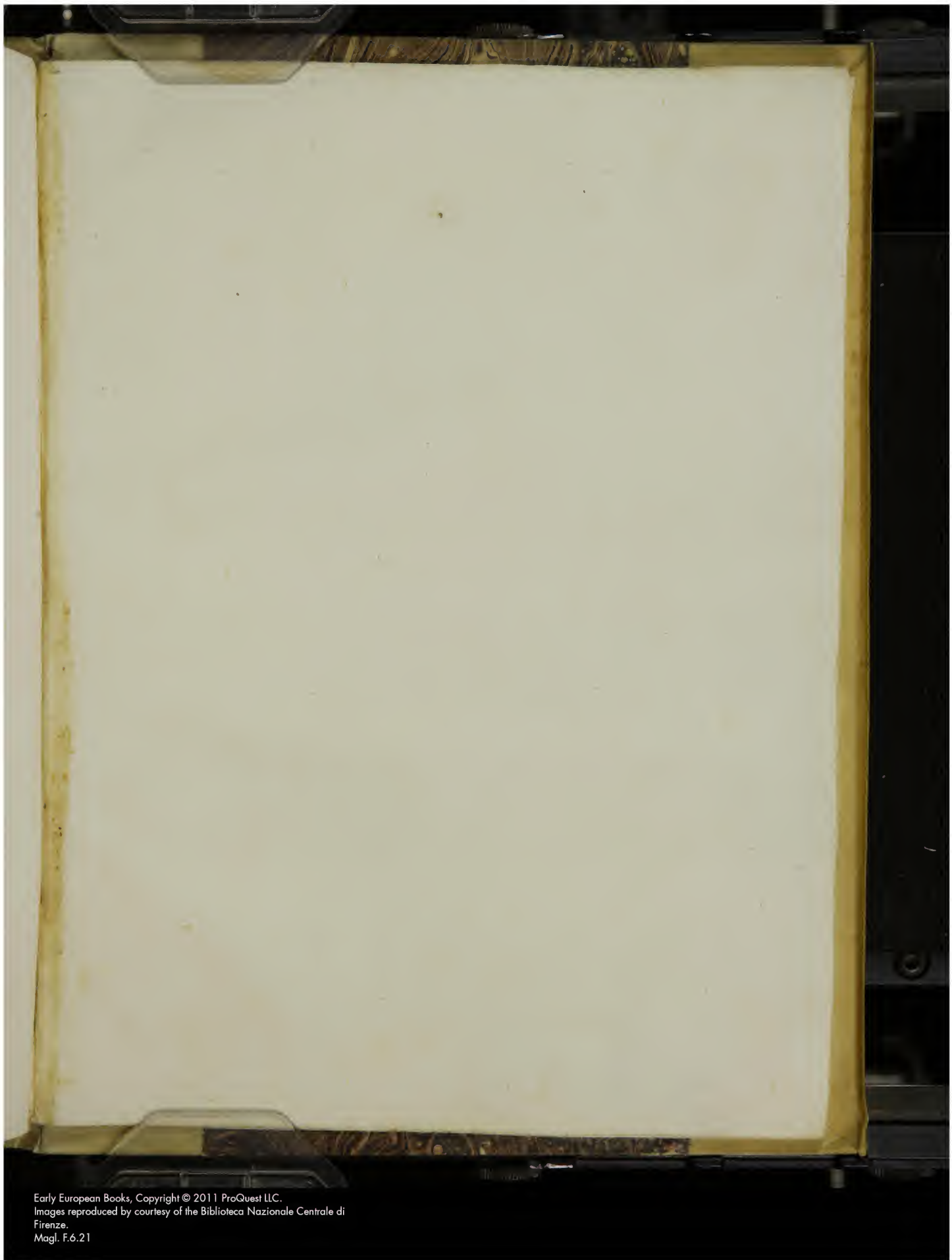
οριχαίνω

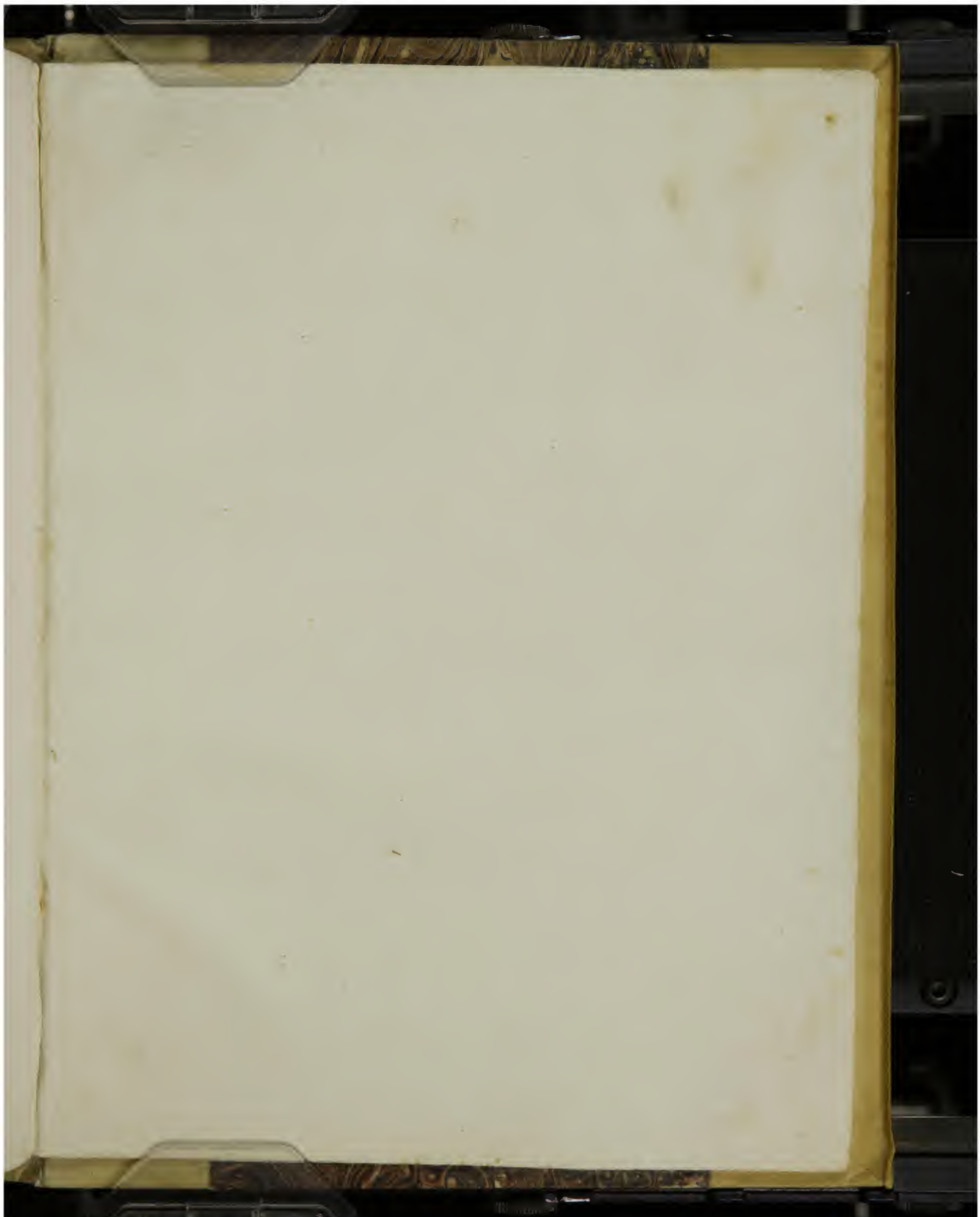
Amathus

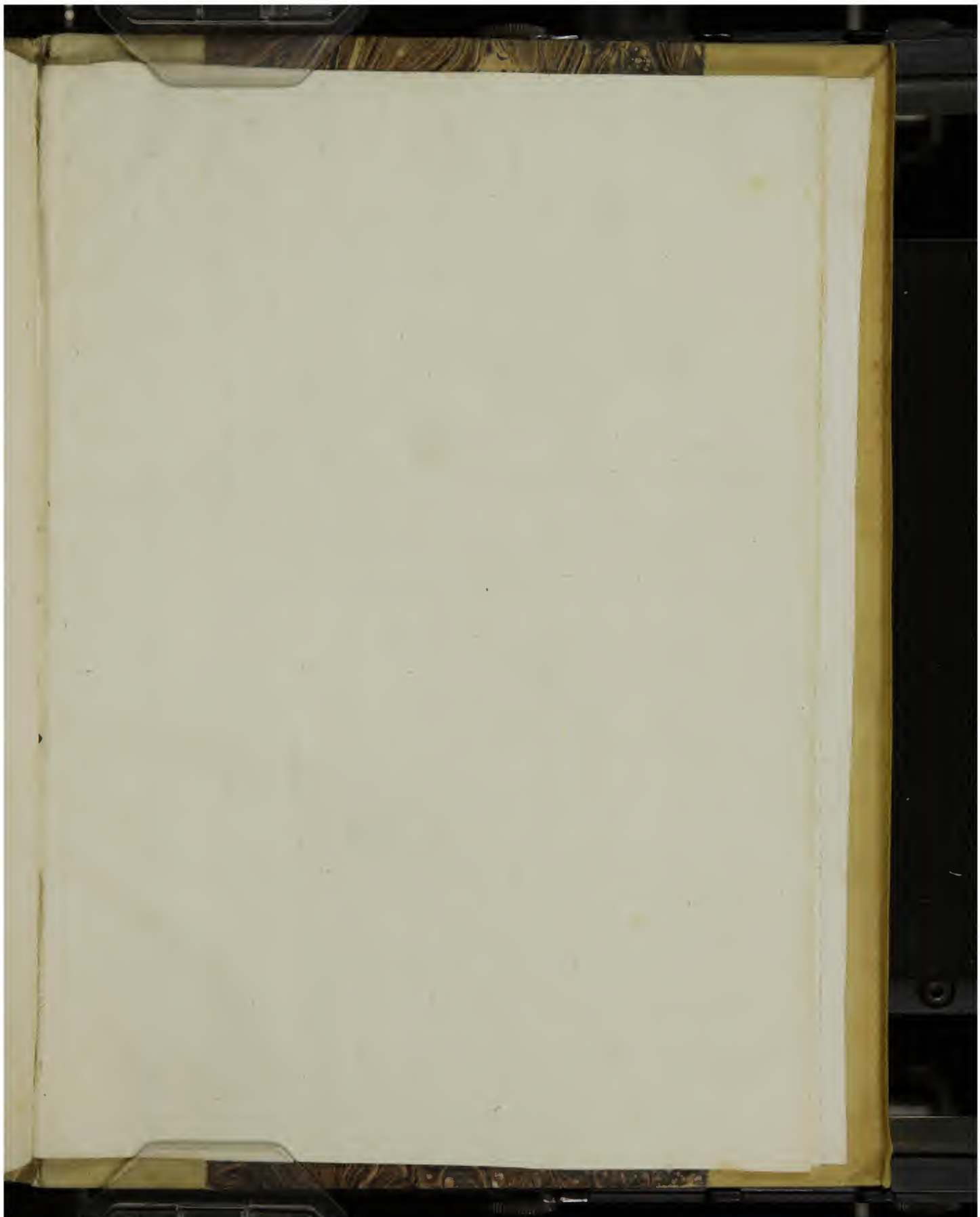

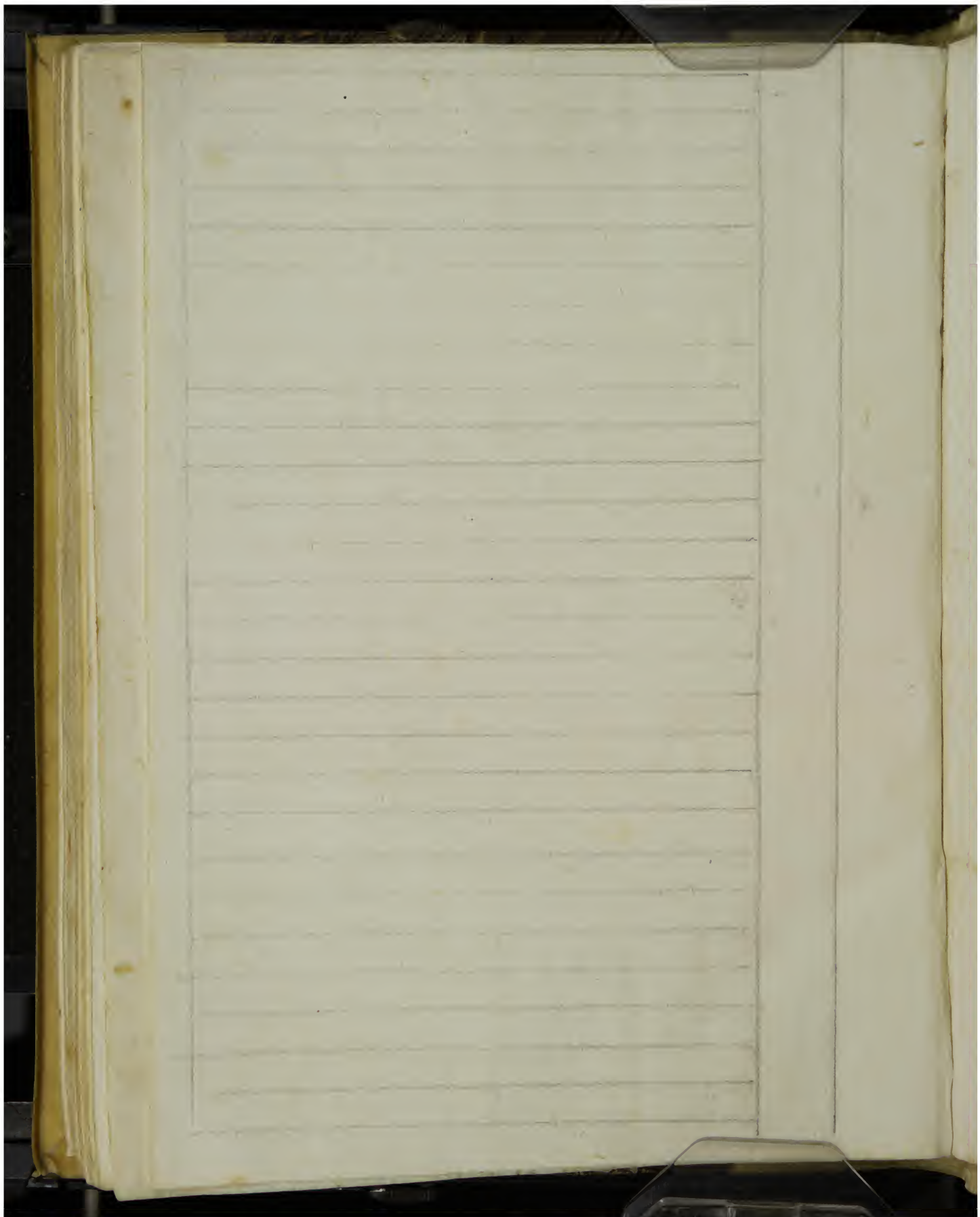

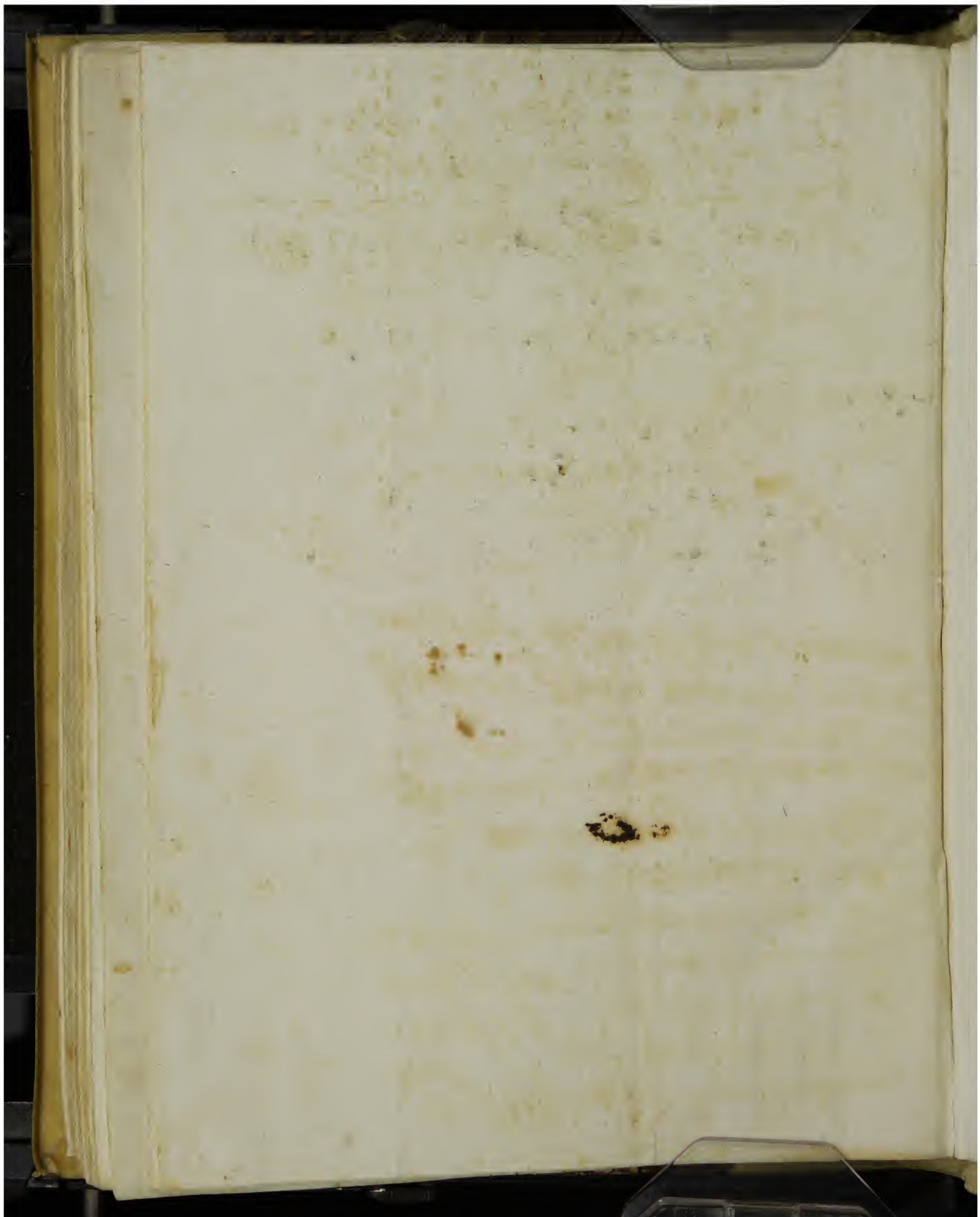

ms. la Cakura
7.1.89
L

Esemplare mancante della prima carta
(bianca?). Co. num. 2-82. La c. 69
è bianca. (Hain 11097)
Ottobre 1921 L